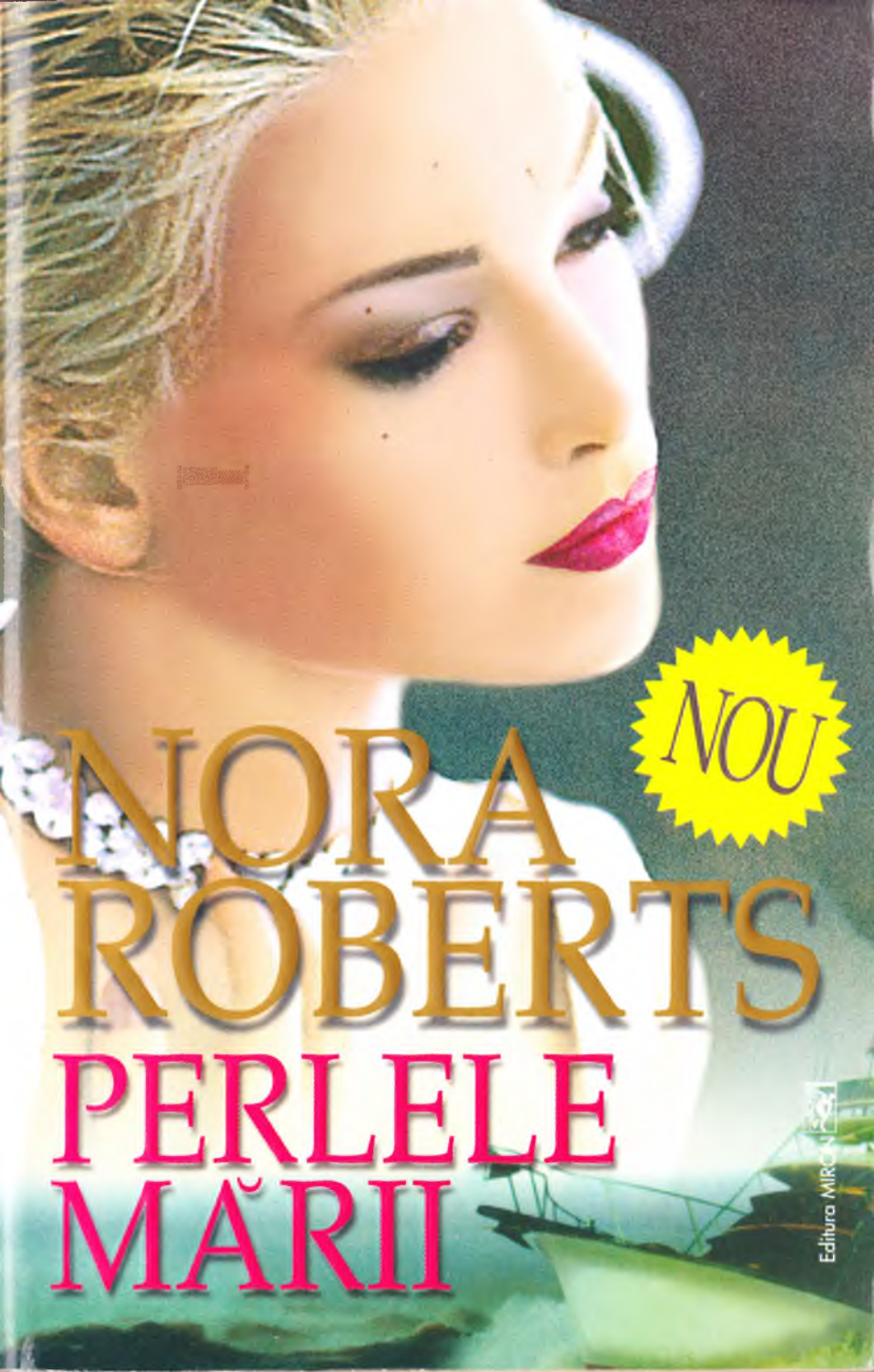
NOU
NORA ROBERTS
PERLELE MĂRII
Editura MIRON

NORA ROBERTS

„O scriitoare de excepţie,
cărţile ei au alimentat visele a douăzeci şi cinci
de milioane de cititori."
USA Today
„Se ştie de ce Nora Roberts este o autoare
de bestseller-uri: romanele ei sînt
cinematografice, pline de romantism. Ştie să
scrie cu inteligenţă şi strălucire."
Publisher Weekly

Lei:45900

Nora Roberts

PERLELE MĂRII

HEART OF THE SEA
by Nora Roberts

© copyright by Nora Roberts

© copyright 2001 by Editura MIRON

Toate drepturile asupra acestui titlu
aparțin Editurii MIRON

© copyright grafică Editura MIRON

Nora Roberts

PERLELE MĂRII

Traducere de Mihnea Columbeanu

Editura MIRON
București

Tehnoredactor: DOINA CĂLIN

ISBN 973-95064-0-3

CAPITOLUL 1

Satul Ardmore stătea cuibărit pe coasta de sud a Irlandei, în comitatul Waterford, cu Marea Celtică întinsă la picioare. Digul de piatră se arcuia în jurul lui, urmărind conturul plajei cu nisip auriu.

În vecinătate, satul se lăuda cu un grup de faleze pitoreşti, aşternute cu iarbă, şi un hotel agăţat de ele.

Dacă aveai chef, puteai face o plimbare plăcută, deşi nu lipsită de efort, pe o cărare îngustă din jurul promontoriului, iar pe culmea primei coline se înălţau ruinele oratoriului şi ale fîntînii Saint Declan.

Priveliştea merita ascensiunea, cu cerul, marea şi satul întinse dedesubt. Era pămînt sfînt, şi cu toate că acolo erau îngropaţi destul morţi, numai un singur mormînt avea inscripţii pe piatra de căpătîi.

Satul însuşi avea străzi îngrijite şi căsuţe zugrăvite mereu proaspăt, unele cu tradiţionalele acoperişuri de crengi, şi cîteva coline abrupte.

Florile creşteau din abundenţă, revărsîndu-se din lădiţele de la fereşti, coşuri şi ghivece. Alcătuiau un tablou încîntatăor, iar sătenii se mîndreau să fi cîştigat premiul Tidy Town, cu doi ani în urmă.

Pe Tower Hill se vedea un frumos turn rotund, cu acoperişul său conic încă intact şi ruinele catedralei din secolul al XII-lea construită în cinstea Sfîntului Declan.

Oamenii erau gata să-ţi spună, dacă te întrebai, că Declan venise cu treizeci de ani înaintea bunului Sfînt Patrick.

Nu că s-ar fi lăudat, nu făceau decît să te pună în temă.

Cei interesaţi de asemenea probleme găseau exemple de încrustaţii oghame pe pietrele puse la păstrare în catedrala fără acoperiş şi arcade romane tocite de vremuri şi vînturi, dar încă demne de studiu.

Însă satul în sine nu făcea nici o încercare de a atinge o asemenea măreţie.

Nu era decît o localitate plăcută, cu vreo două prăvălii şi cîteva case construite la distanţă de frumoasele plaje nisipoase.

Pe indicatorul localităţii Ardmore era adăugat cuvîntul FAILTE, care însemna „bine aţi venit".

Tocmai combinaţia de istorie veche şi simplitate a caracterului şi a ospitalităţii era aceea care-l interesa pe Trevor Magee.

Strămoşii lui proveneau din Ardmore şi din Old Parish.

Însuşi bunicul său se născuse aici, într-o căsuţă de lîngă Ardmore Bay, şi-şi trăise primii ani de viaţă inspirînd aerul umed al mării, plimbîndu-se de mînă cu mama lui pe ulicele satului sau pe plajă.

Îşi părăsise satul şi ţara, luîndu-şi cu el în America soţia şi fiul.

Nu se mai întorsese niciodată şi, din cîte ştia Trevor, nici nu mai privise vreodată în urmă.

Irlanda, Ardmore şi familia Dennis Magee nu mai erau pomenite decît rareori.

Prin urmare, imaginea satului Ardmore în mintea lui Trevor avea un aer de sentimentalism şi curiozitate, iar motivele pentru care îl alesese erau de natură personală.

Însă Trevor Magee îşi putea permite capricii personale. Era un om care clădise şi care, la fel ca bunicul şi tatăl lui înaintea sa, contruise inteligent şi cu spor.

Bunicul lui îşi cîştigase existenţa zidind şi se îmbogăţise speculînd proprietăţi în timpul celui de-al doilea război mondial şi după aceea, pînă cînd cumpărarea şi vînzarea acestora ajunseseră să formeze principala lui ocupaţie, ziditul revenindu-le celor pe care-i angaja.

Bătrînul Magee nu fusese mai sentimental faţă de începuturile lui muncitoreşti decît faţă de propria sa patrie. Din cîte îşi amintea Trevor, omul acela nu nutrise nici un fel de sentimente.

Dar Trevor moştenise inima şi mîinile construc-

torului, precum şi simţul rece şi aspru al omului de afaceri, şi învăţase să le folosească şi pe unele, şi pe altele.

Avea să le întrebuinţeze şi aici, adăugînd o undă de sentiment pentru a-şi construi sala de spectacole, o clădire tradiţională pentru muzica tradiţională, cu intrarea prin cîrciuma deja existentă care aparţinea familiei Gallagher.

Încheiase tranzacţia cu fraţii Gallagher, desţelenind pămîntul pentru proiect încă înainte de a-şi fi putut găsi timpul pe care voia să-l petreacă la faţa locului.

Însă acum sosise şi intenţiona să facă mai mult decît doar să semneze cecuri şi să privească.

Voia să pună osul la treabă.

În dimineaţa aceea, Trevor ieşise din casa pe care o închiriase pe durata şederii, îmbrăcat într-o geacă de doc şi cu o cană de cafea aburindă în mînă.

Acum, după cîteva ore, geaca fusese aruncată în lături, iar pe spatele cămăşii îi apăruse o dîră închisă de sudoare.

Ar fi dat o sută de lire sterline pentru o bere rece.

Cîrciuma se afla la mică distanţă de şantier. Ştia că, la amiază, era plină de clienţi.

Dar nu-şi putea potoli setea cu o halbă de Harp rece, cînd le interzicea angajaţilor să bea la locul de muncă.

Îşi răsuci umerii, privind prin jur.

Autobetoniera duduia monoton, oamenii strigau, dînd sau primind ordine.

Muzica muncii, îşi spuse Trevor. Niciodată nu se sătura s-o asculte.

Acesta era un dar de la tatăl lui. Învăţătura pornind de la zero fusese crezul lui Dennis junior în viaţă, iar reprezentantul celei de-a treia generaţii de Magee făcuse tocmai acest lucru.

Timp de peste zece ani – cincisprezece, dacă număra şi verile în care asudase pe şantiere de construcţii – învăţase tot ceea ce însemna munca de zidar.

Durerile de şale, sîngele şi febra musculară.

La treizeci şi doi de ani, petrecea mai mult timp în sălile de şedinţe şi la întîlniri de afaceri decît pe schele, dar nici un moment nu-şi pierduse satisfacţia de a da el însuşi cu ciocanul.

intenţiona ca, în Ardmore, pentru sala de spectacole, să-şi acorde tocmai această plăcere.

O privea pe femeia scundă cu şapcă decolorată şi cizme scîlciate cum dădea tîrcoale, gesticulînd în timp ce betonul umed aluneca prin jgheab.

Se căţăra peste grămezi de pietre şi nisip, lovea cu hîrleţul în jgheab şi-i striga operatorului să se oprească, după care intră în mocirlă, împreună cu ceilalţi muncitori, ca să netezească stratul de beton.

Brenna O'Toole, îşi spuse Trevor, bucuros că-şi urmase instinctele.

Angajarea ei şi a tatălui său ca maiştri de proiect fusese o manevră inspirată.

Nu numai pentru talentele lor de constructori, ci

şi pentru că ştiau satul, şi pe locuitorii acestuia, aveau grijă ca munca să decurgă lin şi oamenii să fie mulţumiţi şi productivi.

Într-un asemenea proiect relaţiile cu publicul erau la fel de importante ca o temelie solidă.

Da, într-adevăr, lucrau extraordinar de bine. Cele trei zile de cînd se afla în Ardmore îi demonstraseră că nu greşise alegîndu-i pe O'Toole şi O'Toole.

Cînd Brenna ieşi din nou, Trevor îi întinse mîna s-o ajute.

– Mulţumesc.

Brenna îşi înfipse cazmaua în pămînt, rezemîndu-se de coada ei.

În pofida cizmelor murdare şi a şepcii pleoştite, arăta ca o zînă.

Avea pielea ca smîntîna irlandeză, iar de sub şapcă îi scăpau cîteva bucle roşii.

– Tim Riley a spus că nu va mai ploua încă o zi, două, iar el nu prea greşeşte în problemele astea. Cred că lespedea se va usca înainte de a trebui să vă faceţi griji cu vremea.

– Aţi făcut progrese considerabile încă dinainte de a ajunge eu aici.

– Sigur, şi o dată ce ne-aţi dai liber, n-am mai avut motive să aşteptăm. O să vă turnăm o fundaţie bună şi solidă, domnule Magge, şi-o vom face la termen.

– Trev.

– Ie dară, Trev, îşi dădu Brenna şapca pe spate, pentru a-l privi în ochi; el avea cu cel puţin un cap peste statura ei de un metru şi cincizeci şi cinci,

chiar şi încălţată cu cizmele. Oamenii pe care i-ai trimis din America formează o echipă extraordinară.

– Întrucît i-am ales personal, unul şi unul, îţi dau dreptate.

Tonul lui părea puţin cam fudul, dar nu neprietenos.

– Deci, nu alegi niciodată şi femei?

Trevor zîmbi alene, astfel încît hazul păru să i se aştearnă încet pe chip, pînă ajunse şi în ochii de culoarea fumului de turbă.

– Ba da, cum să nu, şi cît de des posibil. Atît în interes profesional, cît şi în alte interese. Pentru proiectul ăsta am repartizat-o pe una dintre cele mai bune tîmplărite ale mele. Va fi aici săptămîna viitoare.

– Mă bucur să aflu că vărul meu Brian n-a greşit în privinţa asta. A spus că angajezi oamenii după talent, nu după sex.

Arătînd cu capul spre şantier, Brenna adăugă:

– Japiţa asta gălăgioasă de betonieră o să ne mai ţină companie un timp. Mîine se întoarce Darcy din vacanţă şi pot să-ţi spun c-o să ne facă la toţi capul mare c-o deranjăm.

– E un zgomot pozitiv. Al construirii.

– Şi eu am fost întotdeauna de aceeaşi părere.

Stătură un moment tăcuţi, în timp ce autobetoniera îşi voma ultimul metru de beton.

– Îţi fac cinste cu masa, spuse Trevor.

– Nu te refuz.

Brenna scoase un şuierat, pentru a atrage atenţia tatălui ei, apoi mimă cu mîna mîncatul.

Mick răspunse cu un zîmbet şi un gest, după care se reapucă de treabă.

– E într-al nouălea cer, comentă Brenna, în timp ce se duceau să-şi clătească cizmele. Nimic nu-l face pe Michael O'Toole mai fericit decît să fie în mijlocul unui şantier – cu cît mai noroios, cu atît mai bine.

Satisfăcută, Brenna tropăi de cîteva ori din picioare, apoi ocoli spre uşa bucătăriei.

– Sper să vizitezi şi zona cît stai aici, în loc să te cufunzi numai în muncă.

– Am de gînd să văd împrejurimile.

Ceva îl atrăsese spre Irlanda, spre Ardmore, timp de peste un an. În visuri.

– A, iată un bărbat arătos care face lucrul la care se pricepe cel mai bine, comentă Brenna, deschizînd uşa bucătăriei. Ce ne-ai pregătit pentru azi, Shawn?

Shawn se întoarse de la enorma maşină de gătit veche, înalt şi deşirat, cu părul negru lăţos şi ochii de un albastru ceţos.

– La specialitate avem supă de spanac-de-mare şi sandvişuri cu carne de vită. Bună ziua îţi doresc, Trevor. Te munceşte asta mai tare decît s-ar cuveni?

– Ţine lucrurile în mişcare.

– Aşa şi trebuie, căci bărbatul din viaţa mea e un greoi. Mă întreb, Shawn, dacă ai mai ales vreo melodie, două, să i le-arăţi lui Trevor?

– Am fost ocupat să-mi servesc proaspăta soţie. E o fiinţă pretenţioasă.

Spunînd acestea, luă între mîini faţa Brennei şi o sărută.

– Ieşi afară din bucătăria mea. Şi-aşa-i o zăpăceală destul de mare aici, fără Darcy.

– O să se-ntoarcă mîine, iar pînă la ora asta o vei fi blestemat deja de-o duzină de ori.

– Păi tu de ce crezi că-i duc dorul? Dă-i comanda lui Sinead, îi spuse el lui Trevor. E o fată bună, iar Jude a noastră a lucrat cu ea. Are nevoie doar de puţină practică.

– Sinead e o prietenă a surorii mele, Mary Kate, îi spuse Brenna lui Trevor, în timp ce împingea uşa batantă dintre bucătărie şi cîrciumă. O fată bună de felul ei, chiar dacă puţin cam împrăştiată la creier. Vrea să se mărite cu Billy O'Hara, iar în momentul de faţă asta-i suma completă a ambiţiilor ei.

– iar Billy O'Hara ce are de spus?

– Nefiind tocmai la fel de ambiţios ca Sinead, Billy îşi ţine gura. Bună ziua îţi doresc, Aidan.

– Şi eu ţie.

Cel mai vîrstnic dintre fraţii Gallagher lucra la bar. Cu mîinile pe robinete, ridică privirea.

– Deci, luaţi masa la noi?

– Într-adevăr. Văd că eşti ocupat.

– Dumnezeu să binecuvînteze autobuzele cu turişti.

Făcînd cu ochiul, Aidan împinse două halbe de bere pe bar, spre mîinile care le aşteptau.

– Vrei să ne luăm mîncarea la bucătărie?

– Nu e nevoie, decît dacă sînteţi foarte grăbiţi.

Ochii lui, de un albastru mai intens decît cei ai

fratelui său, scrutară salonul.

– Serviciul merge o idee mai încet decît de obicei. Dar au mai rămas una, două mese libere.

– Îl lăsăm pe şef să hotărască.

Brenna se întoarse spre Trevor.

– Cum preferi?

– Hai să ocupăm o masă.

Era mai bine să vadă cu ochii lui cum mergeau afacerile.

O urmă afară şi se aşezară la una dintre mesele în formă de ciupercă.

Se auzea un murmur de conversaţii, prin aer plutea un fum subţire şi mirosul de drojdie al berii.

– Iei o halbă? îl întrebă Brenna.

– Numai după ce se termină programul.

Cu buzele tresărindu-i, Brenna se rezemă de spătar.

– Aşa am auzit şi eu, de la unii dintre oameni. Se vorbeşte că, în privinţa asta, eşti un tiran.

Nu-l deranja cuvîntul „tiran". Însemna că era stăpîn pe situaţie.

– Ar fi cel mai corect cuvînt.

– Am să-ţi spun un lucru, s-ar putea să-ţi fie cam greu să aplici o asemenea regulă pe-aici. Mulţi dintre cei care vor munci pentru tine au supt Guinness încă din faşă şi le e o băutură la fel de firească precum laptele de mamă.

– Şi mie îmi place, dar cînd un bărbat sau o femeie lucrează pe timpul meu, se mulţumeşte numai cu laptele de mamă.

– A, eşti un om dur, Trevor Magee, comentă ea,

rîzînd. Deci, ia spune-mi, cum îţi place Faerie Hill Cottage?

– Foarte mult. E confortabilă, eficientă, liniştită şi are nişte vederi de ţi se pune un nod în gît. Exact ceea ce căutam, aşa că-ţi sînt recunoscător că mi-ai găsit-o.

– Nici o problemă, absolut nici una. Este în familie. Cred că lui Shawn îi e dor de bucătărioara de-acolo, întrucît casa pe care ne-o construim mai are mult pînă să fie gata. E mai mult decît locuibilă, adugă ea, întrucît acesta era unul dintre actualele lor subiecte spinoase, dar mă gîndesc să mă concentrez asupra bucătăriei, în zilele libere, ca să fie mai mulţumit.

– Mi-ar plăcea s-o văd.

– Serios?

Surprinsă, Brenna înclină capul.

– Mă rog, eşti binevenit oricînd. Am să-ţi dau îndrumările. Te superi dacă spun că nu mă aşteptam să fii atît de prietenos pe cît pari?

– La ce te aşteptai?

– Mai degrabă la un rechin, şi sper că asta nu te jigneşte.

– Nu mă jigneşte. Şi depinde în ce ape înot.

Ridică privirea şi se lumină la faţă, cînd de masă se apropie soţia lui Aidan.

Dar, cînd dădu să se ridice, Jude îi făcu semn să rămînă aşezat.

– Nu, nu stau, dar mulţumesc oricum.

Îşi rezemă o mînă pe abdomen, unde se vedea că sarcina era foarte înaintată.

– Bună, eu sînt Jude Frances şi azi voi fi ospătărița voastră.

– N-ar trebui să umbli aşa de colo-colo, cărînd tăvi.

Jude oftă în timp ce scotea carnetul cu comenzi.

– Parc-ar fi Aidan. Mă odihnesc cînd simt nevoia şi nu car nimic greu. Sinead nu se descurcă singură.

– Nici o grijă, Trevor. Păi, propria-mi mamă, Dumnezeu s-o binecuvînteze, a scos cartofi, chiar în ziua naşterii mele, iar după ce m-a adus pe lume s-a dus să-i prăjească.

La vederea ochilor îngustați ai lui Trevor, Brenna chicoti.

– Mă rog, poate n-o fi fost chiar aşa, dar fac rămăşag că ar fi putut s-o facă. Eu iau supa de azi, dacă nu te superi, Jude, şi... un pahar de lapte, adăugă, cu un zîmbet strengăresc spre Trevor.

– La fel, spuse el, plus sandvişul.

– Inspirată alegere. Le aduc imediat.

– E mai puternică decît pare, îi spuse Brenna, cînd Jude trecu la altă masă. Şi mai încăpățînată. Acum, că şi-a găsit direcția, ca să zic aşa, nu va face decît să muncească şi mai mult pentru a dovedi că poate face ceea ce-i spui că n-ar trebui. Aidan n-o lasă să întreacă măsura, îți dau cuvîntul meu. Omul ăsta o adoră.

– Da, am observat. Frații Gallagher par să fie devotați nevestelor lor.

– N-ar strica să fie, altfel nevestele vor şti în mod sigur de ce.

Relaxată, îşi întinse picioarele şi-şi scoase şapca. Buclele roşcate i se revărsară pe umeri.

– Şi nu ți se pare „prea rustic", cred c-ar trebui să spun, aici la țară, după ce te-ai obişnuit în New York City?

Trevor se gîndi imediat la şantierele pe care le cunoscuse: alunecări de noroi, inundații, călduri arzătoare, mici vandalisme şi sabotaje.

– Deloc. Satul e exact aşa cum mă aşteptam, după rapoartele lui Finkle.

– A, da, Finkle.

Şi-l amintea foarte bine pe cercetaşul lui Trevor.

– Iată un om care cred că preferă confortul urban. Dar, în fond, tu nu eşti atît de... părtinitor.

– Sînt foarte părtinitor, depinde. De-asta am încorporat cea mai mare parte a planurilor tale în proiectul teatrului.

– Ăsta-i un compliment delicios şi parşiv.

Şi nimic nu i-ar fi plăcut mai mult.

– Cred că tindeam mai mult spre unghiul personal. Țin în mod special la căsuța de pe Faerie Hill şi nu eram sigură dacă aveai s-o găseşti pe gustul tău. Dacă stau să mă gîndesc, cred că un om cu un trecut ca al tău ar fi fost mai degrabă înclinat să stea la un hotel de pe faleză, cu cameriste, restaurant şi aşa mai departe.

– Camerele de hotel îmi dau întotdeauna o senzație de claustrare. Şi găsesc că e interesant să stau în casa unde s-a născut, a trăit şi a murit femeia care a fost logodită cu unul dintre strămoşii mei.

– A fost o femeie minunată, bătrîna Maude. O femeie înțeleaptă.

În timp ce vorbea, Brenna nu scăpa din ochi chipul lui Trevor.

– Mormîntul ei e lîngă fîntîna Sfîntului Declan, iar acolo poți să-i simți prezența. Nu ea e cea care bîntuie acum prin casă.

– Atunci, cine?

Brenna înălță din sprîncene.

– Deci, nu cunoşti legenda? Bunicul tău s-a născut aici, şi tatăl tău, deşi era încă mic cînd au plecat spre America. Totuşi, a venit în vizită, cu mulți ani în urmă. Nici unul dintre ei nu ți-a spus povestea lui Lady Gwen şi a Prințului Carrick?

– Nu. Deci, cea care bîntuie casa e Lady Gwen?

– Ai văzut-o?

– Nu.

Trevor nu fusese crescut cu legende şi mituri, dar în vene avea destul sînge irlandez ca să-şi pună întrebări în legătură cu ele.

– Însă se simte în casă o senzație feminină, aproape o mireasmă, aşa că sorții sînt în favoarea cucoanei.

– Aici ai dreptate.

– Cine era? Cred că, dacă împart locuința cu o stafie, ar trebui să ştiu cîteva ceva despre ea.

Nu alunga nepăsător subiectul, nu manifesta o indulgență amuzată față de irlandezi şi legendele lor, observă Brenna.

– Iarăşi mă surprinzi. Stai să văd ceva, mai întîi. Vin imediat.

Fascinant, medită Trevor. Se alesese cu o fantomă.

O poveste reuşită cu stafii putea atrage oamenii la spectacole cu tot atîta succes ca o cîrciumă bine gospodărită. Totul ținea de atmosferă.

Continuă să cocheteze cu această idee, în timp ce scruta salonul.

Nu-i trecea prin minte că, aşa cum stătea acolo, în hainele de lucru, cu părul blond închis ciufulit după munca de dimineață, arăta mai mult a localnic decît a vizitator.

Avea un chip îngust, osos, care te ducea cu gîndul la un războinic sau eventual la un cărturar, dar mai greu la un om de afaceri.

Femeia cu care fusese la un pas de a se căsători spusese că părea sculptat şi cizelat de un geniu nebun.

O mică cicatrice îi marca bărbia, de pe urma unei furtuni care spărsese geamurile la Houston, în timpul unei tornade, sporindu-i impresia generală de duritate.

Era un chip care rareori dădea ceva de gol – decît dacă era în avantajul lui Trevor Magee.

În acel moment, avea o expresie rece şi închisă, care redeveni prietenoasă cînd Brenna reveni spre masă, împreună cu Jude.

Trevor observă că Brenna aducea tava.

– Am rugat-o pe Jude să-şi sacrifice cîteva momente ca să ia loc şi să-ți povestească despre Lady Gwen, anunță Brenna, începînd să pună mîncarea pe masă. E o *seanachais*.

La vederea sprîncenei înălțate a lui Trevor, Jude clătină din cap:

– Asta înseamnă povestitor, în gaelică. De fapt, nu sînt aşa ceva, eu doar...

– Şi i-a fost publicată cartea, iar acum scrie încă una.

– Brenna, îşi dădu Jude ochii peste cap.

– Am s-o caut. Unele dintre versurile cîntecelor lui Shawn povestesc legende. Este o veche tradiție.

– O, asta o să-i placă.

Radioasă, Brenna luă tava.

– O duc eu, Jude, şi-am s-o muştruluiesc puțin pe Sinead din partea ta. Tu începe. Am auzit de prea multe ori povestea asta.

– Are energie cît douăzeci de oameni, comentă Jude, puțin cam obosită, luîndu-şi ceaşca de ceai.

– Mă bucur că am găsit-o pentru proiectul ăsta. Sau că m-a găsit ea pe mine.

– Aş spune că amîndoi sînt perfecți, de vreme ce şi unul şi altul sînteți atît de energici...

Se întrerupse brusc, jenată.

– N-am spus-o în sens negativ.

– Nici n-am luat-o aşa. Mişcă bebeluşul? Ai o anumită expresie, îi explică Trevor. Sora mea tocmai l-a făcut pe al treilea.

– Al treilea?!?

Jude răsuflă zgomotos.

– Am momente cînd mă întreb cum am să mă descurc cu unul singur. E activ. Dar va trebui să mai aştepte vreo două luni.

Îşi plimbă o mîncă încet, în cercuri, peste burta

proeminentă, în timp ce sorbea din ceai.

– S-ar putea să nu ştii, dar pînă acum un an şi ceva am locuit la Chicago.

Trevor scoase un sunet evaziv. Sigur că ştia, primise rapoarte amănunțite.

– Planul meu era să vin aici pentru şase luni, să locuiesc în casa unde a stat bunica mea după ce şi-a pierdut părinții. O moştenise de la verişoara ei Maude, care a murit la scurt timp înainte de sosirea mea.

– Femeia cu care a fost logodit unchiul meu.

– Într-adevăr. În ziua în care am ajuns ploua. Mă rătăcisem, şi nu numai din punct de vedere geografic. Toate mă iritau.

– Ai venit singură, în altă țară? înclină Trevor capul. O asemenea femeie nu mi se pare că poate fi uşor enervată.

– La fel ar spune şi Aidan.

Şi, din acest motiv, se simțea cît se putea de bine.

– În orice caz, am oprit pe stradă, pe alee de fapt, în fața unei case mici, cu acoperiş de crengi. Şi, la fereastra de sus, am văzut o femeie. Avea o față frumoasă şi tristă, şi păr blond-deschis, revărsat în jurul umerilor. S-a uitat la mine, privirile ni s-au întîlnit. Apoi a apărut Brenna. Se părea că nimerisem din greşeală chiar la mine acasă, iar femeia pe care o văzusem, sus, la fereastră era Lady Gwen.

– Fantoma?

– Da, într-adevăr. Pare imposibil, nu-i aşa? Sau,

în orice caz, irațional. Dar îți pot spune exact cum arăta. Am desenat-o. Şi nu ştiam despre legendă, cînd am ajuns aici, nimic mai mult decît pari să ştii tu acum.

– Mi-ar plăcea s-o ascult.

– Atunci, am să ți-o spun.

Jude făcu o pauză cînd Brenna reveni, se aşeză şi începu să se înfrupte din mîncare.

Povestea într-un mod foarte firesc, remarcă Trevor. Avea un ritm natural şi lin, care atrăgea ascultătorul în poveste.

Îi spuse despre o tînără fată care locuise în casa de pe colina zînelor. O femeie care ținuse la tatăl ei, întrucît mama îi murise la naştere, care-şi îngrijea casa şi grădina şi era foarte mîndră.

Sub panta verde a colinei se afla strălucirea argintie a plutei zînelor, palatul unde domnea Carrick, ca prinț.

Şi el era mîndru, şi foarte chipeş, cu o coamă lungă de păr negru ca pana corbului şi ochi de un albastru arzător.

Aceşti ochi au văzut-o pe tînăra Gwen, iar ai ei s-au oprit asupra lui.

I-a cuprins dragostea, pe muritoare şi pe prințul din neamul zînelor, iar noaptea, cînd ceilalți dormeau, el o ducea în zbor pe marele lui cal înaripat. Niciodată nu vorbeau despre această iubire, căci mîndria le amuțea cuvintele.

Într-o noapte, tatăl lui Gwen s-a trezit şi a văzut-o descălecînd de pe calul lui Carrick.

Temîndu-se pentru ea, a logodit-o cu altul şi i-a

poruncit să se mărite fără întîrziere.

Carrick a zburat cu calul lui spre soare şi i-a adunat scînteile arzătoare în punga lui de argint.

Cînd Gwen a ieşit din casă ca să-l întîlnească, înainte de nuntă, a desfăcut punga şi i-a turnat la picioare diamante, nestematele soarelui.

„Ia-le, şi pe mine odată cu ele", a spus el, „căci ele sînt pasiunea mea pentru tine." I-a făgăduit nemurirea şi o viață plină de bogății şi glorie.

Dar nici o clipă n-a vorbit, nici chiar atunci, despre iubire.

Aşa că Gwen l-a refuzat şi i-a întors spatele. Diamantele care zăceau pe iarbă s-au preschimbat în flori.

De două ori a mai venit la ea, a doua oară cînd Gwen îşi purta în pîntec întîiul copil.

A deşertat din punga argintie perle, lacrimile lunii, pe care le adunase pentru ea. Iar acestea, i-a spus el, erau dorul lui de dînsa. Dar dorul nu e iubire, iar Gwen i se juruise altuia.

Cînd Gwen a întors spatele, perlele s-au transformat în flori.

Mulți ani au trecut pînă cînd Carrick a venit ultima dată, ani în care Gwen şi-a crescut copiii, şi-a îngrijit soțul bolnav şi l-a îngropat, ea însăşi fiind de-acum foarte bătrînă.

Ani în care Carrick meditase trist în palatul lui şi străbătuse cerul pe cal.

S-a cufundat în mare, ca să-i smulgă din inimă ultimele daruri pentru ea.

Pe acestea i le-a turnat la picioare, safire scîn-

teietoare care scăpărau în iarbă. Fidelitatea lui față de ea.

Iar cînd acum, în sfîrşit, a vorbit despre iubire, Gwen n-a putut decît să plîngă cu lacrimi amare, căci viața ei era pe sfîrşite.

I-a spus că era prea tîrziu, că niciodată nu avusese nevoie de bogății sau de promisiuni de glorie, ci numai să ştie că o iubea, că o iubea destul încît ea să-şi poată înlătura temerile şi să renunțe la lumea ei pentru a lui.

Şi, cînd s-a întors şi de astă dată să-l părăsească, durerea şi furia lui s-au dezlănțuit, în vraja pe care a legat-o.

Gwen n-avea să-şi mai găsească liniştea fără el, şi nici n-aveau să se mai revadă pînă cînd, de trei ori, trei perechi de îndrăgostiți se întîlneau şi, acceptîndu-se unul pe altul, primejduindu-şi inimile, cutezau să aleagă iubirea mai presus de orice.

Trei sute de ani, îşi spuse mai tîrziu Trevor, în timp ce intra în casa unde locuise şi murise Gwen. Îndelungată aşteptare.

O ascultase pe Jude spunîndu-i legenda cu vocea ei calmă, de povestitoare, fără s-o întrerupă. Nici măcar ca să-i spună că unele fragmente din poveste le cunoştea şi el. Într-un fel, le ştia.

Le visase.

Nu-i spusese că şi el ar fi putut-o descrie pe Gwen, pînă la verdele marin al ochilor şi linia arcuită a obrazului. Şi pe ea o visase.

Şi, îşi dădea Trevor seama, fusese cît pe ce să

se însoare cu Sylvia fiindcă îi amintise de acea imagine din vis. O femeie blîndă, cu un fel de a fi simplu.

Totul ar fi trebuit să meargă de minune între ei, îşi spuse, în timp ce urca la etaj, să facă un duş. Încă îl mai irita faptul că nu se întîmplase aşa. În ultimă instanță, pur şi simplu nu se potriviseră.

Ea îşi dăduse seama prima şi, cu blîndețe, îl lăsase să plece înainte ca Trevor să recunoască faptul că deja era cu ochii spre uşă.

Poate că asta îl deranja cel mai mult. Nu avusese curtoazia de a pune el capăt relației.

Deşi Sylvia îl iertase, el unul mai avea pînă să-şi ierte propria faptă.

Simți mirosul în clipa cînd păşi în dormitor. Delicat, feminin, ca al unor petale de trandafir proaspăt căzute pe iarba înrourată.

– O fantomă care-şi dă cu parfum, murmură Trevor, cu un amuzament ciudat. Mă rog, dacă eşti pudică, poți să te întorci cu spatele.

Şi, spunînd acestea, se dezbrăcă în locul unde stătea, apoi intră în baie.

Îşi petrecu restul serii singur, lucrînd la hîrtii, apoi luă o bere şi ieşi cu ea în ultimele raze de lumină ale asfințitului, ascultînd tăcerea dureroasă şi privind cum stelele se trezeau licăritor la viață.

Tim Riley, cine naiba o mai fi fost şi ăla, părea să aibă dreptate.

Încă nu se anunța ploaie. Fundația pe care o turna avea să se întărească perfect.

Cînd se răsuci să intre înapoi în casă, o mişcare

fulgerătoare deasupra capului îi atrase atenția. O dîră argintie pe cerul întunecat.

Dar, cînd o căută din nou cu privirea, îngustîndu-şi ochii, nu văzu decît stelele şi luna în primul pătrar care tocmai răsărea.

O stea căzătoare, conchise el.

O stafie era una, dar un cal înaripat călărit de un prinț al zînelor era cu totul altceva.

Însă avu impresia că auzea cîntul voios al fluierelor şi flautelor dănțuind peste tăcere, în timp ce închidea uşa casei pentru noaptea aceea.

CAPITOLUL 2

Darcy Gallagher visa la Paris. Mergînd agale pe Malul Stîng, într-o după-amiază perfectă de primăvară, cu văzduhul plin de parfumul florilor şi cerul albastru fără nori înălțîndu-se deasupra.

Şi, poate lucrul cel mai plăcut din toate, greutatea sacoşelor pline cu cumpărături atîrnîndu-i în mîini.

Chiar în timp ce ofta, într-un extaz de fericire, tunetul bubui, atrăgîndu-i privirea spre cer. Norii se învolburau dinspre apus, groşi şi negri.

Înhățîndu-şi mai bine sacoşele, Darcy o l[illegible] la fugă să se adăpostească.

Un trăsnet cu margini albastre arzătoare se înfipse în pămînt, la picioarele ei.

Se trezi cu o tresărire şi un țipăt cu ecou...

Era în camera ei de deasupra cîrciumii, nu în mijlocul Parisului, surprinsă de o furtună înspăimîntătoare, cu fulgere şi trăsnete.

Ridicîndu-se în capul oaselor, văzu hainele şi mărunţişurile pe care le cumpărase la Paris împrăştiate prin cameră.

Ei bine, revenise la realitate, îşi spuse ea, dar cel puţin adusese acasă cîteva trofee.

Abia cînd se dădu jos din pat, înţelese că bubuitul continuu de afară nu era al tunetului.

Şantierul, îşi aminti ea.

Ei, da, nu-i aşa că avea să fie fermecător să se trezească în fiecare binecuvîntată dimineaţă cu sunetul ăsta în urechi?

Luînd un halat, ieşi la fereastră să vadă ce progrese se mai făcuseră în absenţa ei.

Nu se pricepea deloc la construcţii, dar ceea ce văzu afară părea o învălmăşeală îngrozitoare, iscată de o gaşcă de ştrengari cam slabi de minte.

Grămezi de moloz, săpături, o pardoseală mare de beton ieşind dintr-o groapă.

Turnuri bondoace din blocuri de ţunder erau înălţate în colţuri, cu bare metalice ieşind prin vîrf, iar o ditamai urîţenia de betonieră îşi învîrtea butoiul cu un zgomot oribil.

O zări pe Brenna, cu şapca pe cap şi cizmele înnoroiate pînă aproape de genunchi.

Îi era ruşine să ştie că unul dintre motivele plecării ei fusese nunta Brennei cu Shawn, precum şi fericita perspectivă a naşterii copilului lui Jude, cu fratele ei mai mare, Aidan.

Da, era fericită pentru ei, dar îi venea să strîngă pumnii, să-i agite prin aer şi să întrebe: „Al meu unde-i? Cînd îmi voi primi şi eu bărbatul?"

Se gîndi să deschidă fereastra ca s-o salute, apoi îşi imagină ce efect ar fi avut asupra echipei imaginea unei femei în halat, aplecîndu-se afară.

Întrucît ideea de a stîrni agitaţie o amuza, Darcy răsuci mînerul. Tocmai întredeschisese fereastra, cînd îl zări pe bărbatul care o privea.

Era înalt, observă ea.

Întotdeauna îi plăcuseră bărbaţii înalţi. Nu avea nimic pe cap, iar părul blond-închis ca mierea îi era răvăşit de vînt.

Purta hainele aspre ale unui muncitor şi, după părerea ei, îi veneau mai bine decît tuturor celorlalţi. Trupul lui deşirat şi osos contribuia întrucîtva, însă Darcy presupuse că era vorba şi de încrederea în sine.

Sau de aroganţă, reflectă ea, în timp ce bărbatul îşi menţinea privirea rece spre faţa ei.

N-avea nimic împotriva aroganţei, întrucît nici ei nu-i era deloc străină.

„Ei, ei, s-ar putea să fii o diversiune interesantă", îşi spuse ea.

„Chip atrăgător, ochi îndrăzneţi... Dacă eşti în stare să legi două vorbe într-o conversaţie cu cap şi coadă, s-ar putea să meriţi cîteva minute din timpul meu. Cu condiţia să nu fii căsătorit, bineînţeles."

Căsătorit sau nu, decise ea, un mic flirt nu strica nimănui, întrucît nu intenţiona nimic mai mult decît atît cu un bărbat care, după toate semnele, îşi cîş-

tiga existența din leafă, de pe-o zi pe alta.

Aşa că îi zîmbi. Încet, cald, calculat. După care, ridicînd un deget la buze, îi suflă o bezea.

Îi privi dinții lucind admirativ, după care omul se retrase.

În opinia lui Darcy era mai bine să laşi un bărbat nu numai nesafistăcut, ci şi cam nedumerit.

O femeie ca o lovitură de pumn, îşi spuse Trevor. Încă mai simțea impactul.

Dacă aceea era Darcy Gallagher, aşa cum bănuia, începea să înțeleagă de ce Finkle, un om atît de acru din fire, amuțea cu luminițe în ochi ori de cîte ori venea vorba de numele ei.

Era o tipă trăsnet, nici pomeneală, şi nu l-ar fi deranjat deloc s-o studieze mai îndeaproape. Deocamdată, îl lăsase cu impresia unei frumoase din pădurea adormită, păr brunet, răvăşit, piele albă, trăsături delicate.

Nici urmă de false modestii. Îi înfruntase cu curaj privirea, îi luase măsurile chiar în timp ce şi el i le lua pe ale ei. Sărutul acela suflat cu nepăsare marcase un punct categoric.

Darcy Gallagher îi putea oferi un mod foarte interesant de a-şi petrece timpul, atîta cît stătea la Ardmore.

Nepăsător, ridică vreo cîteva cărămizi, mutîndu-le în zona de lucru a Brennei.

– Îți convine compoziția asta? o întrebă, arătînd spre perimetrul unde fusese turnat mortar proaspăt.

– Da, merge. Are consistență bună. Ni se consumă destul de repede, dar asta de-aici cred că ne va ajune.

– Dacă vezi că e pe terminate, comandă tot ce crezi că avem nevoie. Am impresia că prietena ta s-a întors din vacanță.

– Hmm...

Distrată, Brenna îşi scutură mistria de mortar, ridicînd privirea.

– Darcy?

Şi, mulțumită, se uită spre fereastră.

– O claie de păr negru şi un zîmbet răutăcios. Seducătoare.

– Numai Darcy poate fi.

– Am... zărit-o în fereastra de-acolo. Dacă vrei s-o vizitezi, poți să-ți iei o pauză.

– Mă rog, aş vrea...

Totuşi, Brenna mai luă puțin mortar.

– Atîta numai că, o singură privire să-mi arunce, aşa cum arăt acum, şi imediat încuie uşa. Darcy e foarte pedantă cu locuința ei. Nu i-ar plăcea să-i las noroi peste tot. Am s-o văd la amiază.

Brenna întinse mortarul cu rapiditatea eficientă a unui muncitor cu experiență.

– Pot să-ți spun un lucru, Trevor, oamenii tăi vor avea inimile frînte. Rareori trece cineva pe lîngă Darcy a noastră, rămînînd indiferent.

– Atîta vreme cît respectăm programul, inimile membrilor din echipă îi privesc numai pe ei.

– A, am eu grijă să respecte programul, cu toate visurile fericite şi imposibile pe care li le va stîrni Darcy. Apropo de programe, cred că am putea ter-

mina grosul instalațiilor din secțiunea asta pînă la sfîrşitul săptămînii. Țevile n-au sosit azi-dimineață, aşa cum trebuia. Vrei să mă interesez, eu sau tata, cînd terminăm aici?

– Nu, mă ocup eu acum.

– Atunci, sper să le dai un şut zdravăn în cur. Poți folosi telefonul de la bucătărie. Am descuiat eu uşa din spate, azi-dimineață cînd am venit. Numărul e în agenda mea.

– Lasă, îl am şi eu. Azi vei primi țevile.

– Nici nu mă îndoiesc, murmură Brenna, în timp ce Trevor se îndepărta spre uşa bucătăriei.

Bucătăria era imaculată. Acesta era unul dintre lucrurile pe care Trevor le observa şi le pretindea în privința afacerilor la care participa şi el.

Îşi scoase agenda din buzunar. În cele cinci minute cît dură pînă să i se facă legătură prin toate treptele ierarhice, văzu cutia de biscuiți.

Aflase, de cîteva zile de cînd se învîrtea pe la *Gallagher's,* că orice prăjituri şi fursecuri erau făcute în casă – şi erau spectaculoase.

Se servi cu un fursec de ovăz cu miere, mare cît pumnul, în timp ce-l nimicea pe supervizorul de aprovizionare fără ca măcar să ridice tonul.

Notă numele, în caz că aveau să fie necesare represalii, şi primi garanții personale că țevile respective urmau să ajungă pe şantier cel tîrziu la amiază.

Mulțumit, închise telefonul şi tocmai se gîndea să mai ia un fursec cînd auzi paşi pe scară.

Alegînd de astă dată unul cu unt de arahide,

Trevor se rezemă de bufet, pregătindu-se s-o vadă cu adevărat pe Darcy Gallagher.

La fel ca fursecurile lui Shawn, era spectaculoasă.

Se opri la baza scării, înălțîndu-şi o sprînceană subțire. Avea ochii albaştri, ca ai fratelui ei, de o culoare strălucitoare în contrast cu pielea albă, fără pată. Îşi purta părul despletit, unduindu-se ispititor în jurul umerilor.

Era îmbrăcată cu o eleganță mai potrivită pentru Madison Avenue decît pentru Ardmore.

– Bună dimineața îți urez. Ți-ai luat o pauză de ceai?

– De telefon.

Muşcă din fursec, privind-o. Vocea ei, irlandeză şi senzuală ca fumul unui foc de turbă, era de-a dreptul sexy, la fel ca tot restul făpturii.

– Mă rog, eu fac nişte ceai, întrucît cel de sus mi s-a terminat şi nu-mi place să-mi încep ziua fără el. Mă enervează.

Îl măsură cu privirea, în timp ce mergea spre aragaz.

– Vrei o ceaşcă, să meargă după biscuiți? Sau trebuie să te întorci imediat la lucru?

– Pot sta un minut.

– Ai noroc că şeful tău nu e prea aspru. Am auzit că Magee conduce cu o mînă de fier.

– Într-adevăr.

În timp ce ibricul se încălzea, Darcy pregăti ceainicul. Omul arăta mai bine văzut de aproape.

Îi plăceau unghiurile ascuțite ale feței lui, cica-

tricea mică de pe bărbie. Nu purta verighetă, deşi asta nu însemna întotdeauna mare lucru.

– Ai venit tocmai din America, urmă ea, ca să lucrezi la teatrul ăsta?

– Exact.

– Ai făcut drum lung. Sper că ţi-ai putut aduce şi familia.

– Dacă la soţie te referi, nu sînt căsătorit.

Rupse fursecul în două, oferindu-i şi ei o jumătate.

Amuzată, Darcy o luă.

– Înseamnă că eşti liber să munceşti în deplasare, nu? Şi cu ce te ocupi?

– Cu tot ce e necesar.

A, da, îşi spuse ea, ronţăind din fursec. Periculos la limită.

– Aş spune că este util să te aibă omul prin preajmă.

– Şi voi mai sta o bună bucată de vreme prin preajmă.

O aşteptă să ridice ibricul care bolborosea, turnînd apa clocotită în ceainic.

– Ai vrea să luăm cina împreună?

Darcy îi aruncă o privire piezişă, lungă, cu o undă de zîmbet.

– Sigur, îmi place o masă bună din cînd în cînd, într-o companie interesantă. Dar abia m-am întors din vacanţă şi n-am timp deloc. Fratele meu, Aidan, e un căpcăun cînd e vorba de program.

– Dar micul dejun?

Puse ibricul la loc.

– Cred că mi-ar face plăcere. Poate, dacă mă mai inviţi peste o zi, două, după ce mă instalez la loc.

– Poate am să te mai invit.

Fu vag surprinsă şi puţin cam dezamăgită că nu insistase, atunci pe loc. Era obişnuită ca bărbaţii să se cam roage de ea.

– Şi din ce parte a Americii eşti?

– Din New York City.

– Chiar din New York City? repetă ea, întorcîndu-se, cu ochi scînteietori. O, dar e un oraş minunat!

– În mare parte, da.

– Cred că e cel mai interesant oraş din lume.

Apucă în ambele mîini cana, cu gîndul la oraşul pe care şi-l imaginase de atîtea ori.

– Poate nu cel mai frumos. Parisul mi s-a părut atît de frumos – feminin, viclean şi sexual. La New York mă gîndesc ca la un bărbat – autoritar, neînduplecat şi atît de plin de energie încît trebuie să alergi ca să ţii pasul.

Amuzată de sine însăşi, îi puse cana pe masă, în faţa lui.

– Poate că ţie nu ţi se pare aşa, din moment ce ai trăit acolo toată viaţa.

– Mă îndoiesc că şi vouă, celor de aici, Ardmore vi se pare un loc magic.

Îi văzu sprînceana arcuindu-se din nou la auzul cuvintelor lui.

– Un colţ de lume mic şi aproape perfect, unde te poţi întoarce în timp după pofta inimii. Şi, chiar

dacă şi aici există energie, o însoţeşte şi răbdarea, astfel încît nu trebuie să alergi ca să ţii pasul.

– Interesant, nu-i aşa, cum văd oamenii ceea ce pentru alţii ţine de viaţa de zi cu zi?

Îi turnă ceaiul în cană.

– Aş crede că un om care poate filosofa atît de uşor, la un ceai cu biscuiţi, îşi iroseşte talentele cărînd cărămizi.

– Voi ţine minte. Mulţumesc pentru ceai.

Trevor porni spre uşă, trecînd destul de aproape pentru a simţi că Darcy mirosea la fel de bine pe cît arăta.

– Am să aduc cana înapoi.

– Te rog. Shawn îşi cunoaşte inventarul bucătăriei pînă la ultima linguriţă.

– Să mai ieşi la fereastră din cînd în cînd, adăugă el, în timp ce deschidea uşa. Îmi place să mă uit la tine.

După plecarea lui, Darcy zîmbi.

– I-auzi, e valabil şi reciproc, domnule New York City.

Întrebîndu-se cum să-i răspundă data viitoare cînd avea s-o invite la masă, Darcy luă ceainicul să-l ducă sus. Uşa din spate se dădu de perete.

– Te-ai întors!

Brenna intră dintr-un salt, împroşcînd în toate părţile cu stropi de ciment pe jumătate uscaţi.

– Păstrează distanţa, ridică Darcy ceainicul, ca pe un scut. Iisuse Christoase, Brenna, e pe tine tot atîta mizerie din-asta ca şi pe cărămizi.

– Fleacuri, şi nu-i în nici un caz la fel de mult.

Nu-ţi face griji, n-am să te îmbrăţişez.

– Fii sigură că nu te las.

– Dar mi-a fost dor de tine.

Deşi era mişcată, Darcy pufni.

– Eşti prea ocupată cu rolul de proaspăt căsătorită ca să- ţi fi fost dor de mine.

– Le pot face pe amîndouă. Îmi dai şi mie o ceaşcă? Am zece minute libere.

– Bine, atunci, da' adu un ziar vechi să-l pui pe scaun înainte de a te aşeza. Şi mie mi-a fost dor de tine, recunoscu Darcy, în timp ce lua încă o cană.

– Ştiam eu. Încă mai zic că a fost o adevărată aventură să te duci la Paris aşa, de una singură. Ţi-a plăcut? întrebă Brenna în timp ce întindea conştiincioasă ziarul. Totul a fost aşa cum voiai?

– A fost, da. Totul – sunetele şi mirosurile, clădirile, magazinele şi cafenelele. Aş fi putut petrece o lună întreagă doar privind. Numai dac-ar învăţa să facă şi un ceai ca lumea...

Sorbi dintr-al ei.

– Dar mi-am scos pîrleala cu vinul. Toţi se îmbracă aşa de elegant, chiar şi cînd nu au intenţia. Mi-am luat nişte haine senzaţionale. Vînzătorii sînt foarte încrezuţi şi se poartă de parcă ţi-ar face o mare favoare luîndu-ţi banii.

– Mă bucur că ai avut o vacanţă reuşită. Pari odihnită.

– Odihnită? Abia am dormit, o săptămînă încheiată. Sînt... energizată. Sigur, plănuiam să dorm buştean pînă în dimineaţa asta, cînd trebuia să mă scol la lucru, dar hărmălaia de-afară trezeşte şi un mort.

– Va trebui să te obişnuieşti. Facem mari progrese.

– De la fereastra mea nu pare. Arată ca un morman de moloz plin de gropi.

– Pînă la sfîrşitul săptămînii terminăm fundaţia şi baza instalaţiilor. E o echipă bună, oamenii din New York sînt foarte bine instruiţi, iar pe cei de-aici i-am ales personal, tata şi cu mine. Magee nu tolerează leneşii. Şi se pricepe la construirea unei clădiri pas cu pas, de la zero, aşa că ai face bine să umbli pe vîrfuri.

– Ceea ce-mi spune că te distrezi nemaipomenit.

– Teribil. Iar acum, e timpul să mă întorc.

– Stai. Ţi-am adus un cadou.

– Contam pe asta.

– Urc să-l iau eu. Nu vreau să-mi laşi urme prin camere.

– Şi pe asta contam, comentă Brenna, în timp ce Darcy pornea grăbită pe scară.

– Nu e ambalat, strigă ea de sus. Mi-a fost mai uşor să-l las în pungă. Jude a făcut bine că mi-a spus să-mi mai iau o valiză. Dar al tău n-a ocupat mult loc.

Reveni imediat cu o sacoşă mică de cumpărături, apoi îşi îngustă ochii privind mîna întinsă a Brennei.

– Lasă că ţi-l scot eu.

Şi dădu la iveală un pachetel învelit în hîrtie de mătase, desfăcîndu-l cu grijă.

Brenna rămase cu gura căscată.

– O să moară Shawn cînd o să vadă, spuse Darcy.

Era o cămaşă de noapte scurtă, cu bretele înguste, de un verde irizat, aproape transparentă.

– Altfel, ar însemna că e complet bătut în cap, fu Brenna de acord, după ce-şi regăsi graiul. Încerc să-mi imaginez cum mi-ar sta.

– Ţi-o ţin eu, pînă te speli şi vei fi gata să pleci acasă.

– Ai grijă să n-o vadă Shawn, adăugă Brenna, pornind spre uşă. Vreau să-i fac o surpriză.

Nu era decît douăsprezece şi jumătate, iar în tot localul nu mai rămăsese o masă liberă.

Darcy era recunoscătoare că Shawn o angajase pe Sinead să-i dea o mînă de ajutor.

Dar, Maică Precistă, fata aia era mai mocăită decît un melc şchiop.

– Duduie! Ne ia şi nouă cineva comanda...?

Darcy recunoscu tonul. Britanic, şcoala publică, nervos – şi afişă cel mai strălucitor zîmbet.

– Mii de scuze. Cu ce să vă servim azi?

– De două ori specialitatea zilei şi un pahar de Smithwick's.

– Băuturile vin imediat.

Porni în slalom spre bar, luînd încă trei comenzi din mers.

Cu mişcări repezi, trecu pe sub tăblia batantă, îi strigă comenzile de băutură lui Aidan şi se duse drept în bucătărie.

Graţie sub presiune, remarcă Trevor.

Se strecurase înăuntru şi se aşezase la o masă din fund, cu cîţiva membri din echipă.

Un punct de observaţie ideal pentru a o urmări pe atrăgătoarea domnişoară Gallagher la lucru.

Reveni din bucătărie cu o luminiţă criminală în ochi, iar cînd privirea îi poposi asupra lui Sinead, care tocmai se întorcea agale de la toaletă, ţîşniră scîntei.

„O, scumpo", reflectă Trevor, „s-a zis cu tine. O să te mestece şi-o să te scuipe neînghiţită."

Exact ceea ce-ar fi făcut şi el cu un angajat leneş.

Dar probabil era ziua lui norocoasă, căci Darcy tocmai se apropia.

– Şi cu ce să-i servesc pe chipeşii domni în această după-amiază? scoase ea carnetul, după care îşi îndreptă superbii ochi spre Trevor. Pari tare flămînd.

– Cu acea specialitate de la *Gallagher's* nu poţi greşi, replică el.

– Într-adevăr. Şi o halbă alături?

– Ceai. De la gheaţă.

Darcy îşi dădu ochii peste cap.

– Ăsta-i stilul yankeilor de a face praf un ceai perfect. Dar vă servim. Şi dumneavoastră, domnilor?

– Mie mai mult ca sigur că mi-ar plăcea un peşte cu neşte cartofi prăjiţi.

– Fratele meu o să se bucure, îi zîmbi amabil Darcy slăbănogului. Şi de unde sînteţi, dacă nu vă supăraţi că întreb, cu accentul ăsta fermecător?

– Georgia, don'şoară. Donny Brime din Macon, Georgia. Da-n viaţa mea n-am auzit pe nimenea să vorbească mai drăgălaş ca matale. Şi mi-ar plăcea şi neşte ceai de la gheaţă, ca la şefu' aci de faţă.

– Şi eu, care tocmai credeam că aveţi un strop de sînge irlandez. Şi dumneavoastră, domnule?

– Eu iau plăcinta cu carne, cartofi prăjiţi – pai, vreau să zic – alături şi...

Matahala cu barbă neagră îi aruncă lui Trevor o privire tristă.

– Ceai cu gheaţă la toată lumea.

– Vă aduc ceaiurile imediat ce pot.

– Ia-n te uită, oftă prelung Donny, în timp ce Darcy se îndepărta. În viaţa mea n-am văzut aşa o frumuşaţă. Te şi bucuri că eşti bărbat, nu-aşa, Lou?

Lou îşi mîngîie barba.

– Eu am o fiică de cinşpe ani şi dacă prind un bărbat că se uită la ea cum cred eu că tocmai m-am uitat adineaori la bucăţica asta, cred că nu-mi mai rămîne decît să-l omor.

– Soţia şi fiica ta mai plănuiesc să vină încoace? îl întrebă Trevor.

– Imediat ce termină Josie şcoala. Peste două săptămîni.

Darcy le aduse ceaiul, nepărînd afectată de faptul că ţîncul unei familii din apropiere trecuse de la smiorcăieli la răgete.

– Acuş vine şi mîncarea, şi dacă mai vreţi ceai, îmi faceţi semn.

Continuînd să zîmbească, se întoarse spre masa de alături, dîndu-i un vraf de şerveţele tînărului tată,

în timp ce-i oprea cu un gest scuzele.

– Hai că nu-i chiar aşa de rău, prichindelule, nu? se lăsă ea pe vine, la nivelul băieţelului. Se şterg, nu-i aşa, dar vezi tu că astea pot speria zînele. Poate le convingi să se-ntoarcă, dacă nu se mai tem c-ai să le îneci din nou în lacrimi.

– Unde-s zînele? întrebă copilul, cu vocea iritată a unuia care are o nevoie imperioasă de un pui de somn.

– A, acum stau ascunse, dar au să vină cînd vor fi sigure că nu le faci nici un rău. Pariez că surioara ta chiar acum le vede, arătă Darcy cu capul spre fetiţa de alături, care aţipise. De- asta zîmbeşte.

Băiatul se mulţumi să-şi tragă nasul, privindu-şi cu interes bănuitor sora adormită.

Asta da, eficienţă, îşi spuse Trevor, în timp ce Darcy trecea la următoarea masă.

CAPITOLUL 3

– Ia să vedem, Sinead, putem să ne mai amintim o dată lucrurile pe care le-am discutat cînd te-am angajat?

Între schimburi, după ce cîrciuma se golise şi fraţii ei primiseră ordin să iasă, Darcy stătea aşezată în faţa noii ospătăriţe.

Sinead îşi foi fundul osos pe taburet, încercînd să se concentreze.

– Păi, ai spus că cum că să iau comenzile c-un aer prietenos.

– Ie dară, aşa e.

Darcy sorbi din suc, aşteptînd.

– Altceva îţi mai aminteşti?

– Ăă...

Iisuse Christoase! se enervă Darcy, fata asta nu

poate face chiar nimic mai repede decît o broască țestoasă?

– Păi...

Sinead îşi rodea buza, desenînd cerculeţe pe masă cu vîrfurile degetelor.

– Că să fiu sigură că se serveşte mîncarea şi băutura care trebuie, tot c-un aer prietenos, la clienţii care trebuie.

– Şi-ţi mai aminteşti, Sinead, şi ceva în legătură cu primitul şi servitul comenzilor eficient şi la timp?

– Da, ţiu minte...

Sinead îşi lăsă privirea spre propriul pahar, parcă pentru a-l pironi pe masă.

– Toate mă zăpăcesc aşa de tare, Darcy, cînd toţi vor cîte ceva, şi toţi în acelaşi timp...

– S-ar putea, dar, vezi tu, problema într-o cîrciumă e că oamenii au ei aşa un obicei să intre vrînd ceva, iar datoria noastră e să-i servim. Nu poţi să-ţi faci treaba dacă jumate din timp stai ascunsă la budă.

– Jude a zis că mă descurc, ridică Sinead ochii, care luceau de lacrimi.

– Ei, cu mine să ştii că nu ţine, se aplecă Darcy înainte. Lacrimogenismele astea merg numai la bărbaţi şi la inimile blînde, iar eu nu-s nici una, nici alta. Aşa că-nghite-ţi lacrimile, fato, şi-ascultă.

Sinead îşi trase nasul, cam ca un fornăit umed, iar Darcy dădu din cap:

– Ai venit să-mi ceri de lucru şi mi-ai promis c-ai să te străduieşti. N-au trecut decît trei săptămîni de-atunci, şi deja te-ai blegit. Te întreb clar şi te rog

să-mi răspunzi la fel. Vrei slujba asta, sau nu?

Sinead se şterse la ochi. Rimelul nou pe care şi-l cumpărase din leafa pe prima săptămînă se întinse pe pleoape.

– O vreau. Îmi trebuie.

– Că-ţi trebuie şi că munceşti efectiv sînt două lucruri total diferite.

„După cum vezi descoperi chiar acum", continuă Darcy în sinea ei.

– Să fii aici peste două ore, pentru schimbul de seară.

Lacrimile se uscară pe dată, sub efectul şocului.

– Da' azi am liber.

– Ba uite că nu mai ai. Ai să te-ntorci pregătită să faci munca pentru care te plătim, dacă vrei s-o păstrezi. Ai să te mişti vioi de la o masă la alta, de la mese la bucătărie şi înapoi. Dacă nu înţelegi ceva sau nu-ţi mai aminteşti, mă poţi întreba pe mine şi-am să te-ajut. Dar...

Se opri, aşteptînd ca Sinead s-o privească din nou în ochi.

– Nu mai permit să fugi din salon. Te scapă pipi, perfect, dar de fiecare dată cînd observ să dispari la toaletă mai mult de cinci minute, te taxez cu-o liră.

– Am... o problemă cu vezica.

Darcy ar fi rîs, dacă n-ar fi fost de plîns.

– Mă tragi în piept şi-o ştim amîndouă. Dacă aveai probleme cu instalaţiile, aş fi auzit, pentru că maică-ta i-ar fi spus mamei Brennei şi ajungea şi la urechile mele.

Încolțită, Sinead trecu de la spăşeală la bosumflare.

– Da' hai mă Darcy, chiar o liră...!

– Ie dară, o liră, aşa că înainte s-o ştergi gîndeşte-te cît te costă. Munceşti pentru noi, respecți regulile. Nu poți sau nu vrei, ai zburat. E a doua ta şansă, Sinead. Pe-a treia n-o s-o mai ai.

– Aidan nu-i aşa de aspru ca tine.

Darcy ridică o sprînceană, în timp ce buza de jos a lui Sinead începea să tremure.

– Ei, dar nu cu Aidan ai de-a face, nu-i aşa? Mai sînt două ore. Să fii punctuală, altfel voi înțelege că ai decis că munca asta nu ți se potriveşte.

– Am să vin.

Vizibil iritată, Sinead se ridică în picioare.

– Pot să muncesc. Nu trebuie decît să car tăvi. Nu-i nevoie de creier.

Darcy îi adresă cel mai binevoitor zîmbet.

– Vezi, ce ți-am spus eu?

– Cînd oi economisi destui bani ca să mă mărit cu Billy, o să se zică cu toate astea.

– O ambiție nobilă, dar pînă atunci mai este. Acum du-te şi te plimbă să-ți treacă dracii, pînă nu spui una pentru care o să-ți pară rău.

Darcy rămase pe loc, în timp ce Sinead ieşea. Întrucît se aşteptase ca fata să trîntească uşa, bufnitura n-o făcu decît să-şi dea ochii peste cap.

– Dacă ar folosi măcar jumate din energia asta la treabă, n-am fi avut discuția plăcută de-adineaori.

Strîngînd paharele, porni cu ele spre bar, cînd pe uşa bucătăriei intră Trevor.

Ăsta, îşi spuse Darcy, era un exemplu perfect al intențiilor lui Dumnezeu cînd proiectase bărbatul. O fi arătat el cam prăfuit după o zi de muncă, dar asta nu-i ştirbea cu nimic atracția.

– E închis pe moment, spuse ea.

– Uşa din dos era descuiată.

– E un local prietenos. Dar mă tem că-n clipa asta nu-ți pot servi o halbă.

– Nu pentru o halbă am venit.

– Nu?

Ştia ce urmărea un bărbat cînd se uita aşa la ea, dar jocul avea regulile lui.

– Atunci, ce cauți?

– Azi-dimineață, cînd m-am trezit, nu căutam nimic.

Trevor se rezemă de bar. Ştiau amîndoi ce se întîmpla, îşi spuse el. Cînd amîndoi partenerii cunosc paşii, dansul merge mult mai uşor.

– Pe urmă, te-am văzut pe tine.

– Sprinten la limbă şi la minte, nu-i aşa, domnule New York City?

– Trev. Întrucît ai două ore libere, de ce nu le-ai petrece cu mine?

– Şi de unde ştii, mă rog, că am liber?

– Ți-am auzit finalul şedinței. Să ştii că fata n-are dreptate.

– În legătură cu ce?

– Este nevoie de creier şi de ştiința de a-l folosi. Iar tu ai şi una, şi alta.

O surprindea.

Puțini erau bărbații care observau că avea minte,

şi chiar mai puțini cei care comentau asta.

– Vasăzică, te atrage creierul meu?

– Nu.

Licărirea de umor din ochii lui şi zîmbetul scurt, fulgerător, îi stîrniră un mic fior pe şira spinării.

– Ambalajul lui mă atrage, dar şi creierul mă interesează.

– În majoritatea împrejurărilor, îmi plac oamenii sinceri.

Îl mai privi o clipă. N-ar fi mers, categoric, pentru mai mult decît un flirt plăcut, conchise ea, surprinsă de propriu-i sentiment de regret.

Dar într-o privință Trev avea dreptate. Era liberă.

– Nu m-ar deranja o plimbare pe plajă. Însă nu trebuie să lucrezi?

– Am un program mai flexibil.

– Norocul tău.

Darcy se duse la bar şi ridică tăblia.

– Şi al meu, poate.

Trev trecu prin deschizătură, apoi se opri, față în față cu ea.

– O întrebare.

– Voi încerca să-ți dau un răspuns.

– De ce nu există nici unul pe care să trebuiască să-l omor înainte?

Şi, aplecîndu-se, îi atinse foarte uşor buzele cu ale lui.

Darcy scăpă din mînă tăblia, care căzu la loc.

– Sînt pretențioasă... murmură ea.

Porni spre uşă, apoi îi aruncă o privire amuzată, peste umăr.

– Şi-am să te-anunț dacă hotărăsc să te las să mai încerci o dată figura asta, Trev din New York. Cu puțin mai mult entuziasm.

– Merge...

Ieşi împreună cu ea, aşteptînd-o să încuie uşa din față.

Aerul mirosea a mare şi a flori. Era unul dintre lucrurile care-i plăceau cel mai mult lui Darcy la Ardmore.

Marea aceea întinsă ascundea atîtea posibilități, reflectă ea, ridicînd o mînă în semn de salut, cînd Kathy Duffy o strigă din uşă.

– Acum ai venit prima oară în Irlanda? îl întrebă ea pe Trev, în timp ce mergeau spre plajă.

– Nu, am mai fost de cîteva ori la Dublin.

– Unul dintre oraşele mele favorite.

Scrută plaja cu privirea, observînd micile grupuri de turişti. Automat, schimbă direcția, spre coline.

– Magazinele şi restaurantele sînt minunate. La Ardmore nu găseşti aşa ceva.

– Atunci, de ce nu te muți la Dublin?

– Familia mea e aici – mă rog, o parte din ea. Părinții noştri s-au stabilit la Boston. Şi nu mă arde dorința de a locui la Dublin, cînd în lume sînt atîtea locuri, iar eu încă n-am văzut nici pe departe destule dintre ele.

– Ce-ai văzut?

Darcy ridică privirea spre el. O raritate, într-adevăr. Majoritatea bărbaților pe care-i cunoştea preferau să vorbească despre ei înşişi.

– Parisul, foarte recent. Dublinul, desigur, şi o

mare parte din țara mea. Dar cîrciuma mă împiedică să călătoresc.

Se întoarse, mergînd cîțiva paşi de-a-ndăratelea, cu mîna streaşină la ochi.

– Mă întreb cum va arăta cînd va fi gata.

Trevor se opri, studiind cîrciuma.

– Sala de spectacole?

– Da. M-am uitat la planuri, dar eu n-am ochi pentru aşa ceva.

Ridică fața spre briza sărată a mării.

– Familia e mulțumită, şi sînt nişte oameni foarte exigenți.

– Şi *Magee Enterprise* la fel.

– Presupun, deşi mi-e greu să înțeleg de ce ăla a ales un sătuc aşa de mic, în sudul Irlandei, pentru proiectul lui. Jude spune că, parțial, din sentimentalism.

Trevor era surprins şi aproape deconcertat să audă adevărul exprimat atît de simplu.

– Serios?

– Ştii povestea lui Johnnie Magee şi a lui Maude Fitzgerald?

– Am auzit-o. Se logodiseră, iar el a plecat la război şi a murit, în Franța.

– Iar ea nu s-a mai măritat niciodată, ci a locuit singură în căsuța ei de pe Faerie Hill, toată viața. O viață lungă, bătrîna Maude avînd o sută unu ani cînd a răposat. Mama băiatului, a lui Johnnie Magee, a murit de inimă rea, după cîțiva ani.

Se simțea ciudat, discutînd acele lucruri despre familia lui, despre rude pe care nu le întîlnise niciodată, cu o femeie pe care abia o cunoştea.

– Aş crede că pierderea unui copil e cea mai mare durere posibilă.

– Nu mă îndoiesc, dar cum rămîne cu cei care rămăseseră în viață şi aveau nevoie de ea? Cînd uiți ceea ce ai, pentru ceea ce ai pierdut, doliul devine un lux.

– Ai dreptate. Şi cu ei ce s-a întîmplat?

– Se povesteşte că, în cele din urmă, soțul ei a dat-o rău pe băutură. Să te bălăceşti în whiskey nu-i cu nimic mai grozav, nici mai rău, decît să te bălăceşti în lacrimi, mă gîndesc. Iar fiicele ei, trei cred că erau, s-au măritat cît au putut de repede şi s-au împrăştiat. Celălalt fiu, cel care era cu peste zece ani mai tînăr decît Johnnie, pînă la urmă şi-a luat soția şi copilul în America, unde a făcut avere. Nu s-a mai întors niciodată şi nici n-a mai luat legătura cu rudele şi prietenii de-aici.

Darcy se întoarse, privind din nou spre cîrciumă.

– Trebuie să ai inima împietrită, ca să nu mai arunci nici o privire în urmă, una măcar.

– Mda, murmură Trevor. Aşa e.

– Dar aşa au fost sădite pentru prima oară semințele *Magee Enterprise* în Ardmore. Se pare că acel Magee care e acum şeful este dispus să-şi investească banii şi timpul în cultivarea acelor semințe aici.

– Şi ai vreo obiecție?

– Nu, nici una. Va fi bine pentru toți, şi pentru el, după cîte se pare. Afacerile sînt afaceri, dar există loc şi pentru cîteva sentimente, cu condiția să nu

începeţoseze esenţialul. Asta cred eu.

– Şi anume?

– Profitul.

– Numai profitul?

Darcy arătă spre golf:

– Uite barca lui Tim Riley, se întoarce pe ziua de azi. A ieşit cu echipajul de cînd s-a crăpat de ziuă. Grea viaţă, viaţa de pescar. Tim şi cei ca el ies zilnic, îşi aruncă năvoadele, înfruntă vremea şi-şi frîng spinările. De ce crezi că o fac?

– Ce-ar fi să-mi spui tot tu?

– Le place.

Îşi aruncă părul pe spate, privind cum barca trecea peste un val.

– Oricît ar înjura şi s-ar plînge, le place viaţa. Iar Tim ţine la barca lui ca o mamă la întîiul născut. Îşi vinde peştele la preţ bun, aşa că nimeni nu poate spune că Riley nu-i vrednic de încredere. Deci avem dragostea de muncă, tradiţia, reputaţia, dar esenţialul tot profitul este. Fără a te interesa cum îţi cîştigi existenţa, totul devine doar un hobby, nu?

Trevor îi apucă o şuviţă de păr care flutura în vînt.

– Poate că mă atrage şi mintea ta, la urma urmei.

Rîzînd, Darcy porni din nou.

– Ţie îţi place ceea ce faci?

– Da. Da, îmi place foarte mult.

– Şi cînd îţi place cel mai mult?

– Ce-ai văzut azi dimineaţă, cînd te-ai uitat pe fereastră?

– Păi, te-am văzut pe tine, nu?

Fu răsplătită cu o expresie caldă de umor ce-i lumină chipul.

– Iar în rest, am văzut numai mizerie.

– Exact. Cel mai mult îmi place un loc viran, sau o clădire veche şi părăginită. Gîndul la toate posibilităţile pe care le oferă.

– Posibilităţi, murmură Darcy, privind din nou spre mare. Înţeleg bine asta. Deci, îţi place să construieşti ceva din nimic, sau din altceva, care a fost neglijat.

– Într-adevăr. Să schimb fără să stric. Dacă tai un copac, ceea ce vei pune în locul lui merită sacrificiul? Are importanţă, în timp, sau e doar un orgoliu trecător?

– Iarăşi vorbeşte filosoful din tine. Ce eşti, conştiinţa lui Magee?

– Mi-ar plăcea s-o cred.

Un sentiment ciudat pentru un muncitor, îşi zise Darcy, dar o atrăgea. Adevărul era că, în acel moment, nu putea găsi la el nici un lucru care să n-o atragă.

– Acolo sus, pe faleză, dincolo de hotel, oamenii au înălţat cîndva construcţii măreţe. Din clădiri n-au mai rămas decît ruinele, dar sufletul lor e viu şi mulţi care se duc acolo simt asta. Irlandezii înţeleg spiritul de sacrificiu, înţeleg cînd şi de ce contează. Va trebui să-ţi faci timp ca să mergi pînă acolo.

– Îmi voi face planuri. Aş prefera, cînd ţi-ai găsi şi tu timp, ca să-mi arăţi drumul.

– Asta-i încă o posibilitate.

Darcy se uită la ceas şi porni înapoi.

– Hai să pornim de la ea.

O luă de mînă ca s-o oprească, plăcîndu-i uşoara iritare care-i apăru în ochi.

– Vreau să te mai văd.

– Ştiu.

Înclinîndu-şi capul, Darcy îşi lăsă un zîmbet să-i joace pe buze.

– Încă nu m-am hotărît, în ceea ce te priveşte. O femeie trebuie să fie atentă cînd are de-a face cu bărbaţi necunoscuţi şi atrăgători.

– Iubito, o femeie cu arsenalul tău foloseşte bărbaţii ca să exerseze tragerea la ţintă.

Enervată, Darcy îşi smulse mîna.

– Numai dacă ei o cer. Faptul că am o faţă plăcută la vedere *nu mă face să fiu* lipsită de inimă.

– Nu, dar o faţă plăcută şi o minte ascuţită formează o combinaţie puternică şi e o pierdere de timp dacă nu ştii cum să le foloseşti pe amîndouă.

Darcy se gîndi să-i întoarcă spatele şi să plece, dar a dracului să fi fost dacă n-o intriga.

– Sigur, iar asta e cea mai ciudată conversaţie. Nu ştiu dacă te plac sau nu, dar poate mă interesezi destul ca să aflu. Însă, pe moment, trebuie să mă întorc la lucru. Nu-mi pot permite să întîrzii, după ce i-am făcut morală lui Sinead.

– Te subestimează.

– Poftim?

– Te subestimează, repetă Trevor, în timp ce reveneau pe nisip. Te vede aşa cum eşti la suprafaţă – o femeie frumoasă, cu un simţ acut al

modei, care lucrează în firma familiei. O femeie care, după părerea ei, are o poziţie inferioară în companie şi nu face altceva decît să primească ordine de la fraţii ei.

Ochii lui Darcy se îngustară din nou, dar nu din cauza soarelui.

– Vasăzică, aşa vezi tu lucrurile?

– Nu, aşa le vede Sinead asta a ta. Dar ea e tînără şi lipsită de experienţă. Deci, nu-şi dă seama că participi la conducerea firmei *Gallagher's* la fel de mult ca fraţii tăi. Azi te-am privit – un pas nu pierdeai, chiar şi cînd erai nervoasă, o clipă nu slăbeai ritmul.

– Dacă încerci cumva să mă „înduplecî cu complimente"... Deşi trebuie să spun că nu-mi amintesc să mai fi primit *astfel* de complimente de la un bărbat.

– Într-adevăr, ceilalţi nu-ţi spun decît că eşti cea mai frumoasă femeie pe care au cunoscut-o vreodată. Este o pierdere de vreme să declari ceea ce se vede cu ochiul liber, şi cred că te cam plictiseşte să auzi asta mereu.

Cînd ajunseră pe stradă, Darcy se opri, privindu-l un moment, apoi rîse.

– Mare figură eşti, Trev din New York. Cred că te plac şi nu m-ar deranja să petrec puţin timp din cînd în cînd în compania ta. Dacă ai fi bogat, m-aş mărita cu tine pe loc, ca să mă distrezi şi să mă răsfeţi în fiecare zi.

– Asta cauţi, Darcy? Luxul?

– Şi de ce nu? Am gusturi scumpe. Pînă găsesc

un bărbat dispus şi capabil să mi le satisfacă, o fac singură.

Ridică o mînă, atingîndu-l pe obraz.

– Asta nu înseamnă că nu pot lua o masă sau două cu altul, pe parcurs.

– Şi sinceritate.

– Cînd îmi convine. Şi, de vreme ce am sentimentul că poţi depista destul de repede o minciună, oricît de abil construită, de ce aş mai face efortul să te mint?

– Poftim, iar începe.

Îl privi nedumerită, în timp ce traversau strada.

– Ce anume?

– Eficienţa. Mă excită foarte tare, la o femeie.

– Christoase, ciudat mai eşti. Din moment ce mă amuză să văd cît de uşor te exciţi, îţi primesc invitaţia aia la micul dejun.

– Mîine?

Darcy îşi zornăi cheile în buzunar, întrebîndu-se de ce găsea ideea atît de atrăgătoare.

– La ora opt. Ne vedem în restaurantul hotelului.

– Nu stau la hotel.

– A, mă rog, dacă eşti la „B and B", putem...

– Aici erai, Darcy, apăru Aidan din spatele lor, cu cheile deja în mînă. Jude credea că vii să ne faci o vizită.

– Am uitat.

– Văd că ai cunoscut-o pe sora mea, îi spuse Aidan lui Trevor. De ce nu vii să bei o bere la noi?

– De fapt, am ceva de lucru. Şi eu am uitat, spuse Trevor, cu o privire spre Darcy. Dar vorbim despre invitaţie mai tîrziu.

– Oricînd. Oamenii tăi ne dau de lucru. Acum, că s-a întors şi Darcy, cred că ne vor da de lucru şi mai mult.

Îi făcu cu ochiul, introducînd cheia în broască.

– Se pare că diseară vom avea un *seinsiun*. Vino dacă poţi, şi-ai să-ţi faci o idee despre ceea ce le oferim celor care vor veni la teatrul tău.

– Abia aştept.

– Darcy, ai avut discuţia aia cu Sinead?

Darcy nu-l slăbea pe Trevor din ochi.

– S-a rezolvat. Vin imediat să-ţi spun.

– Perfect, atunci. Bună seara îţi doresc, Trevor.

– Ne vedem mai tîrziu.

– Oamenii tău... repetă Darcy, după ce uşa se închise. Teatrul tău.

– Exact.

– Ceea ce înseamnă că eşti Magee.

Trase aer în piept, cu grijă, ştiind că n-o ajuta să-şi păstreze calmul decît foarte puţin timp.

– De ce nu mi-ai spus?

– Nu m-ai întrebat. Ce importanţă are?

– Cred că are importanţă pentru modul cum mi te-ai prezentat. Nu-mi place să fiu păcălită şi manipulată.

Înainte de a apuca să deschidă uşa, Trevor o propti cu o mînă.

– Am avut două conversaţii, spuse el calm. N-au conţinut nimic înşelător.

– Atunci, avem păreri diferite în privinţa asta.

– Poate că tocmai ai descoperit că sînt bogat,

iar acum va trebui să te măriți cu mine.

Îi adresă un zîmbet destinat s-o farmece şi nu se alese decît cu o privire pîrjolitoare.

– Umorul tău nu mi se pare deloc potrivit. Şi-acum, dă-te la o parte din fața uşii. Încă n-am deschis pentru public.

– Asta-i prima noastră ceartă?

– Nu.

Darcy reuşi să smucească de uşă, aproape lovindu-l în nas.

– E ultima.

N-o trînti, dar Trevor auzi țăcănitul încuietorii prin lemnul gros.

– N-aş crede, spuse el, mult mai vesel decît s-ar fi simțit oricare alt bărbat într-o asemenea situație. Nu, nu, n-aş crede deloc.

Porni spre maşină, gîndindu-se că ar fi fost o ocazie ideală să se plimbe pe faleză pentru a arunca o privire la ruinele despre care-i vorbise toată lumea.

Aceasta era Irlanda pe care venise s-o vadă. Străveche şi sacră, sălbatică şi mistică. Ocoli frontispiciile abrupte de piatră ale oratoriului care fusese construit în numele sfîntului.

Acesta se înălța pe pămîntul aspru şi neregulat şi era străjuit, bănuia Trevor, de sufletele celor care se odihneau acolo.

Trei cruci de piatră stăteau şi ele de pază, cu apa proaspătă a fîntînii sub ele.

I se spusese că drumul de-acolo prin jurul promontoriului era pitoresc, dar Trevor prefera să zăbovească pe loc. Darcy avea dreptate, conchise el, o fi fost dărîmată clădirea, dar inima ei trăia.

Făcu un pas înapoi, cu respect, sau poate doar din superstiție, ca să nu calce pe morminte.

Şi, coborînd privirea, văzu piatra funerară a lui Maude Fitzgerald.

Femeie înțeleaptă

– Deci, aici eşti, murmură el. Am văzut o fotografie de-a ta, într-unul din vechile albume pe care mama mea le-a recuperat la moartea tatei. Nu avea multe fotografii de-aici. Nu ți se pare ciudat, că păstrase una cu tine?

Se aplecă, mişcat şi amuzat să vadă că pe mormînt fuseseră sădite flori, într-o delicată pătură multicoloră.

– Pesemne țineai mult la flori. Grădina ta de lîngă casă e fermecătoare.

– Îi plăcea să cultive făpturi vii, Maude a noastră.

La auzul acestui comentariu, Trevor privi spre fîntînă, apoi se ridică. Bărbatul care stătea acolo era îmbrăcat ciudat, în haine argintii ce scînteiau la soare.

Un costum, presupuse Trevor, pentru vreun spectacol de la hotel. Cu siguranță, era genul teatral, avînd plete negre, ochi albaştri ca fulgerul şi un zîmbet răutăcios.

– Nu te sperii prea uşor, aşa-i? Ei, asta-i în folosul tău.

– Un om care se sperie uşor n-ar trebui să-şi

petreacă timpul aici. Splendid loc, adăugă Trevor, privind iar în jur.

– Şi mie îmi place. Tu ai fi Magee cel venit din America să clădească visuri şi să afle răspunsuri.

– Mai mult sau mai puțin. Iar tu ai fi...?

– Carrick, prinț al zînelor. Încîntat de cunoştință.

– M-hmm...

Amuzamentul sceptic din tonul lui Trevor făcu sprîncenele lui Carrick să se îmbine.

– Trebuie să fi auzit de mine, chiar şi acolo departe, în America ta.

– Sigur.

Fie era nebun, fie nu voia să-şi iasă din personaj. Probabil amîndouă, conchise Trevor.

– Întîmplător, locuiesc în casa de pe colină.

– Ştiu unde dracu' locuieşti şi nu-mi place tonul ăsta îngăduitor cu care mi te adresezi. Nu te-am adus aici ca să-ți rîzi de mine.

– *Tu* m-ai adus aici?

– Muritorii... mîrîi Carrick. Le place să creadă că toate sînt numai faptele lor. Destinul tău se află aici, legat de al meu. Dacă eu am sădit cîteva semințe ca să te pun în mişcare, cine ar avea mai multe drepturi decît mine?

– Amice, dacă te-apuci să bei de la ora asta, ar trebui să nu stai prea mult la soare. Ce-ar fi să te-ajut să te întorci la hotel?

– Să beau? Crezi că sînt beat?

Carrick îşi aruncă pe spate capul, rîzînd atît de tare încît fu nevoit să se țină de coaste.

– Ce neghiobie! Beat! O să-ți arătăm noi beție.

Lasă-mă doar un moment, să-mi revin.

După ce inspiră adînc de cîteva ori, Carrick continuă:

– Ia să vedem noi, ceva nu prea subtil, aş zice, căci văd deja că eşti genul cinic. A, am găsit!

Ochii i se întunecară ca albastrul de cobalt, iar Trevor fu gata să jure că vîrfurile degetelor lui începeau să strălucească aurii, după care în mîini îi apăru o sferă, limpede ca apa.

Înăuntru înota imaginea lui Trevor împreună cu Darcy, stînd amîndoi pe plajă, în timp ce valurile Mării Celtice loveau țărmul în apropierea lor.

– Priveşte-ți destinul. E frumoasă la față, cu voință tare şi inimă flămîndă. Eşti destul de isteț ca să cîştigi ceea ce-ți oferă sorții?

Carrick smuci din încheietura mîinii, azvîrlind globul în zbor spre Trevor. Acesta ridică mîinile instinctiv şi-şi simți degetele trecînd prin ceva moale şi răcoros. Apoi, globul plesni ca un balon de săpun.

– Grozavă scamatorie, îngăimă Trevor, apoi privi spre fîntînă.

Era din nou singur, numai cu freamătul ierbii în vînt.

– A naibii scamatorie, repetă el şi, mai zguduit decît ar fi vrut să recunoască, îşi privi din nou mîinile goale.

CAPITOLUL 4

Visurile îl bîntuiră toată noaptea.

Trevor avusese întotdeauna visuri vii şi amănunțite, dar de cînd venise la Faerie Hill Cottage acestea dobîndiseră o calitate cristalină, precis definită. ca şi cum cineva ar fi reglat obiectivul unei camere de luat vederi.

Omul cel ciudat din cimitir călărea pe un cal alb înaripat, peste o mare întinsă şi albastră.

Iar Trevor simțea spatele lat şi muşchii proeminenți ai armăsarului mitic sub el.

În depărtare, cerul şi apa erau despărțite limpede, ca de o linie subțire trasată cu creionul şi rigla.

Apa era albastră ca safirul, iar cerul, cenuşiu ca fumul.

Calul se avîntă în jos, străpungînd suprafața apei cu picioarele lui puternice dinainte, iscînd valuri pe care Trevor putu să le vadă, putu să le *simtă*, strop cu strop. Simți gustul sărat pe buze.

Coborîseră în lumea subacvatică.

Era atît de rece, întunecimea fiind luminată de o lucire ireală, de undeva de jos în sus.

Se zăreau licărind raze iridiscente, ca nişte aripi de zîne fluturînd, iar melodia care cînta prin pulsațiile ritmice ale apei răsuna din nişte flaute.

Apoi, pe fundul moale al mării, apăru o movilă de un albastru mai închis, palpitînd, ca o inimă în aşteptare.

Omul care-şi spusese prinț îşi vîrî brațul înăuntru, pînă la umăr.

Iar Trevor îi simți textura lunecoasă, vibrația unduindu-i-se în susul brațului. Mîna i se flexă, se închise, se răsuci şi smulse inima mării.

Pentru ea, îşi spuse, ținînd-o strîns. Aceasta e fidelitatea mea. Numai pentru ea.

Cînd se trezi, ținea pumul încă strîns, dar singura inimă care bătea era a lui.

La fel de nedumerit pe cît era de zguduit, Trevor desfăcu palma.

Era goală, desigur, dar simțea o anumită încărcătură de energie risipindu-se treptat.

Inima mării.

Era ridicol. N-avea nevoie să fie biolog marin ca să ştie că nu exista nici o masă albastră scînteietoare, nici o formă de viață organică pulsînd pe fundul Mării Celtice.

Nu era nimic mai mult decît o scenă distractivă jucată de subconştient, îşi spuse el. Plină de simboluri, nu se îndoia, pe care le putea analiza pînă la moarte, dacă avea chef.

Şi n-avea deloc.

Se dădu jos din pat, îndreptîndu-se spre baie. Absent, îşi trecu o mînă prin păr. Şi constată că era umed.

Se opri brusc, coborîndu-şi încet mîna, pentru a şi-o privi. Prudent, şi-o apropie de nas, mirosind-o. Apă de mare?

Gol, se aşeză din nou pe marginea patului. Nu se considerase niciodată un om cu o fantezie prea dezlănţuită. Ba chiar, îi plăcea să creadă că era mai ancorat de realitate decît majoritatea celorlalţi. Dar nu încăpea nici o îndoială că se visase călărind prin mare pe un cal înaripat şi se trezise cu părul umed de apa mării.

Cum putea explica un om raţional aşa ceva?

Explicaţiile necesitau informaţii. Era timpul să-nceapă să le adune.

După ce se îmbrăcă, Trevor se aşeză în micul cabinet de lîngă dormitor şi compuse primul mesaj pentru părinţii lui.

Mamă şi tată,

Sper că sînteţi amîndoi bine. Proiectul merge conform programului şi se înscrie şi în buget. Chiar dacă, după vreo două zile de observaţii, am tras concluzia că cei doi O'Toole se pot descurca şi fără

mine, prefer să mai stau, cel puţin un timp, ca să supervizez lucrările. Mai este şi o problemă de relaţii comunitare.

Majoritatea oamenilor din sat şi din parohia înconjurătoare par să fie în favoarea sălii de spectacole, dar lucrările de construcţie tulbură liniştea din zonă.

Cred că e mai înţelept să rămîn implicat şi la vedere. De asemenea, intenţionez să continui de-aici operaţiunile preliminare de publicitate.

Între timp, savurez regiunea. Este atît de frumoasă pe cît mi-ai spus tu, tată. Şi să ştii că cei de-aici îşi amintesc cu drag de tine. Ar trebui să vă faceţi puţin timp şi să veniţi şi voi încoace.

Gallagher's e aşa cum vă amintiţi voi şi cum a raportat Finkle, un local bine condus, agreabil şi popular. Legătura dintre el şi sala de spectacole a fost o idee excelentă, tată.

Voi petrece mai mult timp acolo, ca să simt mai clar cum merg treburile şi ce schimbări sau îmbunătăţiri ar putea fi necesare pentru binele teatrului.

Mamă, ţie ţi-ar plăcea în mod deosebit casa unde locuiesc. Parcă ar fi o carte poştală ilustrată – şi, chiar mai mult, are reputaţia de a conţine şi o stafie proprie.

Tu şi mătuşa Maggie v-aţi distra nemaipomenit aici.

N-am nici o apariţie supranaturală de raportat, dar din moment ce încerc să absorb cît mai mult din culoarea locală, mă întreb dacă voi doi nu mi-aţi

putea trimite toate informațiile pe care le aveți despre legenda de-aici.

E ceva în legătură cu niște îndrăgostiți cărora stelele le-au jucat o festă, desigur. O fecioară și un prinț din neamul zînelor.

Vă dau un telefon imediat ce pot.

Cu drag,
Trev

Următorul fax era pentru asistenta lui, formulat mult mai la obiect.

Angela, am nevoie să faci cercetări și să-mi trimiți orice informații disponibile despre o legendă locală din Ardmore. Puncte de referință: Carrick, prinț al zînelor, Gwen Fitzgerald, Old Parish, Waterford. Secolul al XVI-lea.

Trevor Magee

După ce trimise faxurile, se uită la ceas. Deși trecuse de opt, încă era prea devreme ca să se adreseze celeilalte surse.

Avea să aștepte o oră înainte de a o vizita pe Jude Gallagher.

Terminînd treaba, nevoia bruscă și disperată de o cafea se făcu simțită.

Tocmai ajunsese la baza scării, cînd auzi o bătaie în ușă.

Cu gîndurile deja în bucătărie, deschise. Și conchise că putea exista un lucru mai important decît cafeaua de dimineață.

Un bărbat isteț, un om înțelept, ar fi renunțat la cafea pentru toată viața, în favoarea unei femei frumoase, cu ochii albaștri, îmbrăcată într-un pulovăr strîmt, en-coeur, și cu un zîmbet plin de vino-ncoa'. Iar Trevor Magee era un om foarte deștept.

– Bună dimineața. Așa arăți și dimineața în clipa cînd te trezești din somn?

– Dacă vrei să ai șansa s-o afli, va trebui să-mi oferi mai mult decît un mic dejun.

– Un mic dejun?

– Cred că asta era natura invitației.

– Exact.

Fără doza zilnică de cafeină, rotițele minții nu i se învîrteau destul de repede.

– Mă surprinzi, Darcy.

Asta și intenționase.

– Îmi dai de mîncare, sau nu?

– Intră, îi deschise el ușa, mai larg. Vom vedea ce putem face.

Darcy intră, atingîndu-i ușor, în treacăt, trupul cu al ei. Mirosea a păcat cu glazură de zahăr.

Se apropie de ușa salonului din față, să arunce o privire înăuntru.

Arăta aproape la fel cum îl lăsase Maude, cu bibelourile drăguțe pe ici pe colo, raftul plin de cărți și macatul vechi și moale aruncat peste tapițeria decolorată a canapelei.

– Ești un om ordonat, nu-i așa? se întoarse ea spre Trevor. Îmi plac oamenii ordonați. Sau, poate, nu o consideri eficientă.

– Eficiența este ordine – și e viața mea.

Cu ochii ațintiți într-ai ei, îi puse o mînă pe umăr, mulțumit cînd Darcy nu făcu decît să-l privească, la fel de blajin-amuzată.

– Mă întrebam de ce nu e rece.

– Răceala unui umăr e o reacție previzibilă, iar previzibilitatea e plicticoasă.

– Pariez că tu nu eşti plicticoasă niciodată.

– Cu rare ocazii, poate. Sînt supărată pe tine, dar totuşi vreau micul dejun.

Îl ocoli, aruncînd apoi o privire peste umăr.

– Găteşti tu ceva, sau mergem în oraş?

– Gătesc.

– Acum chiar mă surprinzi. Mă intrigi. Un om în poziția ta, să se descurce la bucătărie...

– Fac o omletă cu cedar şi ciuperci vestită în întreaga lume.

– Asta am s-o judect eu – şi sînt foarte... exigentă.

Reveni spre bucătărie, lăsîndu-l să răsufle prelung, mulțumit, înainte de a o urma.

Darcy se aşează la măsuța din mijlocul camerei, ca o femeie deprinsă să fie servită. Deşi organismul lui nu mai avea nevoie de altă energie, Trevor făcu mai întîi cafeaua.

– În timp ce mă uit la tine cum te ocupi de treburile gospodăreşti, începu Darcy, ce-ar fi să-mi spui de ce m-ai lăsat să turui ieri despre familia şi strămoşii tăi, părînd atît de interesat de nişte informații care ți-erau deja familiare?

– Fiindcă nu-mi erau familiare deloc.

Bănuise asta, după ce se calmase.

Nu i se părea genul de om care să-şi piardă timpul punînd întrebări cînd ştia deja răspunsurile.

– Şi de ce, mă rog, dacă nu te deranjează că întreb?

Îl deranja, de obicei. Dar simțea că-i datora o explicație.

– Bunicul meu a avut foarte puține de spus despre familia lui de-aici sau despre Ardmore. Ba chiar şi despre Irlanda.

În timp ce aştepta cafeaua să dea în clocot – Doamne, te rog, cît mai curînd! – Trevor scoase cele necesare pentru omletă.

– Era un om dificil, cu o carapace foarte groasă. Mi-a făcut impresia că îl irita ceea ce lăsase în urmă. Aşa că nu discuta niciodată despre asta.

– Înțeleg.

Nu era clar deloc, reflectă Darcy, care nu putea înțelege o familie unde nu se discutau asemenea lucruri – eventual, răcnind din toți bojocii.

– Şi bunica ta era originară tot de-aici.

– Da. Iar bunica îi respecta dorințele.

Aruncă o privire spre Darcy, cu ochii reci, distanți.

– Sub toate aspectele.

– Cred că era un om puternic, iar oamenii puternici sînt adeseori autoritari şi dificili.

– Şi tatăl meu ar putea fi considerat un om puternic. Eu nu-l găsesc nici dificil, nici autoritar.

– Deci, în parte, ai venit ca să vezi cu ochii săi unde s-a sădit prima oară sămînța neamului Magee?

– În parte.

Darcy observă tonul nepăsător. Era un punct dureros, conchise ea, gîndindu-se că tare i-ar mai fi plăcut să-l zgîndărească, dar îl lăsă totuşi în pace. Deocamdată.

– Mă rog, atunci, dacă tot eşti aici, de ce nu-mi spui cum ţi se pare casa?

Tensiunea, care îl irita atît de tare, slăbi puţin. Trevor îşi turnă prima ceaşcă de cafea, în timp ce pregătea ouăle.

– Tocmai i-am trimis mamei mele un fax în care-i scriam că arată ca o carte poştală ilustrată.

– Un fax? Aşa comunică o mamă cu fiul ei?

– Mamele şi fiii folosesc tehnologia, atunci cînd le este utilă.

Amintindu-şi de bunele maniere, îi turnă şi ei o ceaşcă şi o aduse la masă.

– Cea mai bună dintre toate lumile posibile, nu-i aşa? O casă cu acoperiş de crengi, în Irlanda, la ţară, cu instalaţiile epocii moderne.

– Ţi-ai omis fantoma.

Trevor avea o mînă sigură, dar fu gata să răstoarne tigaia.

– N-aş spune că e a mea.

– Atîta vreme cît locuieşti aici, a ta este. Lady Gwen e un personaj tragic şi, deşi îi înţeleg şi admir romantismul poveştii, mi-e greu să înţeleg o persoană care suferă, chiar şi din dragoste, secole de-a rîndul, de dincolo de moarte. Viaţa e totul, nu-i aşa, şi felul cum o faci să merite să fie trăită.

– Cît de multe ştii despre ea?

– Cît de multe se pot povesti prin partea locului, cred.

Îi plăcea să-i vadă degetele lungi şi mîinile îndemînatice lucrînd.

– Deşi Jude a studiat mult mai temeinic subiectul, pentru cartea ei. Cunosc mai multe persoane care au văzut-o.

Trevor aruncă o privire peste umăr. În ochi i se citea nu surprinderea, ci prudenţa.

– Ai văzut-o şi tu?

– Nu cred că sînt genul cu care să-şi petreacă vremea o fantomă. Poate ai s-o vezi tu, întrucît obişnuieşte să se plimbe pe-aici.

– Mi-ajunge să te văd pe tine. Dar cum e cu cealaltă parte a legendei? Cu acel Carrick?

– A, ăsta-i deştept, şi şmecher pe deasupra. Mîndria îndărătnică şi temperamentul inflamabil l-au împins în strîmtoarea unde se află acum, şi nu se codeşte să-şi folosească vicleşugurile ca să dreagă totul, acum cînd timpul a trecut. Poate n-ai observat, dar Brenna îşi poartă inelele, şi cel de logodnă şi verigheta, pe un lanţ la gît, în timp ce lucrează.

– Am văzut un om gata să-şi piardă degetul pe şantier, odată cînd i s-a agăţat verigheta într-un ferăstrău mecanic. Respectă regulile de protecţia muncii.

Trevor scoase farfuriile şi împărţi omleta în două, cu mişcări eficiente.

– Ce legătură au inelele Brennei cu legenda?

– Inelul ei de logodnă are o perlă, a doua dintre nestematele pe care i le-a oferit Carrick lui Gwen.

Acele lacrimi ale lunii pe care le-a adunat în punga lui vrăjită. Carrick i-a dat perla lui Shawn.

Trevor înalță din sprîncene, dar nu făcu decît să scoată tacîmurile din sertar.

– Generos, băiatul.

– Nu ştiu cît de generos era, dar perla i-a fost dată de Carrick, la mormîntul bătrînei Maude, iar acum e a Brennei. Primele pietre oferite au fost diamante. Nestematele soarelui. Întreab-o pe Jude despre asta, dacă te interesează. Ultimele oferite au fost perle. Din inima mării.

– Inima mării...

În minte îi reveni visul, iute şi limpede, astfel încît îşi privi din nou mîna.

– Frumoasă poveste, îți spui tu acum, şi la fel mi-aş spune şi eu, dacă în ea n-ar fi fost implicați nişte oameni pe care-i cunosc personal. Mai trebuie să se facă un ultim pas, încă o pereche de inimi trebuie să se întîlnească şi să se făgăduiască una alteia.

Darcy sorbi din cafea, privindu-l peste buza ceştii.

– Ceilalți care au locuit aici, în casa asta, după moartea bătrînei Maude, au reprezentat etapele întîi şi a doua.

Un moment, Trevor nu spuse nimic, scoțînd doar pîinea care sărise din prăjitor.

– Mă avertizezi că am fost ales pentru etapa a treia?

– Reiese de la sine, nu? Şi-acum, oricît de practic ai fi ca mentalitate, Magee, ai totuşi sînge irlandez în vene şi împarți acel sînge cu un bărbat care cîndva a iubit o femeie ce locuia în casa asta. În materie de candidați pentru desfacerea vrăjilor, pe tine te-aş alege.

Pe gînduri, Trevor scoase untul şi gemul.

– Şi o femeie practică, aşa ca tine, crede în vrăji?

– Dacă cred în ele?

În timp ce Trevor se aşeza, Darcy se aplecă spre el:

– Iubitule, eu le descînt!

Felul cum arăta în acel moment, cu ochii aprinşi şi strălucitori şi zîmbetul la un pas de a fi răutăcios, l-ar fi făcut s-o creadă fără ezitare.

– Lăsînd la o parte puterile tale considerabile, vrei să spui că tu crezi în povestea asta, cu toate amănuntele ei, ca şi cum ar fi reală?

– Da, cred, răspunse ea, luîndu-şi furculița. Şi, dacă aş fi în locul tău şi aş locui aici, aş avea mare grijă.

Luă o îmbucătură de omletă cu brînză, strecurîndu-şi-o printre buze.

– Spun unii că, dacă-ți pierzi inima aici, nu ți-o mai regăseşti niciodată.

– Cum a pățit şi Maude.

Ideea îl îngrijora mai mult decît i-ar fi convenit să recunoască.

– Şi de ce-mi spui asta?

– Mă rog, mă întrebam dacă te interesează. Eşti un bărbat atrăgător şi-mi place cum arăți. Pe lîngă asta – şi nu mi-e ruşine să recunosc că e un „pe

lîngă" mare cît toate zilele - mai eşti şi bogat. Cred că există toate posibilitățile ca şi pe mine să mă intereseze compania ta.

– Asta-i o cerere în căsătorie?

Darcy îi adresă un zîmbet larg, seducător.

– Nu tocmai, încă. Ți-o spun fiindcă am impresia că eşti un om care depistează prefăcătoriile la fel de uşor cum trece cuțitul prin unt.

Îşi luă furculița şi făcu o demonstrație, pe calupul scos de Trevor din frigider.

– Nu sînt o femeie care se îndrăgosteşte. Am încercat, continuă ea şi, un moment, luminița din ochi i se înnoură; apoi, ridică din umeri şi întinse untul pe o felie de pîine prăjită. Pur şi simplu nu-mi stă în fire. Şi s-ar putea ca nu asta să ne rezerve destinul, dar dacă aşa ar fi, cred că n-ar strica să ajungem la un aranjament care să ne mulțumească pe amîndoi.

În împrejurările date, conchise Trevor, o nouă porție de cafea n-avea de ce să-i strice. Se ridică să umple ceştile.

– În meseria mea, am cunoscut mulți oameni, am sondat multe culturi şi trebuie să spun că asta e cea mai ciudată conversație la micul dejun pe care am avut-o vrodată.

– Eu cred în soartă, Trevor, în întîlnirea minților asemenea, în înțelegere şi sinceritate, atunci cînd îşi servesc scopurile.

Luă încă o îmbucătură de omletă.

– Tu crezi?

– Cred în asemănarea minților, în înțelegere şi sinceritate, cînd îşi servesc scopurile. Cît despre soartă, asta-i cu totul altă problemă.

– Ai prea mult sînge irlandez în vene că să nu fii fatalist, replică ea.

– Asta-i natura fiarei?

– Desigur. Şi, în acelaşi timp, reuşim să fim sentimentali la modul optimist şi plini de superstiții tenebroase şi fascinante. Cît despre cinste, continuă ea, cu o licărire în ochi, asta ține de punctele de vedere, căci ce anume e mai bun, una peste alta, decît o poveste bine spusă, brodată cu exagerări multicolore? Oricum, cinstea cred că e o calitate pe care o respecți, aşa că ce-i rău în a-ți spune că, dacă te îndrăgosteşti de mine, ai toate şansele să fiu de acord?

Trevor se delecta cu restul cafelei. Şi cu ea.

– Am încercat să mă îndrăgostesc. Nici cu mine n-a ținut.

Pentru prima oară, pe fața ei se ivi compasiunea şi întinse mîna să i-o atingă pe a lui.

– Să nu te poți împiedica e la fel de dureros, cred, ca şi cum ai cădea.

Trevor coborî privirea spre mîinile lor împreunate.

– Ce pereche tristă formăm, Darcy.

– E mai bine, nu-i aşa, să te cunoşti pe tine însuți, cu toate limitele pe care le ai? S-ar putea ca vreo tînără drăguță să-ți atragă atenția şi inima să-ți sară din piept, drept la picioarele ei.

Ridică din umeri.

– Dar, între timp, nu m-ar deranja să-ți consumi

cu mine o parte din timp – şi din fonduri, care ştiu că sînt considerabile.

– Facem pe mercenara?

– Da, facem.

Îl bătu prieteneşte pe dosul mîinii, apoi reveni la micul dejun.

– Niciodată n-ai fost nevoit să-ţi numeri mărunţişul, aşa-i?

– Cu asta m-ai prins.

– Însă chiar dacă ar trebui să cîştigi vreodată un ban în plus, faci o omletă excelentă.

Se ridică, ducînd ambele farfurii la chiuvetă. Trevor veni în spatele ei, cuprinzîndu-i umerii în mîini, apoi braţele şi din nou umerii, într-o mîngîiere prelungă.

– Acum îmi speli şi vasele?

– Nu.

Lui Darcy îi venea să se întindă ca o pisică răsfăţată, dar găsi mai cuminte să n-o facă.

– Dar m-ai putea convinge să ţi le şterg.

Îl lăsă s-o răsucească în loc, rămînînd cu ochii într-ai lui cînd Trevor coborî capul. Apoi, cu destul regret, îi puse degetele pe buze, înainte ca acestea să le atingă pe ale ei.

– La asta mă gîndeam. Fiecare dintre noi l-ar putea seduce pe celălalt, cu un stil considerabil, chiar dacă cu prea mult efort.

– Okay. Lasă-mă pe mine primul.

Rîsul ei fu scăzut şi mătăsos.

– Şi oricît de satisfăcuţi am fi pe urmă, e încă devreme. Să mai prelungim un timp aventura.

Trevor o strînse puţin mai tare.

– De ce să mai aşteptăm. Tu eşti fatalista, nu eu.

– Bine zis. Dar vom aştepta, fiindcă aşa am hotărît eu. Şi sînt foarte hotărîtă din fire.

Îi bătu o dată buzele cu degetele, apoi se retrase.

– Şi eu.

Deliberat, Trevor îi ridică mîna din nou la buze, atingîndu-i cu ele palma, apoi nodurile degetelor.

– Îmi place. S-ar putea să mai vin, cu altă ocazie. Şi, după cum se prezintă lucrurile, cred că-ţi voi lăsa ţie spălatul vaselor, la urma urmei. Şi-acum, mă conduci la uşă, cum se cuvine din partea unui gentleman?

– Ia spune-mi, îi ceru el, în timp ce ieşeau din bucătărie, cîţi bărbaţi ai jucat pe degete ca să vă întîlniţi?

– A, nu le mai ştiu numărul. Dar pe nici unul nu părea să-l supere.

Darcy întoarse capul, cînd telefonul începu să sune.

– Trebuie să răspunzi?

– Răspunde robotul.

– Roboţi telefonici şi faxuri. Mă-ntreb ce şi-ar spune bătrîna Maude.

În acel moment, Trevor observă de ce n-o auzise apropiindu-se de casă.

Venise cu bicicleta.

– Darcy, dacă aşteptă un minut, te duc eu cu maşina.

– Nu este nevoie. Bună ziua îți doresc, Trevor Magee.

Încălecă bicicleta şi porni pe aleea îngustă, hurducîndu-se pe toate hopurile aşa-zisului drum.

Şi reuşise, remarcă Trevor, să arate neruşinat de sexy cu acel prilej.

După amiază, Trevor intră în curtea casei Gallagher.

La bătaia în uşă îi răspunse lătratul unui cîine, un sunet gutural şi nervos care-l determină să facă un pas înapoi.

Un orăşean ca el nutrea un respect sănătos față de orice vietate capabilă să scoată un asemenea sunet.

Lătratul se opri, apoi uşa se deschise. Cîinele stătea aşezat lîngă Jude, dînd din coadă.

Trevor nu se aşteptase să fie atît de mare.

– Bună, Trevor. Îmi pare bine că ai venit. Intră.

– Ăă...

Aruncă o privire cu subînțeles spre cîine, iar Jude rîse.

– Finn e inofensiv, pe cuvîntul meu. Îi place doar să facă gălăgie, ca să cred că mă apără. Dă-i bună ziua domnului Magee, ordonă ea, iar Finn, ascultător, ridică o labă enormă.

– Prefer să rămîn în grațiile lui.

Trevor îi strînse laba, sperînd să-şi păstreze toate degetele.

– Am venit să te întreb ceva. Nu vreau să fiu pisălog, sînt doar... eficient, continuă el după un moment. Unul dintre cuvintele mele favorite, în ultima vreme. În legătură cu Carrick şi Gwen.

– Da? îşi împreună Jude mîinile, cu o expresie senină. Ce-i cu ei?

– Crezi că există? Că au existat? se corectă Trevor.

– Ştiu că există.

Îi văzu îndoiala în ochi şi stătu un moment să-şi adune gîndurile.

– Provenim din locuri diferite de cele de-aici, tu şi cu mine. New York, Chicago... Am trăit vieți urbane, sofisticate, bazate pe faptele tangibile ale cotidianului.

– Realitatea rămîne realitate, indiferent în care loc al lumii te-ai afla.

– Şi eu credeam aşa, odată. Iar dacă tu încă o mai crezi, de ce te îngrijorează Carrick şi Gwen?

– Nu mă îngrijorează, mă interesează.

– I-ai văzut?

– Pe ea, nu...

– Atunci, pe el...?

Trevor ezită.

– Nu cred în zîne.

– Carrick pare să creadă în tine, murmură Jude. Vreau să-ți arăt ceva.

Dădu să se ridice, înjură printre dinți, apoi făcu un gest nervos, cînd Trevor se repezi s-o ajute.

– Nu, fir-ar să fie, mă descurc singură... Un minut doar...

îşi schimbă poziția, apoi se împinse cu ambele mîini în brațele fotoliului.

– Nu mai sînt la fel de uşoară pe picioare ca înainte.

Parcă aşteptînd exact ca stăpîna lui să iasă, Finn se apropie vioi şi-şi trînti labele dinainte în poala lui Trevor.

– Christoase...!

Uşurel, Trevor îşi desprinse dintre picioare labele cîinelui.

– Ai o ţintă nemaipomenită. Acum ştiu de ce n-a vrut tata în veci să-mi ia cățelul ăla. Şezi!

Finn îşi prăvăli fundul pe podea, după care începu să lingă drăgăstos mîna lui Trevor.

– Vezi? V-aţi împrietenit.

Trevor ridică privirea spre Jude, abia stăpînindu-şi usturimea locului lovit.

– Te şi cred...

– Culcat, Finn, îl mîngîie absentă Jude, înainte de a se aşeza pe covor, la picioarele lui Trevor. Ştii ce-i asta? întrebă ea, desfăcînd palma. În mijlocul ei avea o piatră limpede şi strălucitoare.

– La prima vedere, pare un diamant, şi după mărime, aş zice că e o sticlă foarte frumos fațetată.

– Un diamant, de prima apă, între optsprezece şi douăzeci de carate. Am o carte, o lupă, şi am descoperit singură. N-am vrut să-l duc la un bijutier. Uită-te mai bine.

Trevor i-l luă din mînă, ridicîndu-l în lumină.

– De ce n-ai vrut să-l duci la bijutier?

– Mi s-ar fi părut necuviincios, din moment ce era un cadou. Anul trecut am fost la mormîntul verişoarei Maude şi l-am văzut pe Carrick turnînd un

şuvoi de diamante din punga de argint pe care o poartă la cingătoare. Am văzut cum din ele au crescut flori, cu excepția ăstuia, care a rămas scînteind în iarbă.

Răsucind piatra între degete, Trevor murmură:

– Diamante din soare...

– Cînd am venit aici, viața mi s-a schimbat. Este un simbol. Nu contează dacă e o nestemată de mare preț sau doar o sticlă frumoasă. Important e cum priveşti lucrurile. Eu am văzut magia, care a deschis lumea mea.

– Îmi place lumea mea aşa cum e.

– Nu tu hotărăşti dacă o schimbi sau nu. Ai venit aici dintr-un anume motiv.

– Ca să construiesc un teatru.

– Ca să construieşti, preciză Jude, încet. Cît de mult construieşti, asta decizi tu.

CAPITOLUL 5

Decizia lui Trevor de a-şi petrece seara la cîrciumă era logică. Profesională.

Prefera să-şi spună aşa, decît să recunoască faptul că venise doar ca s-o vadă pe Darcy. Nu era un adolescent în călduri, ci un om de afaceri.

Singurul scaun rămas liber era în capătul barului, iar Trevor se aşează, aşteptînd ca Aidan să ofere paharele şi să dea restul.

– Ei, cum merge? întrebă Aidan, adăugînd următoarele straturi de bere Guinness în două halbe pe care le umplea.

– Perfect. Astă-seară văd că sînteţi ocupaţi.

– Şi ocupaţi vom fi de-acum în majoritatea serilor, pînă la iarnă. Pot să-ţi potolesc setea?

– Poţi. Iau o halbă de Guinness.

– Aşa mai merge. Jude mi-a spus că ai trecut azi pe la ea, avînd unele probleme în legătură cu culoarea locală.

– Nu probleme. Curiozităţi.

– Curiozităţi, sigur.

Aidan începu procesul încet şi complicat al umplerii halbei.

– E firesc ca omul să fie curios în legătură cu problema, cînd se pomeneşte aruncat în mijlocul ei. Editorul lui Jude presupune că, la apariţia cărţii, va stîrni mai mult interes faţă de micul nostru colţ de lume. Prinde bine la afaceri, pentru amîndoi.

– Atunci, va trebui să fim pregătiţi.

Privind în jur, Trevor observă că Sinead se mişca mult mai energic. Darcy, însă, nu se zărea nicăieri.

– Vei avea nevoie de mai multe ajutoare aici, Aidan.

– Şi eu mă gîndeam.

Aidan ridică un coş cu uscăţele şi le puse pe tejghea.

– Va vorbi Darcy cu unii oameni, cînd vine vremea.

Ca la un semnal, din bucătărie se auzi vocea lui Darcy, într-un torent de înjurături inventive şi adînc simţite.

– Eşti mai tîmpit decît un cur de măgar orb şi de ce-oi avea eu nevoie de capu-ăla tare ca piatra cînd n-ai nimic în el ce să- ţi aperi de hoţi, nu ştiu, că mi-eşti la fel de idiot ca o ridiche şi de două ori mai nesuferit!

Cînd Trevor înclină capul, întrebător, Aidan se

mulțumi să manevreze robinetele.

– Sora noastră are un temperament cam iute, iar Shawn, ca să i-l provoace, este de-ajuns doar că există.

– Scorpie, zici? Ei las' că-ți arăt eu ție scorpie, băi broscoi ştirb şi cu albeață pe ochi! Stai că vezi tu pe dracu'.

Se auzi o bufnitură sonoră, alte înjurături, după care Darcy, roşie la față, cu ochii arzînd ca doi tăciuni, apăru pe uşă cu o tavă mare, încărcată.

– Brenna, l-am croit în cap pe bărbat-tu cu ceainicu' – deşi, taie-mă, omoară-mă, că nu pricep cum a ales o femeie deşteaptă ca tine un maimuțoi ca ăsta.

– Sper că nu era plin. Shawn face o tocană excelentă.

– Era gol. Aşa, sună mai bine.

Îşi azvîrli capul pe spate, trase adînc aer în piept şi pufni prelung.

Potrivindu-şi tava pe şold, se întoarse spre locul de trecere şi îl văzu pe Trevor.

Nervii i se risipiră de pe față ca prin farmec. Deşi ochii îi rămăseseră învăpăiați, în ei se aşternu o sexualitate inconfundabilă.

– Ia te uită cine-a ieşit în seara ploioasă!

În timp ce se apropia de capătul barului, glasul îi scăzu ca un tors de pisică:

– Poți tu să-mi ridică tăblia, iubitule? Am mîinile ocupate, pe moment.

Îşi ținuse echilibrul cu o singură mînă de cînd se ştia, dar îi plăcea să-l vadă mişcîndu-se.

– Ai grijă, Trev, sub mutra asta fățoasă se-ascunde o viperă.

Aceasta era opinia lui Shawn, exprimată cam nervos, în timp ce venise să aducă la bar încă două comenzi.

– Nu-i da mare atenție papagalului casei, replică Darcy, cu o privire ca oțelul peste umăr. Părinții noştri, fiind buni la inimă, l-au cumpărat de la nişte călători – țigani, cred că erau. Două lire aruncate pe fereastră, după părerea mea.

Şi, săltîndu-şi şoldul, plecă spre mese cu comenzile.

– Bună poanta, murmură Shawn. Cred că o păstra de mult. Bună seara îți doresc, Trev. Mănînci ceva?

– Cred c-am să gust tocana, am auzit că în seara asta ți-a reuşit foarte bine.

– Ie dară...

Cu un zîmbet amar, Shawn îşi masă cucuiul. Privirea i se îndreptă spre latura unde un băiat de vreo cincisprezece ani încerca o melodie mai veselă.

– Ai prins o seară bună. Connor aci de față ştie să cînte ca un înger sau ca un demon, depinde de stare.

– Încă n-am auzit muzica ta, spuse Trevor, aşezîndu-se la loc pe taburet. Mi s-a spus că e la fel de bună ca tocănița.

– Ei, mi-am încercat şi eu mîna. Toți o facem. Muzica e o parte din viața familiei Gallagher.

– Îți dau un sfat – ia-ți un agent.

– Mda, bine...

Shawn îşi întoarse capul, privindu-l pe Trevor în ochi.

– Mi-ai plătit bine cîntecele pe care le-ai cumpărat pînă acum. Am încredere că eşti cinstit.

– Un agent bun ar stoarce mai mult.

– N-am nevoie de mai mult, răspunse Shawn, aruncînd o privire spre Brenna. Am deja totul.

Clătinînd din cap, Trevor luă berea pusă în faţa lui de Aidan.

– Finkle a spus că nu-ţi stă mintea la afaceri. Dar eu trebuie să spun că nu eşti nici pe departe atît de capsoman pe cît dăduse el de înţeles. Nu vreau să te jignesc.

– Nici o problemă.

Trevor îl privi peste buza halbei.

– Finkle a spus că-l tot confundai cu alt investitor, un restaurator din Londra.

– Nu mai spune! sclipiră amuzaţi ochii lui Shawn. Ca să vezi! Aidan, ştim noi ceva despre un restaurator din Londra pe care-l interesa cîrciuma noastră?

Aidan îşi înfipse vîrful limbii în obraz.

– Parcă-mi amintesc că domnul Finkle a adus vorba, deşi l-am asigurat că nici nu putea fi cazul. Adevărul e, continuă el, după o pauză încărcată, că toţi am făcut mari eforturi ca să-l asigurăm.

– Aşa mă gîndeam şi eu.

Impresionat, Trevor luă o duşcă serioasă de Guiness.

– Foarte abil.

Apoi auzi rîsul lui Darcy, iute şi argintiu, şi se întoarse pentru a o vedea mîngîindu-l pe Connor pe cap. Ţinîndu-şi mîna acolo, începu să cînte.

Era o melodie rapidă, cu versurile suprapuse. Trevor o mai auzise, dar niciodată sunînd astfel. Cîntată de o voce care părea înmuiată în vin vechi spuzit cu aur.

Shawn se aplecă peste bar, alăturîndu-şi glasul vocii ei.

Darcy reveni spre tejghea şi, punîndu-i lui Trevor o mînă pe umăr, continuă să cînte drept spre fratele său:

– „I-oi spune mamei cînd mă duc acasă / Că băieţii, fetele în pace nu le lasă..."

Într-adevăr, îşi spuse Trevor pe fata asta băieţii n-o putuseră lăsa în pace niciodată.

Cînd melodia se sfîrşi, Darcy îl apucă pe Shawn de guler, trăgîndu-l peste bar pentru un sărut zgomotos.

– Cretinule, spuse ea, cu afecţiune vădită.

– Caţă.

– Trei peşti cu cartofi prăjiţi, două tocănite şi două porţii de prăjitură. Şi-acum, marş înapoi la bucătărie, unde ţi-e locul.

În timp ce se întorcea spre Aidan, îşi trecu o mînă, absentă, peste umărul lui Trevor.

– Trei hable de Guinnes şi una de Harp, un pahar de Sithwick's şi două Cola. O Cola e pentru Connor, aşa că-i pe gratis. Îmi dai voie? îl întrebă ea pe Trevor, luîndu-i halba ca să soarbă mărunt.

– Deci, primeşti comenzi?

– Hmm. Numai pentru asta sînt aici.

– Atunci, mai cîntă una.

– A, ai toate şansele, pînă se termină seara.

– Nu, acum.

Scoase din buzunar o hîrtie de douăzeci de lire sterline, ţinînd-o cu două degete.

– O baladă, de data asta.

Privirea ei oscilă între chipul lui şi bancnotă.

– E un bacşiş mare pentru un biet cîntecel.

– Sînt bogat, mai ţii minte?

– Pe-asta n-am s-o uit niciodată.

Darcy dădu să ia polul, apoi îşi îngustă ochii, cînd Trevor îl trase înapoi.

– Mai întîi, cîntă.

Se gîndi să-l refuze, din principiu şi, poate, din puţină ciudă. Dar erau douăzeci de lire sterline şi nu-i era deloc greu să cînte. Aşa că îi zîmbi, apoi ridică vocea, în timp ce ridica şi tava.

„Veniţi, fecioare, toate, tinere şi frumoase,
Toate ce-n floarea vîrstei acuma vă găsiţi
Aveţi grija grădinii, mereu să v-o păziţi,
Nimeni să nu vă fure izma de lîngă case."

Connor preluă melodia, roşind puţin cînd Darcy îi aduse Cola, făcîndu-i cu ochiul.

Întrucît Trevor plătea, întoarse privirea spre el, în timp ce revenea la bar. Ultimele versuri i le cîntă lui.

Ochii i se luminară de satisfacţie cînd în jur izbucniră aplauze.

– La un pol bucata, îţi cînt cît de multe melodii vrei.

Apoi, luînd halbele pe care Aidan le terminase de umplut, plecă să le servească.

– În weekend avem muzică profesionistă, îi zise Aidan lui Trevor. Iar *Gallagher's* plăteşte formaţia.

– Voi veni să văd.

O privi pe Darcy cum dispărea din nou în bucătărie.

– Cîntaţi vreodată toţi trei împreună?

– Shawn, Darcy şi cu mine? Din cînd în cînd, la *ceili*-uri sau şi pe-aici, ca să ne mai distrăm.

După ora nouă, comenzile de mîncare începură să se mai rărească, dar robinetele continuau să curgă statornic. Trevor se ridică să plece.

– Gata pe seara asta, şefule? îi strigă Brenna.

– Mda. Pînă aflu ce vitamine luaţi ca să vă mai ţineţi pe picioare după cincisprezece ore de muncă foarte grea.

– A, nu vitaminele sînt cauza...

Brenna se aplecă să bată cu vîrful degetelor dosul mîinii noduroase a unui bătrîn de cel puţin o sută de ani, care cîteva ore nu se mişcare de pe scaun.

– Faptul că e alături adevărata mea iubire, domnul Riley, mă ţine în viaţă.

Riley scoase un chicotit gutural.

– Atuncea, ia-n mai dă-ne o ultimă halbă, scumpo, şi-o sărutare pe-alături.

– Ei, halba o să te coste, dar sărutarea e pe gratis.

În timp ce turna berea, Brenna mai aruncă o privire spre Trevor.

– Ne vedem dimineață.

– Trebuie s-o împrumut un minut pe sora ta, îl anunță Trevor pe Aidan şi apucă mîna lui Darcy, înainte ca aceasta să poată trece pe lîngă el. E rîndul tău să mă conduci.

– Cred că un minut liber am...

Darcy puse jos tava şi, neluînd în seamă privirea încruntată a lui Aidan, porni spre uşă.

Ploua mărunt, ca o ceață. Dinspre mare se strecurau fuioare de pîclă, tîrîndu-se pe pămînt. Peste toate se auzea foşnetul ritmic al valurilor şi sirena îndepărtată a unui vaport trecînd în noapte.

– A, ce răcoare e...

Închizînd ochii, Darcy ridică fața în ploaia slabă.

– Înăuntru, la ora asta, devine înăbuşitor.

– Cred că te omoară picioarele.

– Nu neg că le-ar prinde bine un masaj zdravăn.

– Vino cu mine şi vor avea parte de toată atenția mea.

La asta, Darcy deschise ochii.

– Sigur, e o ofertă tentantă, dar mai am de lucru şi pe urmă trebuie să dorm.

Trevor îi ridică mîna la buze, cum mai făcuse o dată.

– Dimineață, să ieşi la fereastră.

– Poate...

Încet, Darcy îşi trecu un deget de-a lungul bărbiei lui.

– Dacă-mi amintesc de tine.

– Să luăm măsuri să-ți aminteşti.

Brațele lui o cuprinseră, dar mişcarea înainte se opri, cînd Darcy îi puse o mînă în piept.

Inima îi bătea cu repeziciune şi nerăbdare electrizantă.

Îi plăcea mirosul ploii, umezeala de pe piele, cercul puternic al brațelor în jurul ei. Trecuse ceva timp de cînd nu-i mai dăduse voie unui bărbat s-o îmbrățişeze.

Asta era cheia, la urma urmei. Permisiunea. Acceptul ei, inițiativa ei, starea ei de spirit. Întotdeauna era important să rămînă stăpînă pe situație şi pe bărbatul căruia îi îngăduia s-o atingă.

Aşa că îşi ridică încet mîna peste pieptul lui, pînă la ceafă, şi, rămînînd cu ochii deschişi, îi coborî capul cu gura spre a ei.

Trevor nu se grăbi, trebuia să-i recunoască acest merit.

Nu se repezi împiedicat, încercînd să-i smulgă amigdalele cu limba.

Îşi schimbă doar poziția trupului, cutreierîndu-i spinarea cu mîinile, în timp ce-şi potrivea oblic buzele peste ale ei.

Marginile conştiinței lui Darcy se începoşară şi nu-şi mai putu spune decît: „O, Doamne!" – apoi nu-şi mai spuse nimic.

Lui Trevor îi venea s-o mănînce de vie, cu îmbucături grăbite, lacome.

Probabil că la asta se aştepta şi ea. La rapacitate, la fierbințeală şi la disperare. Toate clocoteau în el.

Le observase în disprețul blajin din privirea lui Darcy, cînd se apropiase de ea.

Aşa că se mişcă încet, cu măsură, după care simți că mai voia, pur şi simplu nu putea altfel – şi nu se mai stăpîni.

Simți schimbarea ca prin ceață, într-un cotlon îndepărtat al minții. O tensiune în făptura lui Darcy, amestecată cu o cedare înceată, la fel de liniştită ca ploaia din jurul lor.

Ochii li se închiseră în acelaşi timp şi pierdură şirul oricăror calcule.

Într-un tîrziu, Darcy se rezemă de perete şi, cu un oftat prelung, felin, deschise ochii.

– Mi-a plăcut.

– Atunci, de ce n-o faci din nou?

– Chiar, de ce?

De astă dată, Trevor îi cuprinse fața între palme, răsfirîndu-i părul cu degetele.

– Ne scoatem din minți unul pe altul.

Sunetul slobozit din gîtul ei semăna mai mult a gîfîit decît a rîs.

– Şi eu am ajuns la aceeaşi concluzie. Hai să-ncepem.

Aidan parcurse distanța dintre ei, apucîndu-i buza de jos cu dinții, trăgînd uşurel, apoi nu tot atît de uşurel, înainte de a alina muşcătura cu vîrful limbii.

– Un început reuşit, murmură el, strivindu-i gura sub a lui.

Darcy voia să-l aducă la frenezie, să-i secătuiască puterile, să-l audă cerşind – înainte de a o face ea însăşi.

Se avîntă în sărut, în moment, iar rezultatul fu că-i dărui mai mult decît intenționase.

Din nou, el fu cel care se întrerupse. Dacă nu se oprea la timp, ar fi tras-o în maşină şi ar fi răsturnat-o pe bancheta din spate, cu tot atîta eleganță şi autocontrol ca un licean în noapta balului.

– Vom avea nevoie de mai multă intimitate, conchise el.

– În cele din urmă.

Darcy trebuia să-şi readucă picioarele sub trup.

– Dar, pe moment, ne-am atîțat destul. Nu cred că vom dormi prea mult la noapte, însă nu mă deranjază.

Mai calmă, îşi trecu o mînă prin păr, risipind stropii mărunți de ploaie.

– Ştii, ultima dată cînd am sărutat un yankeu, am dormit pe urmă ca un prunc.

– Ăsta ar fi un compliment...

– Ba bine că nu. Mă voi gîndi cu foarte multă plăcere la sărutările de data viitoare, dar, deocamdată, trebuie să mă întorc înăuntru, iar tu trebuie să te duci acasă.

Se întoarse să plece, oprindu-se cînd Trevor o luă de braț.

Nu era destul de sigură pe picioare ca să se împorivească, dacă el ar fi profitat de avantaj.

Aşa că-i aruncă o privire obraznică peste umăr.

– Fii cuminte, Trevor. Dacă mai întîrzii mult, Aidan îmi va ține o predică şi-o să-mi strice tot cheful.

– Vreau să-mi acorzi mie următoarea seară liberă.

– Şi eu mă gîndeam...

Îl bătu amical pe mînă, apoi se strecură repede înapoi în cîrciumă.

Trevor descuie uşa şi o deschise. Nu se auzea nici un sunet.

Singura lampă pe care o lăsase aprinsă arunca umbre prelungi în colţuri, peste podelele vechi de lemn.

Cu cheile încă în mînă, porni pe scară. Cînd păşi în uşa dormitorului, trase aer în piept şi nu-i mai dădu drumul; apoi aprinse lumina.

Nu se aşteptase s-o mai găsească acolo. În lumină, nălucirile se risipeau.

Cînd razele strălucitoare inundară camera, Trevor expiră aerul pe care-l ţinuse în piept, într-un torent scurt, şuierător.

Stătea în faţa lui, cu mîinile împreunate pe mijloc.

Părul de un auriu delicat i se revărsa peste umerii rochiei cenuşii simple, lungi pînă la glezne. Pe obraz i se usca o lacrimă, sclipitoare ca argintul.

– De ce irosim ceea ce avem în noi? De ce aşteptăm atît de mult îmbrăţişarea?

Vocea i se înălţa şi cobora, în ritmul Irlandei, năucindu-l şi mai mult decît apariţia.

– Cine...

Dar, desigur, ştia cine era.

– Ce faci aici?

– Aşteptarea este întotdeauna mult mai liniştitoare acasă. Multă vreme am aşteptat. El crede că

tu eşti ultimul. Mă întreb, s-ar putea să aibă dreptate, cînd tu nu doreşti să fii, şi o doreşti cu atîta tărie?

Era imposibil.

Nimeni nu purta conversaţii cu stafiile. Din cine ştie ce motiv, cineva se ţinea de farse, aşa că era timpul să înceteze.

Trevor păşi înainte, întinzînd mîna s-o apuce de braţ.

Iar mîna lui trecu prin ea ca prin fum.

Cheile îi căzură dintre degetele amorţite, clănţănind pe podea, la picioarele ei.

– E atît de greu să crezi că există mai mult decît ceea ce poţi atinge?

O spusese cu bunătate, căci înţelegea ce înseamnă lupta contra convingerilor.

I-ar fi putut îngădui să atingă o iluzie a ceea ce fusese ea odată, dar asta ar fi însemnat mai puţin pentru el.

– O ştii deja în inima ta, în sîngele tău. Nu mai trebuie decît să-ţi laşi şi mintea să le urmeze.

– Trebuie să stau jos.

Trevor se aşeză brusc pe marginea patului.

– Te-am visat.

Şi, pentru prima oară, femeia îi zîmbi. Cu un amestec de haz blînd şi compasiune.

– Ştiu. Venirea ta aici, acum, a fost hotărîtă demult.

– Soarta?

– E un cuvînt care nu-ţi place, care te face să te pregăteşti de luptă.

Clătină din cap spre el.

– Lucrurile cum e soarta ne duc spre anumite locuri de pe cărare. Ceea ce faci acum şi aici ține numai de tine. Alegerea de la capătul cărării. Eu am ales.

– Într-adevăr?

– Ie dară. Am făcut ceea ce credeam că era drept.

În vocea ei melodioasă se infiltră nemulțumirea.

– Nu înseamnă că era drept, dar eu asta credeam şi simțeam că trebuia să fac. Soțul meu a fost un om bun şi blînd. Am avut împreună copii care au fost bucuria vieții mele, şi un cămin care ne-a mulțumit.

– L-ai iubit?

– Da, o, dă, l-am iubit după un timp. O iubire caldă şi aşezată a fost între noi şi el nu mi-ar fi cerut nimic mai mult. Nu simțeam unul pentru altul scînteie şi flacără. Înțelegi că asta credeam că simțeam pentru Carrick? Un foc care să se învăpăieze năprasnic, pentru ca apoi să se aleagă numai scrumul. Şi am greşit.

Se întoarse, ca pentru a privi pe fereastră, dincolo de geam, dincolo de ploaie.

– Am greşit, repetă ea. Mult timp am zăbovit aici, timp îndelungat şi singuratic, iar flacăra acelei iubiri mai arde şi acum în mine. E atît de uşor ca iubirea să se ascundă sub patimă şi să nu fie recunoscută.

– Cei mai mulți ar spune că e uşor să confunzi patima cu iubirea.

– Ambele sînt destul de adevărae. Dar eu, una, m-am temut de foc, chiar şi cînd rîvneam la el. Şi temîndu-mă, şi rîvnind, n-am privit niciodată în flăcări, la nestematele care mă aşteptau acolo.

– Ştiu despre patimă, dar despre iubire nu ştiu nimic. Şi totuşi, te-am căutat în alte femei.

Îl privi din nou în ochi.

– N-ai înțeles ce anume cauți şi nădăjduiesc că vei înțelege. Ne apropiem de sfîrşit, într-un fel sau altul. Uită-te bine la ceea ce vrei să clădeşti, apoi hotărăşte.

– Ştiu ce...

Dar năluca începuse să se mistuie. Trevor sări în picioare, întinzînd din nou mîinile.

– Stai...! La naiba!

Rămas singur, încercă să-şi calmeze nervii, dar aceştia se întinseseră la limită, gata să cedeze.

Cum naiba să reacționeze într-o asemenea situație? Visuri, vrăji şi fantome. Nu era nimic solid, nimic tangibil. Nimic credibil, la o adică.

Dar credea, iar lucrul ăsta îl îngrijora cel mai mult.

CAPITOLUL 6

– Arăți cam prost în dimineața asta.

Trevor mai luă o înghițitură din cafeaua pe care şi-o adusese pe şantier, aruncîndu-i Brennei o privire ucigaşă.

– Gura.

Brenna nu se osteni să-şi ascundă pufnetul de amuzament.

Se obişnuise cu Trevor şi nu-şi făcea prea multe griji. Făcea parte din categoria cîinilor care, cînd muşcă, nu latră mai întîi.

– Şi mai eşti şi arțăgos. Uite, pot cere cuiva să aduc un balansoar comod, să te-aşezi sub o umbrelă şi să tragi un pui de somn.

Trevor sorbi din nou.

– Ai văzut vreodată o betonieră pe dinăuntru?

– E la fel de zgrunțuroasă pe cît arăți tu în dimineața asta. Aş putea să te pun jos cu-o mînă. Serios acuma, poți să te duci în bucătărie şi să-ți bei cafeaua în linişte şi pace.

– Şantierele de construcție mă bine dispun.

– Şi pe mine.

Se uită în jur la grămezile de echipamente, maşinile masive, oamenii care cărau țevi, înjurîndu-se voioşi.

– Ciudate făpturi mai sîntem, nu? Tata s-a apucat în dimineața asta să facă nişte reparații pe ici, pe colo, şi mă bucur că eşti aici, cu chef de muncă pînă-ți trece îmbufnarea.

– Nu sînt îmbufnat. Eu nu mă îmbufnez niciodată.

– Bine, atunci melancolia. Şi mie-mi place cîte o doză de melancolie, deşi cel mai adesea prefer să-i trag cuiva un pumn în nas şi să termin.

– Cred că Shawn duce o viață interesantă.

– E un scump, şi e iubirea vieții mele, aşa că mă străduiesc să-l feresc de tensiune.

– Tensiunea ne omoară, mormăi Trevor.

Ud şi plin de noroi, dar mult mai bine dispus, Trevor ridică încă o scîndură.

Şi deodată, un tremur nervos îi vibră prin şira spinării, pînă la ceafă. Fu nevoit, la fel ca în noaptea trecută, să ridice privirea.

Darcy stătea în fereastră, privindu-l atent prin perdeaua subțire a ploii.

Nu-i zîmbi, şi nici el ei. În întîlnirea ochilor lor se simțea o stare acut primitivă, sexuală, erotică.

Nu mai era nimic din flirtul dezinvolt înfiripat în prima dimineață. Nimic din jocul abil al seducției pe care-l jucaseră de-atunci.

Nemulțumit să putea fi atît de uşor manipulat de propriile lui dorințe, Trevor îşi săltă scîndura pe umăr şi o duse la echipa de tîmplari.

Cînd, nemaiputîndu-se stăpîni, reveni cu privirea spre fereastră, Darcy nu mai era.

Ceru o supă şi aşteptă ca Darcy să termine de servit la masa alăturată.

– Am de făcut nişte cercetări în zonă şi ziua de azi mi se pare potrivită. Ce-ar fi să-mi fii ghid?

– E drăguț că te gîndeşti la mine, dar n-aş avea timp să fiu un ghid onorabil.

– Nici eu nu-mi pot sacrifica mai mult de două ore. Ce zici, Aidan, o pot lua cu împrumut pe sora ta în pauza dintre schimburi?

– E liberă pînă la cinci.

– Cu împrumut? rîse scurt Darcy. N-aş crede. Dar dacă vrei să mă angajezi ca ghid, am putea negocia un preț rezonabil.

– Cinci lire sterline ora.

Ochii ei scînteiară fermecător.

– Am zis *rezonabil.* Zece, şi n-o să-ți pară rău.

– Nesătulo.

– Zgîrcitule, i-o întoarse Darcy, făcîndu-i pe cîțiva clienți să chicotească.

– Zece să fie, şi n-ar strica să merite.

– Iubitule, fîlfîi ea din gene, nici un bărbat nu s-a plîns vreodată de mine.

Porni spre bucătărie, în timp ce Trevor începea să mănînce supa pe care i-o adusese Sinead.

Amîndoi erau perfect mulțumiți.

Darcy era obişnuită ca bărbații s-o aştepte.

Ar fi fost împotriva naturii şi a firii ei personale să nu-şi piardă timpul aplicîndu-şi ruj, parfum, aranjîndu-şi părul, întrebîndu-se dacă-şi schimbe hainele.

În cele din urmă, alese o bluză verde-salvie, o vestă neagră şi pantaloni.

Gîndindu-se la vreme, îşi legă părul cu o panglică neagră şi-şi aruncă pe umeri o canadiană.

Shawn fluiera, spălînd vasele de la ultima serie de clienți. Spre surprinderea ei, Trevor nu era în bucătărie, bîndu-şi ceaşca de cafea fără de care părea să nu poată trăi.

– Trevor unde-i, în cîrciumă?

– Nu ştiu. L-am auzit spunîndu-i Brennei că avea de dat nişte telefoane. Asta a fost înainte de a te duce tu sus, să-ți refaci zugrăveala.

Întrucît o asemenea remarcă nu merita un răspuns, ca doamnă trecu în cîrciumă, numai pentru a-l găsi pe Aidan singur, pregătindu-se să închidă.

– L-ai dat afară, ca să m-aştepte în maşină?

– Hmm? A, pe Trevor? Nu, parcă spunea că trebuia să sune pe cineva...

Unda de şoc o străbătu pînă-n vîrful unghiilor lăcuite proaspăt.

– A plecat?

– Cred că se-ntoarce imediat. Dacă tot îl aştepți,

te las pe tine să încui. Şi vezi să vii înapoi la timp, Darcy.

– Dar...

Abia reuşi să bîlbîie cuvîntul monosilabic, însă Aidan ieşise deja pe uşă, în acelaşi timp în care Trevor intra.

– Bun, eşti gata de plecare. Scuză-mă, am fost reţinut.

Îi ţinu uşa să iasă, cu un uşor zîmbet. Iritarea nedumerită de pe faţa ei era aproape aşa cum se aşteptase.

Nu se îndoia că toţi bărbaţii cu care avusese de-a face o aşteptaseră cu limba scoasă să-şi facă apariţia.

– Timpul meu costă, dacă nu şi al tău, trecu Darcy pe lîngă el, aruncîndu-i o privire nemulţumită.

– Timpul face şi el parte din problemă. Ceea ce-mi doresc eu sînt două ore în care să scap de telefoane şi întrebări care aşteaptă răspunsuri.

– Atunci, n-am să-ţi pun nici o întrebare.

O conduse la maşină, ţinîndu-i portiera să intre. În timp ce se întreba cît timp avea să mai fiarbă în suc propriu, ocoli capota pînă la volan.

– Mă gîndeam s-o luăm spre nord pentru un timp. Poate găsim un drum litoral şi pe urmă... mai vedem.

– Tu eşti omul cu volanul, şi cu portofelul.

Trevor porni maşina.

– Toţi spun că a te rătăci în Irlanda face parte din farmecul ţării.

– Nu cred că celor care au o destinaţie clară în

minte li se pare prea fermecător.

– Noroc că eu n-am nici una, pe moment.

Darcy se aşeză mai bine. Era o maşină comodă, încăpătoare, cu miros de tapiţerie scumpă. Nu era chiar atît de neplăcut să se plimbe într-o maşină elegantă, cu un bărbat chipeş. Care o mai şi plătea pentru acest privilegiu.

– Dacă o luăm încoace, arătă ea, ajungem la Dungarvan. Pe drumul de coastă ajungi la Waterford City; ia-o spre nord, şi te vei trezi în munţi.

– Încotro ai vrea să mergem?

– A, eu nu fac decît să te însoţesc, nu? Turiştilor le place adesea să poposească la Ann Rinn, între Ardmore şi Dungarvan. E un mic sat pescăresc, unde încă se mai vorbeşte limba gaelică. În rest, n-ar fi mare lucru, dar are o vedere frumoasă spre faleze sau spre munţi, iar turiştilor le place să audă limba veche vorbită curent.

– Tu vorbeşti gaelica?

– Puţin, dar nu destul ca să fac cu adevărat conversaţie.

– E mare păcat că aceste lucruri s-au pierdut.

– Aşa ţi se pare, pentru că priveşti problema din punct de vedere sentimental. Adevărul este că engleza e mai simplă pentru toţi. Cînd eram la Paris, oriunde găseam pe cîte cineva care ştia destul engleză ca să mă pot face înţeleasă. N-aş fi găsit pe nimeni care să cunoască gaelica.

– Deci n-ai nici un sentiment faţă de ceea ce e irlandez, Darcy?

– Tu eşti sentimental cu ceea ce e american?

– Nu, răspunse el, după un moment de gîndire. Americănismele mi se par o platitudine.

– Vezi, asta e.

Darcy privi stropii de ploaie şi schimbarea de lumină care aducea o lucire perlată la marginile norilor cenuşii.

– O să se înseninеze. S-ar putea să vezi şi un curcubeu, dacă-ţi place aşa ceva.

– Îmi place. Ia spune-mi, ţie ce-ţi place cel mai mult la Ardmore, la locul unde trăieşti?

Nu-şi amintea să i se mai fi pus vreodată o asemenea întrebare şi fu surprinsă că răspunsul îi veni în minte imediat.

– Marea. Toanele ei, mirosul ei, senzaţia ei în aer...

– Sunetul, murmură Trevor. Ca bătaia unei inimi.

– Eşti poetic. Mai degrabă m-aş fi aşteptat să-l aud pe Shawn spunînd asta, decît pe tine.

– A treia etapă a legendei. Perlele din inima mării.

– A, da.

Îi plăcea că Trevor se gîndea la legendă.

Şi ea o învrednicise cu o atenţie considerabilă în ultima vreme.

– Şi le-a lăsat să se transforme în flori, cu care nu putea cumpăra de mîncare pentru familie. Respect mult mîndria, dar nu cînd costă atît de mult, încît...

– Ai fi în stare să-ţi vinzi mîndria pentru nişte pietricele colorate.

– Asta n-aş face-o, îi aruncă ea o privire şireată

şi plină de încredere în sine. Aş găsi o cale ca să le păstrez pe amîndouă.

Dacă putea face cineva asta, Darcy era aceea. Trevor se întrebă de ce gîndul îl nemulţumea. Razele soarelui şiroiau printre nori, făcînd să scînteieze picăturile de ploaie şi transformînd lumina în culori cum nu se mai găsesc decît în interiorul unei scoici lustruite.

Acele linii magice se întindeau pe cer în trei curcubee distincte. Lui Trevor i se părea că aerul înflorea pur şi simplu, ca o floare simplă şi delicată desfăcîndu-se petală cu petală.

Pe Darcy o interesa mai mult să-l privească pe el. Parcă ar fi văzut o mască desprinzîndu-i-se de pe faţă. Iar dedesubt, ascuns sub acea duritate şi sofisticare, se găsea un suflet de o delicateţe cum niciodată nu-şi imaginase.

O mişca felul în care Trevor putea privi acele scamatorii frumoase ale luminii şi apei, cu plăcerea pură a spectacolului lucindu-i în ochi.

Cînd întoarse capul în direcţia ei, adresîndu-i un zîmbet orbitor, Darcy se lăsă în voia unui impuls. Aplecîndu-se spre el, îi cuprinsa faţa în mîini şi îl sărută scurt, uşor şi prietenos.

– Ca să ne poarte noroc, spuse ea, revenind la locul ei. Trebuie să existe vreo tradiţie în legătură cu curcubeele, sărutările şi norocul.

– Dacă nu este, ar trebui să fie. Să vedem unde ne duc... curcubeele, spuse el. Aş vrea să cred că ştiu unde ne duc sărutările, iar cu norocul am stat destul de bine în ultima vreme.

Coti pe un drum îngust, fără marcaje. Zări o casă, foarte asemănătoare cu cea de pe Faerie Hill, cu pereții ca smîntîna şi acoperişul de crengi.

Cîteva oi, ca nişte mici bulgări albi, păşteau risipite pe cartea poştală ilustrată.

Iar deasupra, cele trei dungi colorate pe un cer pal.

Trevor deschise capota, chicotind la auzul înjurăturii lui Darcy, cînd apa care se adunase deasupra şiroi înăuntru.

Avea un miros proaspăt, curat, şi adăuga un iz primordial parfumului pielii ei.

Apoi, pe măsură ce drumul urca, o văzu. Cenuşie, mată şi sumbră pe cerul sidefiu. Numai trei pereți ai construcției mai stăteau în picioare, al patrulea fiind dărîmat de mult.

Dar ceea ce mai rămăsese arăta sfidător, străpungînd peisajul liniştit de țară ca un monument închinat sîngelui, puterii, viziunii.

Trevor trase pe marginea drumului şi opri maşina.

– Hai s-o vedem.

– Ce să vedem? Trevor, e doar o ruină. Poți găsi cîte una de-asta la fiecare cotitură a drumului, în Irlanda. Există altele mult mai interesante, dacă te preocupă asemenea lucruri. De exemplu, ai oratoriul sau catedrala din Ardmore.

– Asta-i aici, şi noi la fel, întinse el mîna să-i deschidă portiera. Este tocmai genul de lucru care atrage oamenii în zona asta.

– Pe cei care n-au avut minte să-şi petreacă

vacanța într-un loc cu piscină şi restaurante cu cinci stele.

Cam bombănind, Darcy coborî, apoi oftă, urmîndu-l.

Trevor îşi puse o mînă pe piatra zidului, privind în sus.

– Cîți oameni, mă întreb, au construit-o? În cît timp? Cine a ordonat să fie construită aici, şi de ce? Pentru adăpost şi apărare.

Intră, iar Darcy, ca să-i facă pe plac, îl însoți în fortăreață.

Printre pietrele căzute crescuse iarba. Zidurile, expuse intemperiilor, şiroiau de apă de la furtunile recente.

– Precis trăgea curentul prin ea, şi mai şi mirosea, comentă Darcy.

Lumina se intensifica din nou, iar Trevor văzu curcubeiele deasupra.

– Unde ți-e romantismul?

– Mă îndoiesc că multe dintre femeile care au fost nevoite să gătească şi să spele aici o găseau romantică. Supraviețuirea era rostul ei.

– Atunci, au avut dreptate. A supraviețuit. Şi oamenii au supraviețuit. Şi țara. Asta-i magia care ne atrage aici, magia care ție îți scapă fiindcă există peste tot în jurul tău.

– Nu e nici o magie, e istorie.

– E şi una, şi alta. Acelaşi lucru îl construiesc şi eu, de-asta am venit.

– Ai ambiții înalte.

– De ce să am altele mai mici?

– Iată un sentiment cu care pot fi de acord. Şi, întrucît aceste ambiţii includ şi cîrciuma *Gallagher's*, mă voi strădui să te ajut să ţi le împlineşti.

– Ăsta-i încă un lucru despre care voiam să-ţi vorbesc. Altă dată.

– De ce nu acum?

– Fiindcă acum mai am nevoie de puţin noroc.

O luă de mîini, înlănţuindu-şi degetele printre ale ei. De astă dată, în loc s-o tragă spre el, se apropie de ea.

– Într-un vechi castel, sub trei curcubee, cred că ar aduce noroc cu carul.

– Ţi-ai încurcat miturile. Carul e la capătul curcubeului.

– Prefer să-mi încerc şansa aici.

Îi atinse buzele cu ale lui, uşor, prietenos, la fel cum făcuse şi ea. Îi plăcea licărirea amuzată care-i apăru în ochi şi o sărută din nou, puţin mai apăsat, mai cald.

– Am mai auzit spunîndu-se şi că a treia oară se leagă vraja, murmură el, cucerindu-i din nou gura – repede, adînc şi fierbinte. Schimbarea era intenţionat bruscă, pentru a-i pune pe amîndoi la încercare.

Darcy reacţionă ca şi cum ar fi ştiut, ca şi cum n-ar fi făcut decît să aştepte.

Buzele i se despărţiră în faţa buzelor lui. Nu capitula, ci cerea. De la egal la egal. Împreună, degetele li se încîrligară formînd pumni strînşi, ca şi cum s-ar fi înţeles că, dacă-şi dădeau drumul, amîndoi s-ar fi repezit orbeşte la etapa următoare.

Cînd buzele lui le părăsiră pe ale ei, pentru a-şi croi drum spre tîmplă, în păr, gingăşia gestului după pasiunea dinainte o lăsă zguduită şi vlăguită. Şi-i îngădui prudenţei să revină.

– Dacă asemenea activităţi sub curcubee aduc noroc, începu Darcy, înseamnă că noi doi ne-am aranjat pe viaţă.

Trevor nu putu să rîdă, nici să răspundă cu o glumă. Ceva clocotea în el, ceva complicat, desfăşurîndu-se într-o dorinţă simplă şi elementară.

– De cîte ori te-ai mai simţit aşa?

Înainte de a apuca să-i răspundă, Trevor îi eliberă mîinile şi o apucă de umeri, pentru a o îndepărta atît cît s-o poată privi în ochi.

– Răspunde-mi foarte clar. De cîte ori ai mai simţit ceea ce simţi acum?

Ar fi putut să-l mintă. Ştia că se pricepea la minciuni simple şi nepăsătoare. Dar numai atunci cînd nu conta. Privirea lui era intensă, directă şi puţin cam furioasă. Nu-l putea învinui pentru asta.

– Nu pot spune că am mai simţit-o vreodată, decît aseară.

– Nici eu. Nici eu, repetă el, dîndu-i drumul, pentru a începe să se plimbe prin jur. Asta mă pune pe gînduri.

– Trevor, cred că amîndoi ştim că cu cît e mai fierbinte e flacăra, cu cît se învăpăiază mai repede, cu atît se va răci mai curînd.

– Poate.

Se gîndi la Gwen, la cuvintele pe care i le spusese.

– Vom şti amîndoi cînd se va întîmpla asta.

– O vom şti, fu ea de acord, la fel cum ştim amîndoi că ne vom culca împreună înainte să se termine, dar există probleme care încurcă totul. Probleme de afaceri.

– Afacerile n-au nici o legătură.

– Nu, şi nici n-ar fi cazul. Dar, de vreme ce avem o relaţie profesională – interese reciproce care implică familia mea – trebuie să discutăm şi să stabilim anumite lucruri, înainte de a ne răsturna în pat. Te doresc, sînt hotărîtă să te am, însă am şi eu de stabilit anumiţi termeni.

– Ce vrei, un afurisit de contract?

– Nu ceva atît de formal – şi nu-mi vorbi pe tonul ăsta. Eşti doar enervat că încă-ţi mai fierbe sîngele în vene şi nu ţi-a venit ţie ideea mai întîi.

Trevor deschise gura, apoi se răzgîndi şi-i întoarse spatele.

Fir-ar să fie, avea dreptate.

– Deci, spuse el, vom stabili ce vrem şi aşteptăm de la relaţia noastră personală, şi convenim să rămînă complet separată de cea profesională.

– Da, într-adevăr. Şi, cum spuneai, ăsta e un subiect de gîndire. Poate crezi că mă culc cu oricine mi se năzare. Dar adevărul e că n-o fac. Sînt atentă şi selectivă şi trebuie să simt ceva pentru bărbatul respectiv, să-l înţeleg cît de cît, înainte de a ajunge în pat cu el.

– Darcy, am înţeles şi eu asta, după o oră petrecută în compania ta. Sînt la fel de selectiv.

Reveni spre ea.

– Te plac şi încep să te înţeleg. Iar cînd va sosi momentul, ne vom culca împreună.

Darcy se destinse, cu un surîs.

– Cred că tocmai am avut o conversaţie serioasă. Trebuie să fim atenţi să nu deprindem năravul ăsta şi să ne speriem. Şi-acum, regret că trebuie s-o spun dar e timpul să mă duci înapoi.

– Data viitoare vom merge de-a lungul coastei.

– Data viitoare mă vei invita la o cină cu lumînări pe masă, cu şampanie şi cu sărutări de mîini în stilul ăla al tău.

Ridică privirea, zărind pentru o ultimă oară curcubeele care păleau.

– Dar, ca să ajungem acolo, putem merge pe drumul de coastă.

– Se pare că ne-am înţeles. Ia-ţi o seară liberă.

– Încep să mă pregătesc.

CAPITOLUL 7

Vremea caldă şi uscată revenise, pentru a zugrăvi cerul şi marea în albastrul viu al verii care se apropia.

Norii care mai pluteau pe boltă erau albi şi inofensivi, iar florile din Ardmore absorbeau razele soarelui la fel cum făcuseră cu stropii de ploaie.

Turnul rotund îşi arunca umbra prelungă şi zveltă peste mormintele pe care le păzea. Şi, sus pe faleză, vîntul stîrnea valuri mici pe apa din fîntîna sfîntului.

În sat, oamenii munceau în cămaşă, iar braţele li se rumeneau la soare.

Trevor se uita cum prindea contur scheletul clădirii, grinzile şi blocurile care alcătuiau osatura solidă a visului său.

Sunetele suflătorilor şi ale compresoarelor, împreună cu duduitul constant al betonierei, captau atenţia privitorilor. Lîngă ei, pe scaunul lui, bătrînul Riley îşi sorbea ceaiul. Cedînd unui impuls, Trevor se apropie de el.

– Cum ţi se pare?

Riley o privi pe Brenna cum potrivea o scîndură.

– Mi se pare că eşti un om care construieşte solid şi angajează bine. Michael O'Toole şi drăguţa lui Brenna îşi ştiu meseria.

Apoi, îşi întoarse ochii spălăciţi spre chipul lui Trevor.

– Şi cred că şi matale ţi-o cunoşti, tinere Magee.

– Dacă vremea o ţine tot aşa, vom avea un acoperiş deasupra capului înainte de termen.

Chipul zbîrcit al lui Riley se încreţi într-un zîmbet.

Parcă ar fi văzut o hîrtie subţire întinzîndu-se peste nişte pietre.

– Vei avea acoperişul cînd i-o veni sorocul, băiete. Aşa-i în firea lucrurilor. Semeni cu stră-unchiul tău.

La fel îi spusese, ezitant, şi bunica lui. Trevor căzu pe gînduri, apoi se lăsă pe vine, pentru ca Riley să nu-şi mai sucească gîtul.

Numai că semeni aşa de mult cu John, Trevor, fratele lui care a murit de tînăr. Bunicului tău îi e mai greu să... Îi e mai greu.

– Chiar aşa?

– O, ie dară. I-am cunoscut pe Johnnie Magee, şi pe bunicu-tău. Arătos băiat era Johnnie, cu ochii

lui cenuşii şi zîmbetul molcom. Clădit ca un bici, cum eşti şi matale.

– Cum era?

– Păi, era liniştit şi adînc. Plin de gînduri şi de simțăminte, şi cele mai multe pentru Maude Fitzgerald. Pe ea o voia, şi altceva, mai nimic.

– Şi s-a ales cu un război.

– Ie dară, aşa a fost. Mulți tineri au căzut în nouă sute şaişpe, pe cîmpurile alea din Franța. Şi aicea la fel, în micul nostru război pentru independența Irlandei. Şi altundeva, la o adică, în orice vremuri ai alege. Bărbații se duc la luptă, iar femeile i-aşteaptă şi plîng.

Îşi depuse o mînă osoasă pe capul unuia dintre copiii care stăteau în jurul lui.

– Irlandezii ştiu că se-ntoarce roata. Şi bătrînii o ştiu. Eu sînt şi bătrîn, şi irlandez.

– Ai spus că l-ai cunoscut pe bunicul meu.

– L-am cunoscut.

Riley se rezemă de spătar, cu ceaiul în mînă, încrucişîndu-şi la glezne picioarele subțiri.

– Acuma, Dennis, el era un flăcău mai scorțos ca frate-său şi mai degrabă se uita la o milă-ncolo pe drum, decît în locul unde stătea. Dennis Magee era omul căruia nu-i plăcea nimica, dacă nu te superi că-ți spun. Ardmore nu era de nasul lui şi şi-a scuturat nisipul de pe încălțări imediat ce-a putut. O fi găsit, mă-ntreb, ce-a căutat, şi l-o fi mulțumit?

– Nu ştiu, răspunse sincer Trevor. N-aş spune că era un om deosebit de fericit.

– Îmi pare rău pentru asta, căci adesea celor de

pe lîngă cei nefericiți le e mai greu decît nefericiților înşişi. Mireasa lui, după cîte-mi amintesc, era o fătucă liniştită din fire. Mary Clooney o chema, dintr-o familie din Old Parish, o familie ca lumea, dacă nu mă-nşală memoria.

Riley chicoti gutural.

– A, creierii m-au slujit destul de bine. Numai trupului îi trebuieşte un piculeț mai mult ca să se scoale şi s-o ia la fugă, în ultima vreme.

Băiatul dorea să ştie din cine se trăgea şi de unde, conchise Riley. Şi de ce n-ar fi vrut?

– Îți spui eu, pruncul, băiatul care crescînd a ajuns tătîne-tău, era unul chipeş. De multe ori l-am văzut pe drum, de mînă cu mamă-sa.

– Şi cu tatăl lui?

– Ei, poate nu tot aşa de des, da' din cînd în cînd, da. Dennis umbla să-şi caute un rost în viață şi strîngea bani pentru drumul în America. Nădăjduiesc c-au dus o viață bună acolo.

– Într-adevăr. Bunicul meu voia să construiască şi asta a făcut.

– Atunci, atîta a fost destul pentru el. Îl țiu minte pe taică-tău, Dennis ăl mai tînăr, cum s-a-ntors aici cînd a fost destul de mare să-i fi mijit mustățile.

Riley se opri pentru a-şi mai turna ceai din termos.

– Părea să fi crescut frumos, avea un fel plăcut de-a fi şi-a cam pus pe jar oarece fătuci de prin partea locului.

Îi făcu cu ochiul.

– Cum ai făcut şi matale. Totuşi, la vremea aia

n-a vrut să lase-aici în urma lui altceva decît amintirea. Matale se vede c-ai ales altfel.

Bătrînul arătă cu ceaşca spre şantier.

– Să clădeşti aici ceva, despre asta-i vorba, nu?

– Aşa se pare, pe moment.

– Ei bine, Johnnie, el nu voia nimic mai mult decît o căsuţă şi-o fătuţă, da' a pierit în război. Maică-sa a murit după nici cinci ani, de inimă rea. Greu lucru, nu crezi, ca un om să trăiască toată viaţa-n umbra unui frate care-a murit?

Trevor ridică din nou privirea, spre ochii şterşi şi isteţi. Deştept bătrînul, îşi zise el, bănuind că, dacă trăiai mai mult de-un veac, n-aveai cum să nu fii deştept.

– Cred că aşa e, chiar dacă fugi trei mii de mile ca să scapi.

– Ăsta-i adevărul. Mai bine, pe departe, e să stai pe picioare şi să clădeşti cu mîinile tale.

Dădu din cap, de astă dată oarecum aprobator.

– Ei, cum spuneam, arăţi ca el, John Magee cel mort de mult, la oasele feţei şi pe la ochi. Odată ce s-au aţintit asupra lui Maude Fitzgerald, ea i-a fost inima. Crezi în dragostea pînă după moarte, tinere Magee?

Trevor ridică privirea spre fereastra lui Darcy, apoi reveni.

– Uneori.

– Trebuie să crezi, ca să ai parte de ea, îi făcu Riley cu ochiul, întinzîndu-i ceaşca de ceai. Ce-i clădit, nu-i întotdeauna din lemn şi piatră, şi tot dăinuieşte.

Îşi lăsă din nou mîna noduroasă pe capul copilului de lîngă scaun.

– Chiar şi după aia.

– Unii dintre noi se pricep mai bine cu lemnul şi piatra, comentă Trevor, sorbind absent din ceai; i se tăie respiraţia, iar vederea i se împăienjeni. Iisuse! îngăimă el, cînd tăria arzătoare a whiskeyului i se prelinse pe gît.

Riley rîse atît de tare încît îl apucă tusea, iar chipul ridat i se înroşi de veselie.

– Ei na, băiete, ce-i o ceaşcă de ceai fără un strop de whiskey irlandez în ea, poţi să-mi spui şi mie? Să nu-mi spui că ţi-ai subţiat sîngele aşa de tare acolo-n America, încît să nu-i faci faţă.

– Nu obişnuiesc să-i fac faţă la ora unsprezece dimineaţa.

– Ce-are ceasu' cu prefectura?

Omul părea bătrîn ca Moise, îşi spuse Trevor, şi totuşi sorbise timp de o oră din ceaiul asezonat cu whiskey. Nevoit să salveze aparenţele, dădu pe gît restul ceştii şi fu răsplătit cu un zîmbet larg.

– Eşti un băiat de treabă, tinere Magee. De treabă băiat mi-eşti. Aşa c-am să-ţi spui una. Fătuca aia frumoasă dinăuntru, de la *Gallagher's*, n-o să se mulţămească-n veci cu mai puţin decît c-un bărbat cu sînge fierbinte, şira spinării dreaptă şi mintea ascuţită. Socot că le ai pe toate trei.

Trevor îi înapoie ceaşca.

– Eu am venit aici doar ca să construiesc un teatru.

– Dacă ăsta-i adevărul, atuncea am să-ţi mai

spui una: se zice că tinerețea se iroseşte pe tinerețe, da' eu-s de părere că tinerii-şi irosesc tinerețea.

Îşi mai turnă o ceaşcă.

– Şi-atuncea, o să trebuiască să mă-nsor eu însumi cu ea.

Sorbi, cu un licăr jucăuş în ochi.

– Păşeşte vioi, băiete, că am o lume-ntreagă de experiență cu muierile.

– Am să țin minte.

Trevor se ridică în picioare.

– Ce-a făcut John Magee înainte de a pleca la război?

– Din ce-a trăit, vrei să zici?

Dacă Riley găsea ciudat faptul că Trevor nu ştia, n-o spuse.

– Era de-al mării... A ei era inima lui, şi-a lui Maude, în rest, a nimănui.

Trevor dădu din cap.

– Mulțumesc pentru ceai, spuse el, pornind înapoi spre echipă.

După ce rezolvă toate problemele presante, trimise cîteva faxuri, răspunse la e-mail-uri şi mai expedie cîteva facturi, Trevor începu să se gîndească la un nou proiect pe care tocmai îl contura.

Era timpul, îşi spuse el, să-i pună bazele. Ridicînd receptorul, formă numărul de la *Gallagher's.* Fu mulțumit să-l audă pe Aidan răspunzînd. Intră direct în subiect.

– Trev sînt.

– I-auzi, la ora asta mă aşteptam să te văd aşezat la una din mesele mele.

Aidan ridică vocea, peste zăngănitul schimbului de prînz, iar Trevor şi-l imagină umplînd halbe cu o mînă în timp ce vorbea. Din apropiere se auzea rîsul lui Darcy.

– Am avut unele treburi. Aş dori să am o întîlnire, cu tine şi familia ta, cînd îți convine.

– O întîlnire? În legătură cu teatrul?

– Parțial. Ai o oră liberă, eventual între schimburi?

– A, cred că te putem servi. Azi?

– Cu cît mai curînd, cu atît mai bine.

– Perfect. Atunci, treci pe la noi pe-acasă. Obişnuim să ne ținem reuniunile de familie în jurul mesei din bucătărie.

– Îți mulțumesc. O chemi şi pe Brenna?

– Da, am s-o chem.

În timpul programului, îşi spuse Aidan, dar nu comentă.

– Atunci, ne vedem mai încolo.

În jurul mesei din bucătărie. Trevor îşi amintea mai multe întruniri de-ale familiei, în acelaşi decor.

Înaintea primei lui zile de şcoală, cînd pleca într-o tabără de baseball, cînd se pregătea să-şi ia carnetul de conducere şi aşa mai departe.

Toate ritualurile de trecere, ale lui şi ale surorii sale, fuseseră discutate acolo. Cele mai grave pedepse şi mai înalte laude se acordau la masa din bucătărie.

Ciudat, îşi amintea el acum, şi cînd desfăcuse

logodna, le spusese părinților tot în timp ce stăteau la bucătărie. Acolo le vorbise despre planurile lui pentru teatrul Ardmore şi despre intenția de a veni în Irlanda.

Şi, îşi dădu seama în timp ce calcula ora de la New York, tot acolo erau cele mai mare şanse să se afle părinții lui în acest moment.

Ridică din nou receptorul şi formă numărul de-acasă.

– Bună dimineața. Reşedința Magee.

– Bună, Rhonda, Trev sînt.

– Domnul Trevor.

Menajera familiei Magee nu-l numise niciodată altfel, nici chiar cînd amenința să-l cîrpească.

– Şi cum vă place în Irlanda?

– Foarte mult. Mi-ai primit ilustrata?

– Am primit-o. Ştiți că mă dau în vînt după ele. Mai ieri îi spuneam lui Cook că Domnul Trevor nu uită niciodată ce mult îmi plac ilustratele pentru albumul meu. E chiar aşa de verde?

– Şi mai verde. Ar trebui să vii încoace, Rhonda.

– O, da' ştiți bine că eu nu mă sui într-un avion decît dacă-mi ține cineva pistolu' la tîmplă. Ai dumneavoastră tocmai iau micul dejun. Vor fi încîntați să vă audă. Stați numai un minuțel. Să aveți grijă de dumneavoastră, domnul Trevor, şi să vă întoarceți curînd.

– Aşa voi face. Îți mulțumesc.

Trevor aşteptă, imaginîndu-şi-o cu plăcere pe negresa subțire ca o prăjină, cu şorțul ei apretat şi imaculat, mergînd grăbină peste duşumelele de marmură albă, printre opere de artă, antichități şi flori, spre fundul elegantei vile de gresie.

Nu-i anunța telefonul prin intercom. Asemenea veşti de familie se cădea să fie comunicate personal.

În bucătărie mirosea a cafea, pîine proaspătă şi violete, florile favorite ale mamei lui. Tatăl său citea ziarul, deschis la secția financiară.

Mama citea editorialele şi comenta despre situația din lume şi mințile înguste ale oamenilor.

N-avea să se simtă nimic din acea tăcere încordată, acea tensiune de sub lustru care dăinuise în casa bunicilor lui.

Cumva, tatăl său scăpase de ea, la fel cum şi propriul lui tată scăpase de Ardmore. Dar Dennis cel tînăr reuşise într-adevăr să clădească ceva cu mîinile lui.

– Trev! Puiule, ce faci?

– Bine. Aproape la fel de bine cum pari tu, după voce. M-am aşteptat să vă găsesc la micul dejun.

– Făpturi ale obişnuinței. Dar acesta e un mod şi mai frumos de a începe ziua. Spune-mi ce vezi.

Era o rugăminte veche, un vechi obicei. Automat, Trevor se apropie de fereastră.

– Casa are în față o grădină. Uluitoare, pentru o căsuță atît de mică. Cel care a construit-o ştia că tocmai asta doreau. E ca o... ca grădina unei vrăjitoare. A unei vrăjitoare bune, care le ajută pe fete să scape de descîntece. E foarte frumoasă.

– Într-adevăr. Pari fericit.

– De ce n-aş fi?

– Cu adevărat, n-ai prea fost, de multă vreme. Acum te las să vorbeşti cu tatăl tău, care mă priveşte crunt, întrucît presupun că aveţi de discutat afaceri.

– Mamă...

Spuse lucrul pe care-l simţea cel mai intens.

– Mi-e dor de tine.

– O... Of, ia uite ce mi-ai făcut, îşi trase ea nasul. Vorbeşte cu tatăl tău, pînă cînd eu plîng puţin.

– Ei, i-ai alungat din minte editorialul şi permisele de port-armă, bubui din receptor glasul lui Dennis Magee. Cum merge treaba?

– În termen şi în buget.

– Mă bucur să aud. Şi-o să rămînă aşa?

– Pe-aproape, în orice caz. Tu, mama, Doro şi familia ei n-ar strica să nu vă faceţi alte planuri de vacanţă pentru vara viitoare. Ar fi cazul să fie prezentă toată familia Magee, la prima reprezentaţie.

– Înapoi la Ardmore. Trebuie să spun că niciodată nu m-am aşteptat. Din cîte aud, nu s-a schimbat prea mult.

– Nici nu trebuie. Am să-ţi trimit o informare scrisă despre proiect, dar nu de-asta te-am sunat. Tată, ai vizitat vreodată Faerie Hill Cottage?

Urmă o pauză, apoi un oftat.

– Da. Eram curios în legătură cu femeia care fusese logodită cu unchiul meu. Poate pentru că tatăl meu vorbea atît de rar despre el.

– Şi ce-ai descoperit?

– Că John Magee a murit eroic înainte de a fi avut ocazia să trăiască.

– Iar asta l-a nemulţumit pe bunicul.

– Te exprimi într-un mod cam dur, Trev.

– Şi el era un om dur.

– Ceea ce simţea pentru fratele şi familia lui, păstra închis în suflet. N-am încercat niciodată să aflu, ce rost ar fi avut. Ştiam că în veci nu i-aş fi smuls vreo părere, şi cu atît mai puţin despre ceea ce lăsase în urmă, în Irlanda.

– Îmi pare rău.

Recunoscuse în glasul tatălui lui acea oboseală, acel ton vag de frustrare.

– Nu trebuia să aduc vorba de asta.

– Nu vorbi prostii. E firesc să te frămînte. Te afli acolo. Cred – privind în urmă, cred că a fost hotărît să devină american şi să mă crească şi pe mine ca pe un american. Aici a vrut el să lase totul urmă. La New York, putea fi stăpîn pe viaţa lui. Întotdeauna şi-a ţinut soarta în propriile-i mîini.

Un om rece şi dur, care dădea mai multă atenţie registrelor contabile decît familiei.

Dar Trevor nu găsea de cuviinţă s-o spună, cînd tatăl lui o ştia mai bine ca oricine.

– Şi tu ce-ai descoperit, cînd te-ai întors aici? îl întrebă în schimb.

– Farmec, puţin sentiment, o legătură mult mai strînsă decît mă aşteptasem.

– Mda, exact. Exact asta e.

– Am vrut să mă mai întorc, dar mereu părea să apară cîte ceva nou. Şi adevărul e că sînt băiat de oraş. O săptămînă să stau la ţară şi-mi vin mîncărimile. Pe tine şi pe mama ta nu v-a deranjat

niciodată viața mai aspră, dar nivelul maxim de trai rural la care rezist eu fără să-mi pierd mințile e la Hampton. Nu rîde, Carolyn, adăugă el, blajin. Nu se cade.

Trevor scrută din nou priveliştea.

– De la Hampton pînă aici e cale lungă.

– Categoric. Două săptămîni să stau în căsuța aia pe care ai închiriat-o tu, şi aş începe să îndrug verzi şi uscate.

– Dar ai vizitat-o, ai văzut-o şi pe Maude Fitzgerald.

– Într-adevăr. Iisuse, trebuie să fi trecut treizeci şi cinci de ani de-atunci. Nu mi s-a părut bătrînă, dar cred că era trecută de şaptezeci de ani. Țin minte că era grațioasă, nu greoaie, cum te-ai aştepta din partea unei bătrîne. M-a tratat cu ceai şi prăjituri. Mi-a arătat o fotografie veche a unchiului meu. O ținea într-o ramă de piele maro. Îmi amintesc, fiindcă-mi aducea aminte de cîntecul – cum îi spune – „Willie MacBride". Pe urmă, a mers cu mine pînă la mormîntul lui. E îngropat pe colină, lîngă ruine şi turnul rotund.

– Încă n-am fost acolo. Am să mă duc.

– Nu mai țin minte exact despre ce am vorbit. E atît de mult de-atunci. Dar îmi amintesc un lucru, fiindcă în acel moment mi s-a părut cam ciudat. Stăteam lîngă mormîntul lui, iar ea m-a luat de mînă. A spus că ceea ce venea de la mine avea să călătorească înapoi şi să producă o schimbare. De care urma să fiu mîndru. Cred că la tine se referea. Oamenii spuneau mereu că era o vizionară, dacă

întîmplător crezi în asemenea lucruri.

– Cînd ai ajuns aici, începi să crezi în tot felul de lucruri.

– Nu te pot contrazice. Într-o noapte, cînd eram acolo, am făcut o plimbare pe plajă. Pot să jur că am auzit cîntec de flaute şi am văzut un om zburînd pe deasupra, călare pe un cal alb. Sigur, băusem cîteva halbe la *Gallagher's Pub*.

În timp ce tatăl său rîdea, Trevor simți un fior rece pe şira spinării.

– Cum arăta?

– Gallagher?

– Nu, călărețul.

– O vedenie de om beat. Mă rog, pe mama ta a descumpănit-o rău de tot, murmură Dennis, iar Trevor auzi din apropiere rîsul încîntat al mamei sale.

– Te las să te întorci la micul dejun.

– Dacă tot eşti acolo, găseşte-ți puțin timp şi pentru distracție. Trimite-mi raportul cînd poți, Trev, şi vom ține cu toții minte pentru vara viitoare. Ținem legătura.

– Neapărat.

Închise, apoi continuă să privească îngîndurat pe fereastră. Amăgiri, iluzii, realități. La Ardmore, distanța dintre ele nu părea să fie prea mare.

Termină lucrările pe care le mai putea face înainte de ora deschiderii la New York, apoi porni spre mormîntul lui John Magee.

Sufla vîntul, iar mormintele erau reci.

Multe dintre pietrele de căpătîi se înclinaseră, stînd aplecate peste movilițele ierboase ca pentru a

le ține umbră morților. Monumentul lui John Magee stătea drept, ca un soldat.

Era o piatră simplă, tocită de vînturi şi ploi, dar cu inscripția încă lizibilă.

JOHN DONALD MAGEE
1989-1916
Prea tînăr ca să moară pe front

– Mama lui a gravat cuvintele, la durere, spuse Carrick, apărînd lîngă Trevor. După părerea mea, oricînd eşti prea tînăr ca să mori pe front.

– De unde ştii în ce stare era cînd a gravat-o?

– A, sînt foarte puține pe care nu le ştiu şi chiar mai puține pe care să nu le pot afla. Voi, muritorii, le înălțați morților voştri monumente. Găsesc că e un obicei interesant. O ciudățenie omenească. Pietre şi flori, simboluri, nu-i aşa, a ceea ce dăinuieşte şi ceea ce piere. Şi de ce vii aici, Trevor Magee, ca să-i vizitezi pe cei pe care niciodată nu i-ai cunoscut în viață?

– Mă cheamă glasul sîngelui şi al obligațiilor, cred. Nu ştiu.

Frustrat, Trevor se întoarse spre Carrick.

– Ce naiba se întîmplă?

– La mine te referi. Ai în tine mai mult din mama ta decît din bunicul tău, aşa că ştii cum să răspunzi, chiar dacă sîngele tău yankeu diluat nu acceptă ceea ce ai în fața ochilor. Eşti un om umblat, nu-i aşa? Ai fost în mai multe locuri şi ai văzut mai multe lucruri decît majoritatea celor de vîrsta ta. N-ai mai

găsit niciodată, pînă acum, magie în călătoriile tale?

Trevor ar fi vrut să creadă că moştenise mai multe de la mama lui, mult mai multe decît de la bunicul lui. Dar Carolyn Magee nu avea nimic uşuratic.

– Pînă acum, n-am mai stat niciodată să conversez cu fantomele şi zînele.

– Ai vorbit cu Gwen?

Amuzmentul dispăru din ochii lui Carrick, aceştia devenind de un albastru închis, tăios. Apucă brațul lui Trevor cu o mînă care-i transmise un şoc de energie.

– Ce ți-a spus?

– Credeam că ştii sau că poți să afli.

Brusc, Carrick îi dădu drumul şi se întoarse. Începu să se plimbe prin iarbă, prin jurul pietrelor, cu mişcări repezi, aproape smucite. În jurul lui, aerul vibra de scîntei colorate.

– E singura făptură care contează şi singura pe care n-o pot vedea limpede. Îți dai seama, Magee, ce înseamnă să doreşti pe cineva din toată inima, cu tot ceea ce ai în tine, şi să n-o poți atinge?

– Nu.

– Am greşit față de ea. Asta îmi răneşte adînc mîndria, să nu încapă nici o îndoială. Nu că ar fi fost numai vina mea. Şi ea a greşit. Dar în momentul ăsta, nu mai prea contează cine poartă cea mai mare povară a vinei.

Se opri, răsucindu-se spre el. Aerul încremeni din nou.

– Vrei să-mi spui ce ți-a zis?

– A vorbit despre tine şi despre regrete, despre pasiuni care se învăpăiază şi ard şi despre iubirea care dăinuieşte. Îi e dor de tine.

Ochii lui Carrick se tulburară de emoţie.

– Dacă... dacă mai vorbeşti cu ea, vrei să-i spui că o aştept şi că, de cînd ne-am întîlnit ultima oară, n-am mai iubit pe nimeni?

Din cine ştie ce motiv, cererea de a transmite un mesaj unei fantome nu i se mai părea ciudată.

– Am să-i spun.

– E frumoasă, nu-i aşa?

– Da, foarte frumoasă.

– Un om poate uita să privească dincolo de frumuseţe, în adîncul inimii. Eu am uitat şi m-a costat scump. Tu nu vei face aceeaşi greşeală. De-asta te afli aici.

– Mă aflu aici ca să construiesc un teatru şi să fac cunoştinţă cu originile mele.

Cu voia bună revenită, Carrick se apropie agale de Trevor.

– Le vei face pe amîndouă, şi mai mult decît atît. Strămoşul tău de-aici era un tînăr de soi, cam visător, cu o inimă prea blîndă pentru militărie şi pentru ceea ce-i sileşte războiul pe oameni să le facă altor oameni. Dar a plecat la luptă mînat de simţul datoriei şi şi-a lăsat dragostea în urmă.

– L-ai cunoscut?

– Ie dară, pe amîndoi, deşi pe mine numai Maude m-a cunoscut. Înainte de plecare, i-a dat un talisman, ca să-l ocrotească.

Pocni din degete, iar între ele apăru un lănţişor cu un mic disc de argint.

– Cred că ar vrea ca acum să-l porţi tu.

Prea curios ca să mai fie prudent, Trevor întinse mîna şi luă obiectul. Argintul era cald, ca şi cum ar fi fost purtat pe piele, iar inscripţia de pe el era parţial ştearsă.

– Ce scrie?

– E în irlandeza veche şi nu spune decît atît: *„Iubire pe veci"*... Ea i l-a dat, iar el l-a purtat cu credinţă. Dar, în cele din urmă, războiul a fost mai puternic decît descîntecul, chiar dacă nu şi decît iubirea. El îşi dorea o viaţă simplă, spre deosebire de fratele lui, care a plecat în America. Tatăl tatălui tău voia mult mai mult, a muncit pentru asta şi a căpătat-o. Este un lucru admirabil. Tu ce doreşti, Trevor Magee?

– Să construiesc.

– Şi acesta este un lucru admirabil. Cum îţi vei numi teatrul?

– Nu m-am gîndit. De ce?

– Bănuiesc că vei alege bine numele, pentru că eşti un om care alege cu băgare de seamă. De-asta trăieşti singur şi acum.

Degetele lui Trevor se strînseră în jurul discului.

– Îmi place să trăiesc singur.

– Se poate, dar cel mai mult îţi displace să faci greşeli.

– Destul de adevărat. Acum trebuie să mă duc. Am o întîlnire.

– Te voi însoţi o bucată de drum. Se anunţă o vară frumoasă. Vei auzul chemarea cucului, dacă

asculți. Este un semn de bun augur pentru cele ce au să vină. Îți doresc noroc la întîlnire, şi cu Darcy.

– Mulțumesc, dar ştiu ce am de făcut cu amîndouă.

– A, fireşte, cred că ştii, altfel n-aş fi aşa de bine dispus. Şi ea se descurcă foarte bine cu tine. Mă ajută, la sfîrşitul acestei aşteptări, dacă nu te superi s-o spun, că voi doi mă distrați cu spectacolul vostru.

– Nu fac parte din planurile tale.

– Nu e vorba de nici un fel de planuri. E vorba de ceea ce este şi de ceea ce va fi. În privința asta, tu ai mai multe de spus decît mine, şi totuşi destul de puțin.

Carrick se opri. Din locul unde ajunseseră se vedea casa, pereții albi ca smîntîna, acoperişul de crengi bătut de soare, curcubeul florilor din jur.

– Odată, mi-ar fi ieşit în întîmpinare, cu inima bătîndu-i şi ochii strălucitori. Frică şi iubire, atît de strîns împletite încît nici unul dintre noi nu le putea descurca. Iar eu eram atît de sigur că-i puteam lua ochii cu daruri şi făgăduieli, încît nici o clipă nu m-am gîndit la singurul lucru care conta.

– N-ai avut o a doua şansă?

Buzele lui Carrick se răsfrînseră într-un zîmbet.

– Poate oi fi avut, dacă nu aşteptam aşa de mult ca s-o folosesc. Mai departe de-aici nu merg, pînă nu ia sfîrşit aşteptarea. Ocupă-te de Darcy, Magee, înainte de a se ocupa ea de tine.

– Viața mea, replică scurt Trevor, e treaba mea.

Porni în josul pantei, spre casă şi maşină.

Dar nu putu să nu arunce o privire în urmă.

Nu fu surprins aproape deloc că prințul zînelor dispăruse.

Nu mai rămăsese decît colina verde şi cîntectul cristalin, pe două tonuri, al unei păsări.

Cucul, presupuse Trevor. Nici că se putea gîndi la ceva mai potrivit.

Lăsînd gîndul deoparte, îşi impuse şi continuă să meargă. Să înlăture sentimentele față de rubedenii moarte de mult şi iubitele lor, întîlniri cu prinți din neamul zînelor şi mesaje pentru stafii frumoase.

Avea treburi importante.

Dar îşi petrecu lanțul la gît, vîrînd discul de argint sub cămaşă, unde acesta se depuse pe inimă, să se încălzească.

CAPITOLUL 8

Echipa care joacă acasă e întotdeauna în avantaj. Trevor ştia asta, dar nu găsea nici o soluţie.

Nu numai că se afla pe terenul familiei Gallagher, dar satul, comitatul, toată ţara era a lor. Dacă nu găsea o cale de a muta discuţia la New York, *nu-i rămînea decît să rămînă în inferioritate*.

O inferioritate, pe deasupra, şi numerică. N-avea ce face. Îşi pregătise deja atitudinea.

Întrebările, îndoielile, neliniştea generală a propriilor lui experienţe, pe care bănuia că le-ar fi putut numi paranormale, trebuia să mai aştepte pînă după orele de program.

În clipa cînd bătu la uşa casei Gallagher, reprezenta *Magee Enterprises*. Era o responsabilitate şi un privilegiu, pe care le lua în serios.

Îi deschise Darcy, cu un zîmbet obraznic şi capul înclinat într-un unghi care exprima atît aroganţă, cît şi umor.

Iisuse, cît i-ar fi plăcut s-o înfulece dintr-o înghiţitură! În schimb, o salută cu un zîmbet dezinvolt.

– Bună ziua, domnişoară Gallagher.

– Bună ziua şi dumneavoastră, domnule Magge.

Cu o atitudine deliberat provocatoare, Darcy înaintă spre el, în loc de a păşi înapoi.

– Nu vrei să mă săruţi?

Voia s-o înghită pe nemestecate!

– Mai tîrziu.

Darcy îşi aruncă uşor capul pe spate, înfoindu-şi norii de păr negru.

– Mai tîrziu, s-ar putea să nu mai am chef.

– O să ai, dacă te sărut eu.

Ridiçînd din umeri, deşi era cam iritată, îi făcu loc să intre.

– Îmi place încrederea bărbaţilor în ei înşişi. De obicei. Ceilalţi sînt în bucătărie, te aşteaptă. E ceva în legătură cu teatrul?

– *Parţial*.

Iritarea îi crescu şi mai mult, dar comentă destul de rece, în timp ce îl conducea spre partea din spate a casei.

– Şi mai facem şi pe misteriosul. E clar, m-am îndrăgostit. A sosit musafirul! anunţă ea grupul din jurul mesei, care părea adîncit într-o discuţie înfocată.

– Dacă vă întrerup...

– Deloc!

Aidan se ridică, gesticulînd spre Brenna şi spre Shawn, care se priveau încruntaţi.

– Dacă ăştia doi nu se muşcă-ntre ei de şase ori pe săptămînă, ne speriem aşa de tare că sunăm la medic.

– Spuneai că laşi detaliile casei în seama mea, îi aminti Brenna soţului ei.

– E vorba despre materialele şi culorile pentru bucătărie. Ce naiba are asta cu gătitul?

– Faianţele albastre sînt drăguţe şi de bun-gust.

– Granitul este subtil şi puternic. Şi durează cît două vieţi de om.

– Mă rog, deocamdată avem numai una cu care să ne facem griji, nu? Trevor...

În timp ce Brenna se întorcea spre el, Trevor ridică o mînă.

– Nu, în nici un caz. Nici să nu vă gîndiţi să-mi cereţi părerea. N-am nici o opinie cînd e vorba de certuri între soţi şi soţii.

– Nu-i nici o ceartă.

Îmbufnată, Brenna se rezemă de spătar, încrucişîndu-şi braţele pe piept.

– Doar o discuţie. Pot monta faianţa cît ai clipi. Ştii cît durează să lucrezi toată blestemăţia asta din granit?

– Cînd este bine, aşteptarea merită, se aplecă Shawn, sărutînd-o uşurel. Şi pe urmă, o preţuieşti.

– Crezi c-ai să mă îndupleci cu fiţe din-astea?

– Da, aşa cred.

Brenna trase aer în piept, apoi pufni.

– Japiţă! spuse, cu nemărginită afecţiune.

– Ei, acum că am rezolvat şi problema asta spinoasă şi vitală...

Aidan îi indică lui Trevor un scaun.

– Te putem servi cu o bere, sau cu un ceai?

Era pe terenul lor, îşi reaminti Trevor, aşezîndu-se.

– O bere ar merge, mulţumesc.

Aruncă o privire spre Jude.

– Cum te mai simţi?

– Bine. Aidan a spus că azi n-ai luat masa la cîrciumă. Vrei să-ţi fac un sandviş?

– Nu mi-e foame, întinse el mîna peste a ei. Stai jos. Vă mulţumesc tuturor că v-aţi sacrificat timpul ca să ne întîlnim atît de repede.

– Nici o problemă.

Aidan îi puse berea în faţă, apoi se aşeză. În capul mesei. Avantaj, Gallagher.

Şi o ştiau cu toţii.

– Absolut nici o problemă. Brenna ne-a spus că lucrările se înscriu în program şi trebuie să recunosc că aşa ceva e destul de surprinzător, prin partea locului.

– Am un maistru bun, închină Trevor cu berea spre Brenna, apoi sorbi din pahar. Cred că vom fi gata la anul, în mai.

– Atît de tîrziu? se arătă Darcy şocată şi îngrozită. Deci toată gălăgia asta o să dureze un an de zile?

– Care gălăgie? replică nonşalant Trevor. Sper să dăm cîteva reprezentaţii, în primul rînd pentru localnici, în primăvara viitoare. Dar inaugurarea n-o

văd mai devreme de a treia săptămînă din iunie.

– În toiul verii, comentă Darcy.

– Toiul verii e în iulie.

– Nu-ți mai ştii calendarul? Toiul verii e în douăzeci şi doi iunie, o alegere excelentă. O noapte de sărbătoare. În aceeaşi noapte, anul trecut, Jude a participat la primul *ceili* din viața ei – şi a ieşit bine, nu-i aşa, iubito?

– Pînă la urmă, da. Şi de ce amîni cu o lună?

– În primul rînd, ca să asigur spatele, să crească nerăbdarea, să fac presă. Planul meu e ca în mai să avem o avanpremieră mică, intimă. Exclusivistă. Invitați speciali, care ar include sătenii, rudele şi un număr de VIP-uri alese pe sprînceană.

– Foarte bine gîndit, murmură Darcy.

– Face parte din meseria mea. Va genera interes şi publicitate, la deschiderea oficială din iunie. Şi ne va da timp să punem la punct toate detaliile care mai sînt necesare.

– Ca o repetiție generală.

Trevor dădu din cap spre Darcy.

– Exact. Aş dori să mă ajuți cu lista invitaților din zonă.

– Uşor de zis, şi mai uşor de făcut, răspunse Aidan.

– Iar voi aş vrea să cîntați. Toți trei.

Aidan îşi luă berea.

– În cîrciumă.

– Pe scenă, îl corectă Trevor. Pe scena mare.

– În sală? întrebă Aidan, punînd berea jos fără să fi băut. De ce?

– Fiindcă v-am auziți şi sînteți perfecți.

– Ei, Trev, e un compliment, sigur...

Gînditor, Shawn luă un biscuite.

– Dar nu ne-ai auzit cîntînd decît pentru distracție. N-avem nici un număr profesionist, nimic de soiul ăsta. Aşa cum cauți tu să prezinți în teatru.

– Sînteți exact ceea ce caut.

Privirea lui se abătu spre Darcy, stărui un moment, apoi trecu mai departe. Darcy încă nu comentase.

– Prezentarea talentelor locale este unul dintre obiectivele proiectului. Pentru primul spectacol, nu mă pot gîndi la nimic mai potrivit decît frații Gallagher, interpretînd selecțiuni din muzica lui Shawn Gallagher.

– Dintr-a mea...

Shawn păli la față.

– Nu vreau să te-nvăț meserie, Trev, dar sunt convins că faci o greşeală.

– Nu e nici o greşeală, îl bătu Brenna pe umăr. E genial. E perfect. Dar pîn-acum n-ai cumpărat decît trei melodii, Trev.

Trevor înclină capul.

– El nu mi-a arătat decît trei pînă acum.

– Trei, îl croi Brenna pe Shawn cu şi mai mult entuziasm. Cretin mai eşti. Mai are zeci şi zeci. Dacă vii pe la noi, poți s-arunci o privire. O să ți le cînte. Şi-a şi înghesuit pianul în cămăruța din față. Şi scripca, şi...

– Taci, murmură Shawn.

– Nu-mi spune tu mie să tac cînd...

– Taci!

De astă dată, o spuse sever, iar Brenna amuți, deşi continua să fiarbă.

– Trebuie să mă gîndesc.

Fîstîcit, îşi trecu o mînă prin păr.

– Am multe la care să mă gîndesc.

Auzind pufnetul de nemulțumire al soției sale, nu făcu decît s- o privească.

– Brenna.

Brenna tăcu. Shawn o privea rugător, cerîndu-i răbdare şi înțelegere.

Cum l-ar fi putut refuza?

– Nu spun decît atît. Ai atît de mult de dat, Shawn, şi nu trebuie să-ți faci griji. Hai să încheiem un tîrg.

Shawn făcu o mişcare nervoasă cu umerii.

– Ce tîrg?

– Lasă-mă pe mine să aleg următoarea melodie, numai una, pe care să i-o arătăm lui Trev. Cu prima am avut mare noroc, nu?

– Ai avut. Într-adevăr. Bine, atunci. Brenna îți va aduce mîine un cîntec, ca să vezi ce părere ai despre el.

– Abia aştept.

Trevor ezită. Problema era, îşi dădea seama, că-i *plăcea* pe acei oameni.

– Tare-aş mai dori să-ți iei un agent.

– Da' ce, ea nu-mi ajunge? ripostă Shawn, arătînd cu degetul mare spre Brenna. Zi şi noapte mă bate la cap şi a citit de două ori fiecare cuvînt din contractul pe care mi l-ai trimis. Mergem aşa şi mai departe.

– Pentru mine e mai puțin complicat.

Trevor abandonă subiectul şi reveni spre Aidan – ca între oameni de afaceri.

– Voi trei sînteți *Gallagher's,* iar *Gallagher's* este Ardmore. Şi teatrul va face parte din aceeaşi formulă, motiv pentru care toți vom avea de cîştigat. Prezentarea voastră în primul spectacol va atrage multă presă. Presa înseamnă bilete, iar biletele înseamnă profit. Pentru *Gallagher's* şi pentru teatru.

– Nu mi-e greu să te urmăresc. Dar faptul că noi sîntem *Gallagher's* înseamnă altceva. Noi ținem cîrciuma, asta facem.

– Şi cu cît va creşte reputația cîrciumii *Gallagher's,* cînd voi trei veți cînta şi veți înregistra muzica lui Shawn?

– S-o înregistrăm?

– Pentru *Celtic Records.* Vom vinde CD-ul în teatru, continuă Trevor. Şi avem o reputație proprie – artişti, albume, promovări, distribuire. O asemenea combinație nu se poate fabrica într-o clipă. Voi trei o veți prelua din mers.

– Dar noi nu sîntem artişti, sîntem cîrciumari.

– Greşeşti. Sînteți cîntăreți înnăscuți. Înțeleg că principala prioritate e cîrciuma. Contez pe asta. Dar muzica ar putea să fie, şi va fi, o afacere colaterală foarte interesantă, profitabilă şi satisfăcătoare.

– Ce importanță are pentru tine?

Era prima intervenție a lui Darcy, iar Trevor îşi îndreptă atenția spre ea.

– Teatrul este important pentru mine, şi nu mă voi mulțumi niciodată cu compromisuri. Calitatea în-

seamnă profit. Nu ăsta e esențialul?

Un moment, Aidan nu spuse nimic, apoi dădu din cap.

– Îți dai seama că e cam surprinzător pentru noi şi trebuie să ne gîndim bine şi să discutăm. Trebuie să cădem de acord toți cinci, într-un fel sau altul.

– Ne-am înțeles.

Ştiind că era timpul să se oprească, lăsînd ideea să-i pună pe gînduri, Trevor se ridică în picioare.

– Dacă aveți întrebări, ştiți unde să mă găsiți. Brenna, întoarce-te cînd îți convine. Eu mă duc pe şantier.

– Mulțumesc. Vin şi eu imediat.

Darcy îl bătu pe Aidan cu un deget în braț, pentru a-l opri.

– Te conduc eu, îi spuse ea lui Trevor.

Prin minte i se învolburau atîtea gînduri... Ştia că era important, vital, să-l apuce pe cel mai semnificativ şi să-l țină strîns. Aşa că tăcu pînă ajunseră afară.

– Ne-ai făcut o mare surpriză azi, Trevor.

– Îmi dau seama, dar mă întreb de ce e atît de mare. Aveți şi urechi, şi creieri. Ați auzit cum cîntați toți trei împreună.

– Poate că am auzit. Totuşi, tu nu eşti genul impulsiv, mai ales în afaceri.

– Într-adevăr.

– Deci, nu e o idee care ți-a venit pe neaşteptate.

– Analizez posibilitățile de cînd te-am auzit cîntînd. Ai o voce care răzbate pînă-n adîncul viscerelor, după ce mai întîi a frînt inima. Un mare talent.

– Hmmm...

Darcy merse mai departe, pe cărarea îngustă, prin grădina lui Jude.

– Iar azi ai venit la noi cu ideea asta, crezînd că ne va mări implicarea.

– Nu crezînd, Darcy. Ştiind. Treaba mea e să ştiu.

Darcy întoarse capul, privindu-l peste umăr.

– Ie dară, aşa cred şi eu. Şi cît de mult ai plăti pentru implicarea asta mărită?

Trevor zîmbi.

Ar fi putut să se-aştepte că avea să atingă cel mai delicat punct.

– E negociabil.

– Şi pe ce baze am negocia?

– Cinci mii reprezentația. Drepturile de înregistrare sunt un subiect separat.

Sprîncenele lui Darcy se arcuiră.

O singură seară de cîntat, ca să cîştige cît în săptămîni întregi de muncă la cîrciumă.

– Lire sterline sau dolari?

Trevor îşi agață degetele mari în buzunarele blugilor.

– Dolari.

– Ei, dacă ajungem la concluzia că te interesează, Aidan va discuta cu tine pornind de la suma asta de mizerie.

– Abia aştept. Aidan e omul de afaceri.

Cu ochii într-ai ei, Trevor se apropie.

– Shawn e artistul.

– Şi eu ce-aş fi?

– Ambiția. Pui toate cele trei părți la un loc şi ai o echipă nemaipomenită.

– Cum spuneam, eşti un om deştept.

Îşi îndreptă privirea spre mare.

– Ai dreptate, sînt ambițioasă. Şi voi fi sinceră cu tine, Trevor, spunîndu-ți că ideea asta nu mi-a venit niciodată. Să cînt altfel decît pentru propria mea plăcere.

Spre surprinderea ei, Trevor îi mîngîie gîtul cu un deget.

– Ceea ce ai aici te poate îmbogăți. Iar eu te pot ajuta.

– E o ofertă tentantă, care face apel la cele mai josnice dorințe ale mele...

Darcy mai făcu cîțiva paşi, pînă ajunse în apropierea străzii.

– Cît mă poate îmbogăți?

Rîsul lui Trevor răsună dezinvolt, plin de plăcere.

– Îmi placi.

– Şi mie mi-eşti cu fiecare clipă tot mai drag. Țin să fiu bogată şi nu mă jenez s-o spun.

Trevor arătă cu capul spre casă:

– Convinge-i.

– Nu, pe-asta n-am s-o fac. Am să-mi aduc contribuția, voi striga dacă e nevoie, voi schimba obişnuitele insulte cînd e cazul, dar nu-i voi presa să facă nimic ce nu le inspiră încredere. Decizia va fi a noastră a tuturor, sau a nici unuia. Aşa este obiceiul familiei Gallagher.

– Şi ție îți inspiră încredere?

– Încă nu m-am hotărît. Trebuie să mă întorc acolo, unde la ora asta discuția trebuie să se fi aprins de-a binelea. Dar...

– Dar...?

– Voiam să te întreb, întrucît eşti expert în privința asta.

Îi puse o mînă pe braț, privindu-l în ochi.

– Shawn. E talentat, nu-i aşa?

– Este.

Era un răspuns simplu. Şi perfect.

– Am ştiut.

Ochii lui Darcy se umplură de lacrimi.

– Trebuie să trec peste asta înainte de-a mă întoarce în casă, altfel o să se umfle în pene aşa de tare, încît data viitoare cînd îl pocnesc se va sparge. Sînt aşa de mîndră de el.

O lacrimă i se prelinse pe obraz, făcînd-o să-şi tragă nasul.

– La dracu'...!

Luat pe nepregătite, Trevor o privi lung, apoi îşi scoase batista din buzunarul de la spate.

– Poftim.

– E curată?

– Christoase, Darcy, eşti un adevărat labirint. Poftim.

Îi şterse el însuşi obrajii, apoi îi dădu batista.

– Ai face asta pentru el, nu-i aşa?

– Ce anume?

– Spectacolele, înregistrările...

– N-o să-mi strice cu nimic, nu-i aşa? Este fra-

tele meu. Dar a dracului să fiu dacă am s-o fac pe gratis.

Ajunse în bucătărie la timp pentru a auzi vocea furioasă a Brennei.

– Pînă şi un cartof are mai multă minte decît tine, Shawn. Omul ăsta îţi oferă o ocazie unică în viaţă, iar tu nu-ţi mai vezi capul de îngrijorare.

– E vorba de viaţa mea, nu?

– Cred că în ceea ce priveşte viaţa ta am şi eu un cuvînt de spus.

– Şi e muzica mea, pe care nici chiar tu nu mi-o poţi smulge cu forţa.

– Ai acceptat să-i arăţi încă un cîntec, interveni împăciuitor Aidan; apoi ridică privirea spre Darcy, care tocmai intrase. Şi încă n-am auzit părerea lui Darcy.

– Dacă o scoate la rampă şi-i umple buzunarele de bani, replică Shawn, îi ştim deja părerea.

Darcy se mulţumi să zîmbească acru.

– Întrucît nu-s o idioată cu creieri de găină, ca unii de la masa asta, n-am nici o obiecţie. Dar...

Lăsă fraza în aer, pînă cînd Shawn îşi îngustă ochii.

– Mă mai gîndesc şi că un om ca Magee nu urmăreşte tranzacţii de-o singură seară sau pe miză mică. Nu sunt sigură dacă vreunul dintre noi e pregătit pentru ceea ce intenţionează el.

– Vrea muzica lui Shawn, cîntată de voi trei, îşi aruncă Brenna mîinile în sus. Mie mi se pare foarte logic.

– Sîntem trei, răspunse calm Aidan, privind de la unul la altul. Fiecare dintre noi are nevoile lui personale. Jude, copilul, cîrciuma, casa asta. Toate astea formează nucleul vieţii mele. Nu-mi voi înfăţişa priorităţile. Shawn are casa cea nouă şi viaţa pe care şi-o clădeşte cu Brenna, plus cîrciuma şi muzica lui. Dar muzica se compune în felul ei şi la timpul ei. Am eu vreun cuvînt de spus în privinţa asta?

– Da, ai.

– Iar pentru tine, Darcy, cred că s-ar putea să fie tocmai lucrul de care ai nevoie.

– Încă nu m-am hotărît. Pentru noi, muzica a fost întotdeauna ceva personal, în familie şi între prieteni. Iar acest individ, Trevor Magee, e şiret. Noi va trebui să fim şi mai şireţi şi să ne dăm seama dacă facem sau nu ceea ce intenţionăm cu adevărat.

Aidan dădu din cap, apoi se întoarse spre soţia lui.

– Tu n-ai scos o vorbă, Jude Frances. Ai unele gînduri în problema asta?

– Mai multe.

Acum, cînd strigătele se potoliseră, Jude îi considera pe toţi pregătiţi s-o asculte. Îşi împreună mîinile pe burtă.

– Mai întîi, elementele practice. Nu mă pricep la publicitate şi divertisment, dar scenariul conturat de Trevor mi se pare simplu şi bine gîndit. Va fi eficient şi vom avea de cîştigat cu toţii.

– Într-adevăr, fu Aidan de acord. Dar dacă ne

cîntăm muzica pe scenă, ce ne mai rămîne pentru cîrciumă?

– Lipsa de formalism. Un impact mai mare, pentru că *ați cîntat* pe scenă, pentru că ați imprimat discuri. Turiştilor, în special, o să le placă la nebunie.

– Ei, dar e genial al naibii, murmură Darcy.

– Nu neapărat. Apoi...

Trase adînc aer în piept.

– S-o luăm individual. Aidan, ție nu-ți va dezechilibra viața. Nimic n-ar putea face asta. Shawn, tu ai un talent minunat. Cu cît te iubeşte mai mult Brenna şi ți-l admiră, cu atît e mai nervoasă că eziți să ți-l foloseşti.

– Înseamnă că mă iubeşte la nebunie.

– Asta-i crucea pe care trebuie s-o port, îl privi încruntată Brenna, muşcînd dintr-un biscuite.

– Aş crede, continuă Jude, că interpretarea şi înregistrarea compozițiilor tale de toată familia va fi soluția ideală. Nu- ți va fi mai uşor să faci pasul ăsta, cînd îi ai pe ei alături?

– Sigur că ar fi mai uşor, dar...

– Bun, acum gura, i-o retează Darcy. Las-o pe Jude să continue. Cred că tocmai mi-a venit mie rîndul.

Jude îşi luă ceaşca de ceai şi sorbi.

– Pentru tine, interpretarea ar fi o a doua natură. Îți place scena, luminile, aplauzele.

Shawn pufni:

– O să le lingă ca pe smîntînă. Al doilea nume al lui Darcy a noastră e Vanitate.

– Am eu vreo vină dacă toate calitățile din familie au aşteptat *pînă m-am* născut?

– Nu ştiu, întrucît nu ți-am mai văzut fața nezugrăvită încă de cînd aveai treişpe ani.

– Pe cînd eu, din păcate, ți-o văd oriunde mă întorc.

– Întrucît atunci cînd vă uitați unul la altul e ca şi cum v-ați privi în oglindă, ridică Aidan un deget, v-ați putea găsi un alt subiect de ceartă. Lăsați-o pe Jude să terminte.

– Aproape am terminat. Îmi imaginez că ți-ar plăcea să apari pe scenă, să cînți în fața spectatorilor. Dar, chiar şi dacă ideea te sperie, oricum ai face-o. Pentru ei doi ai face orice.

Darcy scoase un pufnet amuzat:

– O face pentru propria mea plăcere.

– În mare parte, îi dădu dreptate Jude. În primul rînd ai face-o pentru Aidan şi cîrciuma lui. Ai face-o şi pentru Shawn şi muzica lui. În ultimul rînd, o vei face pentru tine. Şi plăcerea ta.

– Plăcerea este un factor, nu? se ridică Darcy, dînd să treacă spre aragaz, dar Aidan o apucă de mînă. Cu un mic oftat, se lăsă în poala lui.

– Spune-mi ce doreşti, Darcy iubito.

– O şansă, cred.

Aidan dădu din cap, privindu-l pe Shawn peste masă.

– Hai s-o lăsăm o zi, două, să se-aşeze. Pe urmă, vorbesc eu din nou cu Magee, ca să vedem ce-ascunde în mînecă.

CAPITOLUL 9

Bufniturile, mormăielile şi murmurele din dreptul ferestrei o trezeau în fiecare dimineaţă pe Darcy cu noaptea-n cap. Cînd se gîndea că aveau să mai dureze aproape un an, îi venea să-şi îngroape capul sub pernă pînă se sufoca.

Într-o dimineaţă, după ce-şi făcuse ceaiul, îşi zise că, de vreme ce tot se sculase la crăpatul zorilor, putea să stea un timp pe canapea, răsfoind o revistă şi bucurîndu-se de o dimineaţă liniştită.

Înainte de a se aşeza, privirea i se opri spre vioara pe care o ţinea pe un suport, mai mult ca decor decît pentru a o folosi.

Încruntîndu-se, puse ceaşca deoparte şi luă instrumentul. Era vechi, dar avea un sunet limpede.

– N-ar fi ciudat? murmură ea. Un lucru la care

nu te gîndeşti niciodată pentru că îl ai sub ochi tot timpul...

Alene, unse cu sacîz ascuşul, îşi potrivi vioara sub bărbie şi începu să cînte la libera inspiraţie.

O aşteptase să coboare.

Trevor plecă de pe şantier, strecurîndu-se în bucătărie sub pretextul că avea de dat un telefon. Darcy, însă, nu era acolo.

Auzi muzica, notele dureroase şi romantice ale viorii. Genul de muzică, îşi spuse el, care aparţinea razelor de lună.

Urmă acordurile.

Uşa lui Darcy se afla în capul scării, iar muzica părea s-o împingă, crescînd ca un val de speranţă, coborînd ca scurgerea lacrimilor.

Trevor nici măcar nu se gîndi să ciocănească.

O văzu, pe jumătate întoarsă, cu ochii închişi. Pierdută. Părul îi era despletit, revărsat pe umerii capotului lung albastru. Un picior desculţ bătea tactul.

Imaginea ei îi opri aerul în plămîni. Muzica îl făcea să-i ardă beregata. Darcy cînta pentru sine însăşi, iar faţa frumoasă îi radia de plăcere.

Muzica se înălţă, notele reverberînd unele după altele, apoi se stinse treptat.

Încă simţind că plutea, Darcy oftă şi deschise ochii.

Şi îl văzu. Inima i se împiedică în piept, cu o senzaţie aproape dureroasă. Înainte de a apuca să-şi revină, Trevor fu lîngă ea.

Iar gura i se lăsă peste a ei, feroce, fierbinte. Sublimă. Brațele lui Darcy căzută pe lîngă trup, ca şi cum vioara şi arcuşul ar fi devenit dintr-o dată prea grele.

Mîinile lui îi cutreierau fața, părul, iar dorința se scurgea din trupul lui într-al ei pulsînd ca un torent de căldură. În cele din urmă, Darcy cedă.

Acel abandon lent, oarecum lichid, al femeii, care pe orice bărbat îl face să se simtă ca un adevărat rege.

Din acest motiv, pentru că îi slăbea jinduirea dureroasă pînă la intensitatea unui tremur, Trevor deveni mai blînd, mîinile şi buzele sale continuîndu-şi mişcarea încet, mîngîietor. Savuros.

Cînd se retrase, Darcy îşi stăpîni un fior, zîmbind forțat.

– Ei, bună dimineața îți doresc.

– Taci o clipă din gură.

O trase din nou spre el, dar numai pentru a-şi rezema obrazul de creştetul ei.

Darcy ar fi vrut să se retragă. Această îmbrățişare era mai intimă decît sărutul şi la fel de atîtătoare. La fel, îşi dădu sea seama, relaxîndu-se, la fel de irezistibilă.

– Trevor.

– Şşş...

Din cine ştie ce motiv, reacția lui o făcu să rîdă.

– Iar faci pe şeful!

Tensiunea începea să se risipească.

– Nu ştiu de ce m-aş osteni. Oricum nu asculți niciodată.

– De ce aş asculta?

O mai ținu în brațe un moment, destul de calm acum pentru a simți că halatul era foarte subțire.

– Încui vreodată uşa asta?

Auzindu-l, Darcy făcu în sfîrşit un pas înapoi.

– Nimeni nu intră şi nu iese dacă nu-i dau eu voie.

– Am să țin minte.

Ridică o mînă, mîngîindu-i părul.

– Nu ştiam că şi la vioară cînți.

– A, muzica este în natura neamului Gallagher, gesticulă ea cu vioara, înainte de a o pune la loc pe stativ. Îmi venise puțin cheful, atîta tot.

– Ce cîntai?

– O melodie de-a lui Shawn. N-are prea mult cuvinte.

– Nici nu are nevoie de cuvinte. Cîntă-mi şi altceva.

Darcy ridică din umeri, punînd arcuşul deoparte.

– Nu mai am stare.

Îşi luă ceaiul, cu ochii plini de umor şi calcul tăios.

– Şi mă gîndesc să-mi păstrez cîntecele pentru cine plăteşte.

– Ai semna un contract de imprimare? Solo?

Aproape că sări în sus, dar se stăpîni la timp.

– Ei, asta ar depinde de termeni.

– Ce anume doreşti?

– Doresc eu multe. Multe şi nu tocmai mărunte.

Se instală pe canapea, picior peste picior.

– Sînt o ființă egoistă şi rapace, Magee. Vreau o

viață în lux, răsfăț şi admirație oarbă. Nu mă codesc să muncesc pentru ele, dar la sfîrşit vreau să capăt ceea ce mi se cuvine.

Privind-o lung, Trevor se aşează pe brațul canapelei, lîngă ea, şi-i trecu un deget de-a lungul claviculei, pentru a se opri chiar deasupra sînului.

– Ți le pot obține.

Ochii ei deveniră reci, emanînd un aer atît de înghețat încît ar fi putut să împietrească sîngele.

– Nu mă îndoiesc.

Dintr-o mişcare bruscă, îi dădu mîna la o parte.

– Dar nu la o asemenea muncă mă gîndeam.

– Perfect. Atunci, nu le vom amesteca.

Cît ai clipi, gheața se transformă în flacără.

– Vasăzică, a fost doar un mic experiment? Şi ce-ai fi făcut dacă mă trînteam pe spate în fața ta?

– Nu pot să spun...

Trevor îi luă ceaşca şi sorbi din ceaiul ei.

– Arăți delicios, Darcy, dar m-ai fi dezamăgit.

Cînd Darcy vru să sară în picioare, îi puse o mînă pe umăr. Nervozitatea îi vibra ca o coardă de vioară ciupită.

– Îmi prezint scuzele.

– Nu mă vînd pentru profit.

– Nici o clipă n-am crezut.

Dar cunoscuse alte femei, care se oferiseră. Întotdeauna, aşa ceva îi lăsa un gust amar în gură.

– Te doresc pe două planuri, ca om de afaceri şi ca bărbat. Aş dori să înțelegi că nu au nici o legătură între ele.

Darcy se retrase, înfruntîndu-şi temperamentul

care era gata-gata să facă urît.

– Şi ai dori ca şi eu să te asigur în acelaşi sens.

– Tocmai ai făcut-o.

– Ai fi putut-o obține cu mai mult stil.

– De acord.

Fusese un fapt, rece, calculat – aşa cum, probabil, ar fi procedat bunicul lui.

– Îmi pare rău, spuse el, cu sinceritate.

– Iar scuzele astea de pe care plan vin?

– De pe fiecare, întrucît pe amîndouă am fost deplasat.

Darcy îşi luă ceaşca înapoi.

– Atunci, le accept pe amîndouă.

– Hai să lăsăm afacerile deocamdată. Trebuie să mă duc la Londra pentru vreo două zile.

Intenționase să amîne, dar... dacă Darcy dorea anumite lucruri, de ce nu i le-ar fi oferit?

– Vino cu mine.

Darcy îşi lăsase temperamentul să fiarbă la foc scăzut, însă această întorsătură neaşteptată i-l stinse complet.

– Vrei să vin cu tine la Londra? De ce?

– În primul rînd, vreau să mă culc cu tine.

Îi luă din nou ceaşca, observînd că ceaiul devenise un fel de obiect de recuzită al relației dintre ei.

– Pe-asta am stabilit-o deja. Să ştii că şi în Ardmore există paturi.

– În Ardmore, programele nu ni se potrivesc. Iar în al doilea rînd, îmi place compania ta. Ai mai fost vreodată la Londra?

– Nu.

– O să-ți placă.

– Nici nu mă aştept la altceva.

Cînd Trevor îi întinse ceaşca, Darcy o luă şi sorbi din ceai, ca să cîştige timp. Îi oferea un lucru pe care şi-l dorise dintotdeauna.

Se aştepta la relații sexuale, evident. Dar, în fond, la acelaşi lucru se aştepta şi ea. Ce rost ar fi avut să se prefacă timidă, în legătură cu ceva ce ştiau amîndoi că era inevitabil?

– Cînd pleci?

– Sînt destul de flexibil.

Darcy rîse scurt.

– Ba nu eşti deloc. Dar, dacă programul tău este, s-ar putea să-mi găsesc timp. Trebuie să discut cu Aidan şi să-mi găsesc o înlocuitoare. N-o să se bucure, da-l conving eu.

– Nici nu mă îndoiesc. Să-mi spui ce zile îți convin, iar de restul mă ocup eu.

Zîmbetul de felină, îndelung exersat, îi reapăru pe buze.

– A, îmi place. Un bărbat care să se ocupe de toate. Şi-acum, fugi, se ridică ea, trecîndu-şi degetele peste bărbia lui. Am să te caut imediat ce pot.

Trevor o apucă de încheietura mîinii, destul de strîns ca să arate că era serios.

– Să nu te ții de jocuri cu mine, Darcy. Nu sînt ca alții.

Da, într-adevăr, aici îi dădea dreptate. În viața ei nu mai cunoscuse un bărbat ca el.

Şi n-avea să fie interesant să descopere cine şi cum anume era?

– Ai avut concediu.

Dorise să-l prindă pe Aidan acasă, nu să-l aştepte la cîrciumă.

Fusese nevoită să alerge şi, spre bucuria ei, îl găsise terminîndu-şi micul dejun.

Răspunsul lui era exact cel la care se aşteptase şi n-o descuraja cîtuşi de puțin.

– Ştiu, şi a fost un concediu fermecător.

Numai zîmbete şi voie bună, îi umplu din nou ceaşca de ceai. Apoi, îi strecură lui Finn un colț de pîine prăjită, sub masă.

– La fel cum ştiu că abuzez cerîndu-ți încă unul atît de curînd, dar e o ocazie pe care nu vreau s-o pierd. Tu ai călătorit, Aidan. Ai văzut atît de multe locuri. E un lucru pe care-l avem în sînge.

– Şi cîrciuma o avem în sînge, iar sezonul de vîrf tocmai începe. N-o pot pune pe Jude să-ți țină locul, cînd mai are doar cîteva săptămîni şi naşte.

– Nici nu m-aş gîndi. Dacă îi văd o tavă în mîini, ție am să-ți dau cu ea în cap.

Întrucît ştia că şi sentimentul şi amenințarea erau absolut sincere, Aidan oftă.

– Darcy, mă bazez pe tine pentru ca totul să meargă perfect.

– Ştiu, şi asta fac toată ziua. Am lucrat cu Sinead, deşi au fost momente cînd îmi venea să-i împrăştii creierii pe bar. A progresat considerabil în ultimele două săptămîni.

– Într-adevăr...

Totuşi, Aidan îşi continua meditativ micul dejun.

– Voiam s-o-ntreb pe Besty Clooney dacă nu mi-ar face favoarea de a mă înlocui, pentru două zile. A mai lucrat în cîrciumă, cunoaşte sistemul.

– Christoase, Darcy, Betsy are acum o liotă de copii. N-a mai lucrat la noi de zece ani.

– Treaba nu s-a schimbat prea mult, şi fac prinsoare că lui Betsy i-ar plăcea. E o femeie de încredere, Aidan, cum ştii foarte bine.

– Este, dar...

– Şi mai voiam să-ţi spun ceva. Tînăra Alice Mae ar avea nevoie de o slujbă pe timpul verii.

– Alice Mae? se smulse Aidan din meditaţie, holbînd ochii. Are abia cinşpe ani.

– Iar noi am muncit toţi trei cînd aveam mai puţin decît ea şi n-am păţit nimic. Aş vrea să-i dau o şansă. E o fată isteaţă şi, fiind o O'Toole, va fi şi harnică. Pentru început i-aş da schimbul unu, amiaza. Azi, ca să se antreneze pînă plec eu la Londra.

– Christoase, mai ieri era în scutece.

– Am început să-mbătrînim, aşa-i?

Se ridică doar atîta cît să-l sărute pe obraz.

– Vreau să mă duc, Aidan, şi voi avea grijă ca totul să meargă strună în lipsa mea.

– A fost o vreme cînd la *Gallagher's* nu lucrau decît Gallagheri. Plus Brenna, din cînd în cînd, dar în esenţă era acelaşi lucru.

– Tu eşti cel care-şi face griji, şi mulţumesc lui Dumnezeu pentru asta. Sînt mîndră de tine.

Aidan ridică o mînă, bătînd-o pe dosul mîinii ei, în timp ce cu cealaltă îi dădea lui Finn o felie de şuncă.

– Acum încerci să mă iei pe partea astalaltă.

Totuşi...

– Am să ţi-o spun de-a dreptul. Nu mă încîntă ideea că te duci cu Magee.

Darcy făcu ochii mari, ţuguindu-şi buzele. Întrucît chiar în acel moment intră Jude, se întoarse spre cumnata ei.

– Ai auzit?

– Nu, îmi pare rău. Ce?

– Pe Aidan l-a cuprins un interes brusc şi avid faţă de viaţa mea sexuală.

– Nu-i adevărat!... Ei, fir-aş al dracu'...! Tu chiar crezi că...

Nu era un om uşor de zăpăcit, dar Darcy reuşise s-o facă.

– N-am spus nimic despre sex.

Cînd Darcy nu făcu decît să-l privească, respiră şuierător.

– Am insinuat, preciză el, cu demnitate.

– A, aşa vasăzică, ai insinuat...?

– Cred că eu mă duc înapoi sus... începu Jude.

– Ba nu te duci nicăieri, îi indică Darcy un scaun. Stai jos, se-anunţă interesant. Soţul tău aci de faţă, iubitul meu frate, *insinuează* că nu ę de acord ca eu să am relaţii sexuale cu Magee.

– Iisuse Christoase, îşi luă Aidan capul în mîini. Mă duc eu sus.

– Nu te duci nici tu. Nu vrei un ceai, Jude, iubito?

Fără a aştepta răspunsul, Darcy luă o ceaşcă şi i-o umplu.

– Mai întîi, ar trebui să stabilim dacă soţul tău şi fratele meu are obiecţii faţă de relaţiile mele sexuale în general sau numai în cazul de faţă.

Se aşeză din nou, cu un zîmbet dulce ca mierea.

– Şi care să fie răspunsul, Aidan dragă?

– Ăla că mă enervezi.

– Hai, nervii, nervii...!

– N-am scos o vorbă despre sex. Am spus numai că nu-mi convine ideea să te duci cu el la Londra.

– Pleci la Londra? întrebă Jude, hotărîndu-se să profite de ocazie pentru a se relaxa.

– Trevor mi-a cerut să-l însoţesc într-o scurtă călătorie de afaceri. Dar se pare că Aidan ar prefera să fac sex cu Trevor aici, nu acolo. Corect?

– Nu vreau să faci sex cu el nicăieri, ar ieşi nişte încurcături prea mari.

Tremura tot de frustrare, astfel încît răspunsul îi răsună ca un muget.

– Şi nici nu ţin neapărat să aflu.

– Atunci, voi avea mare grijă să te scutesc de detalii, replică rece Darcy, călcîndu-l şi mai tare pe nervi.

– Ia vezi...

– Ia vezi tu, i-o întoarse ea. Viaţa mea personală, şi mai ales partea asta din ea, mă priveşte numai pe mine. Trevor şi cu mine înţelegem încurcăturile le care te referi tu şi, ca doi oameni cu

scaun la cap, vom avea destulă grijă să nu ne împiedicăm de ele.

Cu ochii îngheţaţi, se ridică.

– O sun pe mama Brennei, ca s-o întreb despre Alice Mae. Şi voi vorbi şi cu Betsy Clooney. De detalii am să mă ocup înainte de plecare. Bună ziua îţi doresc, Jude, adăugă ea, sărutîndu- şi cumnata pe obraz, înainte de a ieşi cu pas ţanţoş.

Aerul mai vibră în bucătăria familiei Gallagher cîteva momente, timp în care Jude îşi ronţăia liniştită pîinea prăjită.

– Ei, ce ai de spus? întrebă Aidan

– Absolut nimic.

– Ha!

Fierbea de nervi, încruntat, bătînd darabana cu degetele în masă.

Jude se hotărî să guste şi gemul.

– Nu, serios. Cred că Darcy a spus tot ce era de spus.

– Poftim! o arătă el cu degetul, acuzator. Eşti de partea ei.

– Evident, zîmbi Jude. La fel ca tine.

Aidan se ridică de la masă, începînd să se plimbe prin bucătărie.

– Cred că poate să facă faţă, să se descurce cu el. Fata asta se crede sofisticată şi cunoscătoare într-ale lumii. Christoase, Jude, toată viaţa a fost ocrotită. N-a avut nici timpul, nici ocazia să înveţe.

Jude îşi puse pîinea deoparte.

– Aidan, unii oameni se nasc învăţaţi.

– Aşa o fi, dar cu un om ca Magee n-a mai avut

de-a face niciodată. E lunecoș. De treabă, cred, cinstit, dar tot lunecos. Nu vreau să se folosească de sora mea.

– Aşa vezi tu lucrurile?

– Aia e, că nu le văd nicicum. Dar ştiu că arată bine şi e bogat. Ar putea să-i ia ochii.

– Aidan, murmură încet Jude, cum poți spune asta?

– Nu vreau să sufere.

– Eu vreau.

Şocul îl amuți. Îşi privi cu ochi mari soția, abia reuşind să-şi regăsească graiul.

– Cum ai putea dori ca Darcy să sufere?

– Dacă o poate face să sufere, înseamnă că e un om important pentru ea. Aidan, pentru Darcy n-a existat nici un bărbat important. Toți au fost doar nişte simple jucării, distracții, diversiuni. Nu vrei să-şi găsească un bărbat care înseamnă ceva?

– Sigur că vreau. Dar nu-l văd pe Magee fiind acela.

Nemulțumit, începu să se plimbe din nou.

– Mai ales cînd amîndoi gîndesc cu glandele. Călătorii la Londra... Abia s-au cunoscut, şi, hai la Londra!

– Şi eu am intrat într-o cîrciumă, într-o seară ploioasă, şi te-am găsit pe tine. Mi-ai schimbat toată viața, şi nici măcar nu ştiam cine erai.

Aidan se opri. În inimă i se înteți o iubirea nemăsurată.

– A fost voia sorții.

– Poate că şi acum e tot voia sorții.

Ochii lui Aidan se îngustară:

– Crezi că are vreo legătură cu legenda? Cu ultima parte?

– Cred că a mai rămas un singur Gallagher. O inimă încă neatinsă, neoferită, nedăruită. Şi cred că e interesant – mai mult, e fascinant – că Trevor Magee se află în Ardmore. Ca scriitoare...

Tăcu un moment, încă emoționată de faptul că se descoperise ca fiind scriitoare.

– Mi-e greu să cred că e numai o coincidență. Vechea legătură de familie, Darcy e o Fitzgerald, din partea mamei, verişoară cu Maude. Stră-unchiul lui Trevor a fost singurul bărbat pe care l-a iubit Maude în viața ei. S-au pierdut unul pe altul, la fel cum şi Gwen şi Carrick s-au pierdut.

– Vorbeşte doar imaginația ta şi latura ta romantică, Jude Frances.

– Oare? ridică ea din umeri. Va trebui să aşteptăm şi să vedem, nu-i aşa?

CAPITOLUL 10

După oscilații considerabile și cîntăriri ale argumentelor pro și contra, Darcy se hotărî să fie punctuală. Voia să savureze fiecare minut al celor două zile libere.

Două zile muncise ca un cal, ca să se asigure că lăsa totul în ordine la cîrciumă.

În loc de somn, se răsfățase cu o manichiură, o pedichiură și un tratament facial, pentru a fi sigură că prezenta cea mai dichisită imagine.

Își alese lenjeria cu iscusința și clarviziunea unui general pregătindu-se pentru campanie.

În cele cîteva ore cît dormise în ultima noapte, îl visase.

Visuri stranii, confuze, cu Trevor venind spre ea călare pe un cal alb înaripat, și amîndoi zburaseră

peste o mare albastră ca safirul, peste cîmpii verzi și umede, printr-o lumină perlată, spre un palat argintiu unde pe crengile copacilor creșteau mere de aur și pere de argint, iar melodiile care se înălțau prin văzduh erau de ajuns ca să frîngă inima.

În scurtul și cețosul răstimp al visului, fusese îndrăgostită. Într-un fel, niciodată nu se crezuse în stare să se îndrăgostească, nici nu fusese sigură că o dorea.

Iar în vis fusese atît de total, de orbește, de sublim de îndrăgostită, încît nimic nu părea să conteze mai mult decît momentele acelea petrecute cu el.

Nu-i spusese decît un singur lucru, în timp ce zburaseră prin lumina soarelui, prin lumina lunii, prin lumina zînelor.

Totul. Și mai mult decît atît.

Tot ce putea spune, tot ce putea simți în timp ce-și răsucea trupul spre al lui, și-și lipea obrazul de al lui, era: *Tu. Tu ești totul, și mai mult decît atît.*

Vorbise serios, din adîncul sufletului. Și, trezindu-se, își dorise să fi putut simți din nou acea stare, acea emoție atît de puternică. Dar o pierduse în visuri și nu mai putea decît să zîmbească, la adresa propriilor ei fantezii.

Nici ea și nici Trevor nu-și doreau fantezii.

La ora șase fix, coborî cu geanta în mînă și cu inima bătîndu-i de nerăbdare. Ce avea să vadă, să facă și să simtă în următoarele optzeci de ore?

Totul.

Gîndul o însuflețea. *Și mai mult decît atît.*

Se bucură să-l vadă pe Trevor oprind la bordură chiar în timp ce ieşea. Deci, erau uniți în cuget. Lucrurile aveau să meargă mai uşor.

Spre surprinderea ei, Trevor era îmbrăcat cu costum. Italian, probabil. Usturător de scump, era convinsă, dar deloc bătător la ochi.

Griul ca piatra se asorta bine cu ochii lui, iar cămaşa şi cravata erau de nuanțe diferite ale aceleiaşi culori, astfel încît inspira o eleganță europeană.

Puterea, îşi zise ea din nou. Da, îi stătea foarte bine.

– Ia te uită, comentă, atingîndu-i cu degetul mîneca, în timp ce Trevor îi punea bagajele în maşină. Drăgălaş mai eşti în dimineața asta!

– Am o întîlnire. Stăm cam prost cu timpul.

În timp ce Darcy trecea pe lîngă el, aşezîndu-se în maşină, o adulmecă din mers şi-şi dori ca întîlnirea şi toți participanții să se ducă direct la dracu'.

– Aş crede că un om cu statura ta îşi poate organiza timpul cum vrea el.

Trevor demară de la bordură.

– Am aranjat ca la Heathrow să ne aştepte o maşină cu şofer. Te va duce la casa unde vom locui, ca să te instalezi. Apoi, îți va sta la dispoziție toată ziua, dacă vrei să faci cumpărături sau să vezi oraşul.

– Serios?

Ca să vezi!

– Ei, e foarte frumos din partea ta.

– Mîine voi avea mai mult timp liber, dar ziua de azi e plină.

Îi aruncă o privire.

– Ar trebui să termin pînă diseară la şase. La opt, avem locuri rezervate la restaurant. Îți convine aşa?

– De minune.

– Perfect. Asistenta mea mi-a trimis prin fax cîteva detalii interesante. Am dosarul în servietă. Poți arunca o privire în timpul zborului, ca să-ți planifici mai uşor ceea ce ai vrea să faci azi.

– Aşa voi face. Dar nu te teme că n-aş şti să mă distrez.

Trevor îi aruncă o privire. Purta o geacă elegantă şi pantaloni marinăreşti albaştri ca ardezia, asortați cu bluza uşor sclipitoare de culoarea trandafirilor scufundați în frişcă. Alegerea era mai mult decît stilată. Era inteligentă şi complet feminină.

– Nu, nici nu mi-aş fi imaginat.

Ajunseră la aeroportul din Waterford, unde Darcy constată pentru prima oară ce putea obține un om care se scălda în avere.

Bagajele le fură luate cît ai clipi, apoi străbătură dispozitivul de securitate cu o mulțime de remarci gen „Poftiți pe-aici, domnule Magge" şi „Sper să aveți o călătorie plăcută, domnule Magge."

Amintindu-şi hărțuielile şi incidentele din timpul ultimului ei voiaj la Paris, Darcy îşi afirmă din nou hotărîrea de a călători sau cu clasa întîi, sau deloc. Însă pînă şi imaginația ei avîntată se dezumflă, cînd Trevor o conduse pe pistă spre un avion mic şi elegant.

– Ăsta-i al tău?

– Al companiei, răspunse el, luînd-o de braţ pentru a o ajuta să urce scara. Călătoresc mult, aşa că mi-e mai comod să am propriile mele mijloace de transport.

Darcy intră, iar înăuntru abia îşi stăpîni o exclamaţie.

– Nici nu mă mir...

Fotoliile erau tapiţate cu piele bleumarin fină şi aveau proporţii generoase.

Între hublouri, pe pereţii crem, stăteau în suporturi argintii vaze de cristal cu buchete de boboci de trandafiri galbeni proaspăt culeşi.

Picioarele i se afundară în mochetă.

O stewardesă în uniformă, cu un zîmbet politicos şi o piele imaculată, o salută adresîndu-i-se pe nume, apoi o întrebă dacă dorea o şampanie înainte de decolare.

„Şampanie la micul dejun", îşi spuse Darcy. „Ca să vezi!"

– Mi-ar face mare plăcere, mulţumesc.

– Mie o cafea, Monica. Vrei să facem un tur? o întrebă Trevor pe Darcy.

– Da, aş vrea.

Îşi lăsă poşeta pe fotoliu, sperînd că nu i se observa uimirea.

– Cambuza e pe-aici.

Aruncînd o privire înăuntru, Darcy văzu că eficienta Monica pusese deja cafeaua la fiert şi scotea dopul unei sticle de şampanie. Micul spaţiu părea să folosească inventiv fiecare palmă de loc, iar suprafeţele de inox luceau.

– Carlinga, arătă Trevor spre uşa deschisă.

Bărbatul aşezat în faţa tabloului de bord se răsuci în scaun:

– Cînd sînteţi gata, sînt şi eu, domnule Magge. Bună dimineaţa, domnişoară Gallagher. Vă aşteaptă un zbor scurt, dar plăcut pînă la Heathrow.

– Mulţumesc. Pilotaţi singur avionul? Fără copilot?

– E un aparat pentru un singur om – şi oricum n-am nevoie de copilot, cînd domnul Magee este la bord.

– Chiar aşa? Deci pilotezi şi tu, Trevor?

– Ocazional. Aşteaptă zece minute, Donald, apoi cere autorizaţia de la turn.

– Am înţeles.

– Avem multe interese în Europa, începu Trevor, în timp ce o conducea pe Darcy prin cabina principală. Echipamentele astea le folosim în primul rînd pentru zborurile pe distanţe scurte din zonă.

– Şi pentru zborurile mai lungi?

– Avem echipamente mai mari.

Îi deschise o uşă.

Darcy văzu un cabinet care conţinea un birou antic elegant, o consolă de computer, un ecran video în perete şi un pat.

Printr-o uşă laterală zări o baie. Toate luceau.

– *Celtic* e o firmă relativ tînără, la şase ani, dar se dezvoltă şi aduce profituri.

– Deci afacerea de la Londra ţine de *Celtic Records?*

– În cea mai mare parte, da. Dacă ai nevoie de

ceva şi nu vezi, ajunge să ceri.

Darcy se întoarse spre el:

– Văd tot ceea ce ce am nevoie.

Ridicînd o mînă, Trevor începu să se joace cu capetele şuviţelor ei de păr.

– Bine. Să începem.

– N-am început deja? murmură ea, în timp ce reveneau spre fotolii.

Se aşeză, primi cupa lucitoare cu şampanie şi se pregăti pentru cea mai plăcută perioadă din viaţa ei.

Trecerea pe la Heathrow nu fu cu mult mai complexă decît cea de pe aeroportul din Waterford. Banii netezesc toate drumurile, îşi spuse ea, la ieşirea din vamă.

Totuşi, nu se aşteptase ca limuzina şi şoferul care-i aşteptau să fie atît de luxoase.

Cuvintele i se poticniră în gît.

– Deci, te lăsăm la întîlnire?

– Nu, mergem în direcţii diferite. Ne vedem diseară.

– Suuces.

Darcy dădu să ia mîna întinsă de şofer, pentru a se aşeza în limuzină – graţios, lin, ca şi cum toată viaţa numai aşa ceva ar fi făcut.

Dar Trevor o apucă de braţ, rostindu-i numele, şi deodată Darcy fu smucită, ridicată pe vîrfuri, cu gura asaltată nemilos, în timp ce se agăţa de umerii lui ca să-şi ţină echilibrul.

Trecerea rapidă de la starea de spirit a omului de afaceri calm la cea a îndrăgostitului înfocat fu nespus de rapidă, totală şi erotică.

Înainte ca geamătul să i se desprindă din gît, Trevor îi dădu drumul. Îi mai aruncă o privire toridă, apoi dădu din cap, cu satisfacţie.

– Atunci, distracţie plăcută, îi mai spuse el şi o lăsă, aproape clătinîndu-se pe picioare, lîngă portiera deschisă o limuzinei.

Darcy abia reuşi să intre. Oasele i se înmuiaseră aşa de tare, încît avea senzaţia că se scurgea toată în aerul rarefiat din limuzină, cu parfum de trandafiri şi piele.

Tocmai începuse să-şi întindă picioarele, cu un oftat adînc, cînd observă cutiuţa îngustă de pe canapea, alături.

Era împachetată în hîrtie aurie, cu panglică argintie. O înhăţă imediat, uitînd de orice sofisticare.

– O, Maică a Domnului...! exclamă ea, fără să mai vadă altceva decît scînteierea orbitoare care-i lua ochii.

Sufocată de emoţie, ridică brăţara, lăsînd pietrele sclipitoare să-i şiroiască printre degete ca o cascadă.

Cu siguranţă, erau smaralde, rubine şi safire, toate încadrate de perle strălucitoare ca soarele.

În viaţa ei nu mai văzuse ceva atît de frumos, de elegant şi ridicol de scump.

Serios, n-ar fi trebuit s-o accepte. Avea s-o probeze doar.

Să vadă cum îi stătea. Dar, cînd îşi răsuci încheietura mîinii, simţind acea alunecare aproape fluidă

a aurului pe piele, înțelese că mai degrabă şi-ar fi tăiat brațul, decît să dea brățara înapoi.

Conştiinței sale nu-i mai rămînea decît să se adapteze.

Uşa se deschise înainte ca Darcy să se fi hotărît dacă să ciocănească sau să intre ca la ea acasă. Un bărbat înalt, cu chelia înconjurată de păr alb, se înclină în fața ei:

– Miss Gallagher. Sper că ați avut o călătorie plăcută. Eu sînt Stiles, valetul domnului Magee. Sîntem încîntați să vă primim.

– Mulțumesc.

– Doriți să vedeți camera, sau să vă tratăm cu ceva?

– A, aş vrea să-mi văd camera, dacă se poate.

– Desigur. Iau eu bagajele. Winthrup vă va conduce sus.

Winthrup se apropie aproape fără zgomot, un fir de femeie îmbrăcată în negru, la fel ca valetul. Avea părul de un cenuşiu incolor, pieptănat modest, şi ochii spălăciți ca apa înapoia lentilelor groase.

– Bună dimineața, Miss Gallagher. Dacă binevoiți să mă urmați, vă ajut eu.

Nu căsca gura, idioato.

Încercînd cu disperare să se comporte firesc, Darcy traversă podelele de lemn lăcuit ale antreului, pe sub magnificul candelabru, începînd să urce scara grandioasă.

Parcă ar fi fost într-un muzeu – lustruit, discret şi impresionant.

Patul era mare ca un lac, cu stîlpii baldachinului înălțîndu-se spre tavanul boltit.

Darcy nu ştia ce stil de covoare erau întinse pe podelele lucitoare, ci numai că arătau minunat şi erau nespus de vechi.

Draperiile verzi ca pădurea, legate cu canafi aurii, încadrau geamurile limpezi.

Un şemineu de marmură albă cu vinişoare trandafirii susținea două sfeşnice înalte, între care se afla o vază cu crini de un alb orbitor.

Un aranjament comod, fotolii pluşate şi mese lustruite, o invitau să se instaleze.

– Salonul e pe dreapta, iar baia cea mare, la stînga.

Winthrup îşi împreună mîinile subțiri.

– Vreți să despachetez acum, sau preferați să vă odihniți puțin, mai întîi?

– Aş...

Darcy se temea să nu-şi înghită limba.

– De fapt, eu... Nu, n-am nevoie să mă odihnesc, mulțumesc oricum.

– Vă arăt cu plăcere casa, dacă doriți.

– Nu credeți că aş putea să mă plimb singură prin ea?

– Desigur. Domnul Magee speră să vă simțiți ca la dumneavoastră acasă. Ajunge să formați nouă la telefonul interior ca să mă chemați, şi opt, pentru Stiles.

Darcy intră în baie, închise încet ochii şi se rezemă de uşă. Parcă s-ar fi aflat într-o piesă de teatru sau într-unul din visurile ei cele mai îndrăz-

nețe. Apoi, se așeză pe o banchetă capitonată cu piele, în dreptul unei console de toaletă, privindu-și în oglindă fața îmbujorată de încîntare.

– Te-ai ajuns, este...?

– Trev?

– Hmm?

Dîndu-și seama că-l furaseră gîndurile, Trevor făcu un gest de scuză.

– Iartă-mă, Nigel. Mă gîndeam la altceva...

– Mare minune.

Nigel Kelsey, șeful filialei londoneze a *Celtic Records,* avea ochi și urechi agere.

Fusese coleg cu Trevor la Oxford, unde se împrieteniseră.

Cînd sosise momentul de a-și lansa creația favorită în arena internațională, Trevor plasase responsabilitatea în mîinile de încredere ale lui Nigel.

– Îmi făceam ordine în cap. Hai să-l mutăm pe Shawn Gallagher în fruntea listei.

– Bucuros.

Nigel se rezemă de spătar. Rareori își folosea biroul, considerîndu-l mai mult un obiect de recuzită.

– Negociez cu el în termeni de unu la unu, continuă Trevor. Doi la unu, dacă o punem la socoteală și pe soția lui. Și ar fi cazul. I-am recomandat să-și ia un agent.

Nigel păru cam surprins, dar Trevor ridică din umeri.

– Îmi place, Nigel. Și am de gînd să tratez cinstit

cu el, din moment ce nu vrea să mijlocească printr-un reprezentant.

– Oricum ai fi cinstit cu el, Trev. Eu sunt cel pe care nu-l deranjează să mai scoată cîte un as din mînecă, uneori. Ca să fie jocul mai palpitant.

– Nu și cu el. Instinctul îmi spune că am găsit o comoară, care va renta ani de zile, dacă nu forțăm mîna.

– De acord. Lucrările lui sînt strălucite și foarte comerciale.

– Mai e și altceva.

– Și altceva?

Nigel se miră și mai mult, cînd Trevor se ridică, pentru a se plimba prin birou. Rareori îl vedea neliniștit.

– Mă așteptam eu, cînd au programat discuția asta în mijlocul celuilalt proiect.

– Are un frate și o soră. Vreau ca toți trei să înregistreze cîntecele, pentru prima lansare.

– Trev, știi bine că am vinde mai ușor albumul dacă folosim un interpret consacrat.

– Problema asta o las în seama ta.

Cu un zîmbet vag, Trevor se întoarse spre el.

– I-am ascultat. Vreau să vii pentru vreo două zile la Ardmore. Îi vei asculta și tu și, dacă ajungi la concluzia că mă înșel, mai discutăm.

– Ardmore, se strîmbă Nigel, răsucindu-și micul cercel de aur din ureche. Iisuse, Trev, ce-o să facă un orășean juruit ca mine într-un cătun care abia se vede pe harta Irlandei?

– Am nevoie de o părere obiectivă. Este ceva cu

aceşti Gallagheri – ceva cu Ardmore, cu zona... O fi aerul, nu ştiu – vreau numai să vii.

Nigel îşi ridică mîinile, apoi le lăsă să cadă.

– Tu eşti şeful.

– Bine. Am o piesă nouă de la Shawn Gallagher.

Se apropie, scoţînd partitura din servietă.

– Aruncă o privire.

– Prefer s-o ascult, zîmbi Nigel, arătînd spre pianul din colţ.

– Bine, dar să ştii că e orchestrată pentru chitară, vioară şi fluier.

– O să-mi fac o idee.

În timp ce Trevor mergea spre pian, Nigel închise ochii. El, unul, nu era în stare să cînte o notă, dar avea o ureche muzicală nefiresc de ascuţită.

Iar antenele începură să-i vibreze imediat ce Trevor cîntă primele acorduri, urmate de versuri.

Prietenul lui avea glas puternic şi cultivat, dar Nigel zîmbi: acele cuvinte aveau nevoie de o femeie.

Voi avea mîna ta,
Voi avea inima,
La un loc le voi avea.
Căci de nu-mi dai decît una,
la seama, vine furtuna!

Da, era un cîntec feminin, încrezător, arogant şi senzual.

La sfîrşit, deschise ochii, continuînd să bată tactul cu piciorul.

– Omu-i un împuţit de geniu, declară el. Versuri simple şi clare, pe-o partitură incredibil de complicată. Nu oricine e în stare să le cînte şi să dea lovitura.

– Nu, dar ştiu pe cineva care poate. Fă pregătirile pentru Ardmore, Nigel.

CAPITOLUL 11

Nu era tocmai sigură cum să-şi joace rolul – căci avea impresia, într-adevăr, că se afla pe scenă.

Oare să-l aştepte pe Trevor aşezată în salonul magnific, cu un ceai şi un cocktail?

Sau ar fi fost mai dezinvolt şi sofisticat s-o găsească în dormitor, citind o carte?

Cînd, parfumată şi lustruită, Darcy trecu din baie în dormitor, şi îl văzu pe Trevor intrînd din hol, stomacul ei făcu o tumbă.

Nu-i mai rămînea decît să improvizeze – şi afişă cel mai seducător zîmbet.

– Ei, bună ziua. Credeam că mai întîrzii cel puţin o oră.

– Azi am terminat mai devreme.

Cu ochii într-ai ei, Trevor închise uşa.

– Tu cum te-ai distrat?

– Splendid, mulţumesc.

De ce nu-şi putea urni picioarele din loc? Ar fi fost mult mai bine dacă înainta cu nonşalanţă prin cameră...

– Sper că şi tu ai avut succes.

– A meritat efortul.

În timp ce Trevor se apropia, Darcy reuşi să ajungă la măsuţa unde pusese brăţara.

– Vreau să-ţi mulţumesc pentru asta. E minunată şi extravagantă, ceea ce este aproape la fel de important. Ştim amîndoi că n-ar fi cazul s-o accept.

Ajungînd la ea, Trevor îi petrecu brăţara împrejurul încheieturii.

– Şi mai ştim că o vei accepta.

Spunînd aceasta, o închise, cu un ţăcănit scurt, care reverberă prin capul lui Darcy ca o detunătură.

– Cred că ai dreptate. Mi-e greu să rezist frumuseţii şi extravaganţei.

– De ce le-ai rezista?

Ferm, posesiv, îi puse mîinile pe umeri, coborîndu-şi-le apoi peste mînecile halatului.

– Eu nu am de gînd s-o fac.

Nu mergea deloc aşa cum plănuise. Trevor îşi imaginase că totul avea să decurgă foarte civilizat. Un pahar, apoi o cină elegantă în oraş, drumul plăcut spre casă, urmat de o seducţie calmă, exersată, spre plăcerea amîndurora.

Şi cînd colo, doamna se afla în faţa lui, cu pielea caldă şi parfumată după baie, cu ochii mari şi atenţi. De ce-ai fi rezistat?

Susținîndu-i privirea, îi deznodă cordonul halatului.

Văzu scînteia licărind în albastrul adînc al ochilor ei, îi auzi întretăierea înceată, scurtă, a respirației.

Coborîndu-şi gura peste a ei, captură acea respirație, surprins că trebuia să-şi înfrunte un fior la simpla atingere a buzelor.

Voise s-o ia încet, savuros, pas cu pas pentru amîndoi.

Dar, în clipa cînd gura ei îi răspunse, în momentul cînd trupurile li se lipiră strîns, lăcomia îl birui. Parcă ar fi aşteptat toată viața să simtă acel gust, să atingă acea femeie, s-o aibă.

Îi smulse halatul de pe umeri, înfigîndu-şi dinții în carnea ei.

Darcy scoase un țipăt înăbuşit, de plăcere şi şoc. În acea străfulgerare fierbinte, uită de orice rol, de orice motivații şi consecințe.

Dorind cu disperare mai mult, îl trase de sacou, smucind şi scuturînd, pînă cînd haina căzu grămadă pe podea. Mîinile îi desfăceau cravata, cînd amîndoi se răsturnară pe pat.

Pendula din hol bătu ora cinci. Apoi, în cameră nu se mai auziră decît murmure şi gîfîieli.

Darcy se rostogoli cu el peste plapuma somptuoasă, alunecînd, scufundîndu-se.

Foc, lumină, vîrfurile orbitoare de spadă ale dorinței – toate o umpleau, îi ardeau în sînge şi-i smulseră din gîtlej un țipăt răguşit de voluptate.

– Repede...

Aproape cînta acest cuvînt.

– Repede, repede, repede...

Avea să moară, fără el într-însa.

Înnebunită, se grăbea să-i desfacă încheietoarea pantalonilor.

Degetele lui tremurau.

Vuietul din cap îi părea glasul a o mie de valuri izbind o mie de stînci. Nu ştia decît că încă o singură clipă de aşteptare l-ar fi distrus.

Şoldurile ei se arcuiră spre el, iar Trevor o pătrunse dintr-o mişcare violentă.

Două gemete îngemănate se unduiră prin aer şi ochii li se întîlniră – şocul reflectînd şocul. Preț de-o bătaie de inimă, apoi încă una, se priviră fix.

Apoi izbucni mişcarea, o împreunare frenetică, propulsată de sîngele înfierbîntat. Piele pe piele, carne pe carne, efortul întretăiat al respirațiilor accelerate, țipătul scăzut al femeii ajunse pe culme.

Trupuri prăvălindu-se împreună într-un dans alunecos şi senzual.

Peste cîteva minute, Darcy juisă din nou, cutremurată să constată că putea fi atît de mult, peste măsură de mult.

În timp ce mîinile îi cădeau vlăguite peste aşternutul răvăşit, îl simți cedînd peste ea – şi i se păru că-l auzise rostindu-i numele.

Rămase nemişcată, răscolită, minunat de răscolită, cu chipul lui Trevor îngropat în părul ei şi trupul lui prelung, fermecător, țintuind-o pe pat.

Acum ştia ce se întîmpla cînd Trevor îşi pierdea controlul. Şi, da, era un lucru sălbatic şi minunat.

Trevor deschise încet ochii, făcînd eforturi să-şi limpezească gîndurile.

Sub el, Darcy părea complet lichidă, ca o ceară topită, nimic din femeia înnebunită care-l zorise să se grăbească. Ştia că oricum s-ar fi repezit la ea tare şi cu forţă.

Niciodată nu mai avusese nevoie de nimeni, de nimic, aşa cum avea nevoie de Darcy în acel moment. Ca şi cum de asta ar fi depins însăşi viaţa lui.

O femeie periculoasă, îşi spuse – şi descoperi că puţin îi păsa. O dorea încă o dată. Şi încă o dată.

– Să nu adormi, murmură el.

– Nici n-am de gînd.

Dar vocea îi era îngroşată şi îngreunată, cu o sonoritate care-i înfierbîntă din nou sîngele.

– Sînt doar foarte relaxată...

Deschizînd ochii, Darcy contemplă modelele cu suluri şi stele ale ipsosăriei de pe tavan.

– Şi admir peisajul.

– Sfîrşit de secol al optsprezecelea.

– Nu-i interesant?

Amuzată, se întinse sub el ca o pisică.

– Să fie oare georgian sau rococo? Niciodată nu reuşesc să ţin minte perioadele istorice.

Trevor zîmbi, ridicînd capul s-o privească.

– Dacă vrei, îţi ţin o lecţie, mai tîrziu. Acum, însă...

Şi iar începu să se mişte înăntrul ei.

– Of, bine... murmură Darcy. Eşti sănătos tun, este?

– Dacă sănătate nu e, îşi coborî el capul, muşcîndu-i buza, nimic nu e.

Era un om de cuvînt şi o duse la restaurant. Mîncăruri franţuzeşti, servite destul de elegant ca să calmeze şi destul de pretenţios ca să amuze, cu vin destinat să se transforme în aur pe limbă.

Decoraţiunile – oglinzi aurite, culori discrete, lumină de lumînări refractată prin cristaluri – se potriveau cu Darcy, îşi spuse Trevor.

Nici unul dintre cei care o priveau pe femeia orbitor de frumoasă, cu rochie neagră simplă, nu şi-ar fi imaginat-o servind la mese într-o cîrciumă irlandeză.

O altă aptitudine a ei, conchise el, putinţa de a-şi schimba imaginea după bunul plac, ca un cameleon.

Barmanita obraznică, bomba sexuală, cîntăreaţa stupefiantă, sofisticata dezinvoltă.

Şi care dintre ele, se întreba el, era adevărata Darcy Gallagher? Aşteptă pînă la desertul elaborat, cu şampanie, înainte de a trece la afaceri.

– Una dintre întîlnirile mele de azi te implica şi pe tine.

Darcy ridică privirea, smulsă din dilema dacă se cuvenea sau nu să mănînce pînă la ultima îmbucătura minunea complicată din farfurie.

– Pe mine? Sau teatrul?

– Pe tine, deşi am discutat şi despre teatru.

Conchizînd că putea mînca liniştită jumătate fără a părea o ţoapă totală, înfipse linguriţa în delicioasa

combinație de ciocolată şi frişcă.

– În ce alte afaceri aş mai putea să particip?

– *Celtic Records.*

Trevor calcula foarte atent ritmul. Una dintre fețele ei era aceea a femeii de afaceri, latură pe care nu i-o subestima deloc.

Darcy se încruntă, ridicînd paharul.

– Asta-i o decizie şi o afacere de familie. Cred că e mai bine să ne înțelegem clar.

– Sper că ne vom înțelege. Dar nu numai la înregistrarea muzicii lui Shawn mă refeream. Vorbesc despre tine, Darcy, individual şi exlusiv.

Inima ei tresări, silind-o să lase jos paharul de şampanie.

– În ce sens, „exclusiv"?

– Îți doresc vocea.

– Aha...

Darcy îşi înghiți junghiul dureros de dezamăgire. Nu era nici locul, nici momentul.

– De-asta m-ai adus aici, Trevor?

– În parte. O parte complet separată de ceea ce s-a întîmplat astă-seară.

Cînd mîna lui o acoperi pe a ei, Darcy coborî privirea, studiind felul cum se potriveau.

Apoi, fiindcă era o idee prea romantică pentru a fi şi comodă, se uită din nou la el.

– E clar că lucrurile astea trebuie să rămînă separate, altfel se încurcă total, nu? N-ai fi omul care să forțeze mîna clienților în felul ăsta.

Trevor îşi retrase mîna, cu ochii înăsprindu-i-se, duri ca piatra.

– Nu folosesc sexul ca mijloc de influență, dacă la asta te gîndeşti. Dragostea dintre noi nu are nici cea mai mică legătură cu relațiile noastre de afaceri.

– Evident că nu are. Iar dacă n-ar putea exista decît una din două, pe care ai alege-o?

– Asta, spuse el rigid, tu hotărăşti.

– Înțeleg, reuşi Darcy să afişeze un zîmbet vag. Bine că ştiu. Mă scuzi un moment, da?

Avea nevoie de cîteva clipe ca să se adune, să-şi liniştească tumultul din minte şi din inimă.

Porni spre toaletă, unde se putu rezema de consola cu dale elegante de faianță, reculegîndu- se.

Ce nu-i convenea? Omul ăsta îi oferea o ocazie unică în viață, cu ce-i strica? De ce îi dădea o senzație nu numai de neliniște, ci şi de nefericire?

Din vina ei, desigur. Îi atîța sentimentele cum nimeni altul nu-i mai stîrnise.

Şi ajunsese foarte aproape, periculos de aproape, de a atinge un lucru ascuns atît de adînc în inima ei, încît ei venea greu să-şi dea seama ce anume era.

Prin urmare... era mult mai bine să aibă atîta minte încît să primească din ambele oferte cît de mult dorea. Îşi îndreptă umerii şi reveni la masă.

Trevor comandase cafelele şi privea meditativ în ceaşcă.

– Nu ştiu dacă m-am făcut destul de clar înțeles, începu el, însă Darcy clătină din cap, zîmbind:

– Nu, te-am înțeles. Dar am vrut un moment de gîndire.

Îşi luă linguriţa şi mai gustă o îmbucătură din desert.

– Mai întîi, vorbeşte-mi despre *Celtic Records*. În avion, ai spus că firma e veche de şase ani.

– Exact. Mă interesa muzica, mai ales cea tradiţională. Mamei mele îi place foarte mult.

– Serios?

– E a patra generaţie. Ai crede că s-a născut în căsuţa unui lăutar din County Mayo. Este o irlandeză feroce.

– Deci, pentru mama ta ai fondat compania.

– Nu... În parte... presupun...

Se încruntă, derutat. Sigur că aşa era. Cum de nu-şi dăduse seama? Pentru numele lui Dumnezeu, pînă şi denumirea i-o dăduse cu gîndul la ea.

– Găsesc că e minunat, spuse Darcy, simţind nevoia să-l mîngîie pe păr. De ce eşti nedumerit?

– E o firmă de afaceri.

– La fel e şi cîrciuma, dar şi ea aparţine familiei. Casa ta de discuri *Celtic Records* îmi place mai mult acum, cînd am aflat asta despre ea. E mai importantă pentru tine şi vei avea mai multă grijă de ea. Prefer să mă gîndesc la tratative cu o companie care e bine condusă.

– Asta fii sigură că este. Şi artiştii care semnează contractele. Avem baza la New York, dar am spart piaţa internaţională, aşa că am deschis un sediu şi aici. Iar la anul, vom avea unul şi în Dublin.

– Ce fel de aranjament te interesează? Din punct de vedere al afacerilor, adăugă ea, mulţumită să-l vadă îngustîndu-şi ochii.

– Un contract de înregistrare standard.

– Mă rog, neavînd nici un fel de experienţă în domeniu, nu ştiu ce presupune asta. Dar mi se pare înţelept să angajez un agent care să discute problema cu tine, dacă ajung la concluzia că mă interesează. Sinceră să fiu, Trevor, nu ştiu cît de mult îmi doresc să-mi cîştig existenţa cîntînd, dar mă voi gîndi la oferta ta.

Ar fi trebuit să se mulţumească numai cu atît. Toate instinctele de afaceri îl îndemnau să dea doar din cap, trecînd la alt subiect.

El însă se aplecă înainte.

– Am să te îmbogăţesc.

– Asta este o ambiţie aparte a mea, răspunse Darcy, oferindu-i o linguriţă din desertul ei. Şi s-ar putea ca, în final, să-ţi dau voie să mă ajuţi să mi-o realizez.

Trevor o apucă de încheietura mîinii, uitîndu-se în ochii ei.

– Vei avea tot ceea ce ţi-ai dorit vreodată. Mult mai mult decît ai visat cîndva.

Şi-i simţi pulsul luînd-o razna.

– Christoase, ştii perfect ce să spui ca să-mi lase gura apă. Dar eu nu-s genul care să sară fără să se uite.

Relaxat din nou, Trevor dădu din cap.

– Nu eşti, într-adevăr. Asta-mi place la tine. Aproape totul îmi place la tine.

– Îmi vorbeşti ca unei posibile cliente, sau ca amantei tale?

Trevor îi cuprinse ceafa cu palma şi-i apropie

gura de a lui, zăbovind destul pentru a face cîteva capete să se întoarcă spre ei.

– Acum e destul de clar?

– Precum cristalul, aş spune. De ce nu m-ai duce înapoi acasă, ca să facem dragoste pînă nu ne vom mai putea gîndi lá nimic, nici unul dintre noi?

– Într-adevăr, de ce n-aş face-o? replică el şi făcu semn să le aducă nota.

Primul lucru pe care-l văzu Darcy cînd deschise ochii a fost trandafirul.

O făcu să zîmbească. Şi, cuprinsă de dor, întinse mîna spre el, mîngîindu-i petalele, în timp ce se ridica să citească biletul de alături.

Voi termina pe la două şi vin să te iau. Sper să-mi stai la dispoziție toată după-amiaza. Trev.

Cu siguranță, îi stătuse la dispoziție toată noaptea, reflectă ea, rezemîndu-se mulțumită pe perne. Cînd telefonul sună, tresări, apoi rîse.

Probabil nu era bine să răspundă, aşa că se dădu jos din pat, ca să-şi ia halatul. Auzi bătaia în uşă în timp ce-şi lega cordonul.

– Da, intră.

– Mă scuzați, domnişoară Gallagher, dar domnul Magee e la telefon şi ar dori să vă vorbească.

– Sigur că da, vă mulțumesc.

Darcy luă din nou trandafirul şi, cu un sentiment de extaz romantic, ridică receptorul.

– Bună, Trevor. Tocmai ți-am citit biletul şi voi fi bucuroasă să-ți stau la dispoziție.

– Vin chiar acum spre casă.

– În clipa asta? Mai e pînă la două.

– Darcy, trebuie să plec la Ardmore imediat. Michael O'Toole a avut un accident de muncă.

– Un accident? exclamă ea, sărind în picioare. Ce-a pățit? E grav?

– A căzut. E în spital. Tocmai am aflat şi încă nu ştiu toate detaliile.

– Cînd ajungi aici, voi fi gata de plecare. Grăbeşte-te.

Închise fără să mai adauge nimic, îşi deschise valiza şi începu să arunce hainele înăuntru.

Drumul înapoi păru hidos de lung. Darcy se ruga şi-l asculta pe Trevor, care afla noi detalii despre accident.

– Era pe schele, îi spuse el. Un om din echipă s-a împiedicat, după cîte se pare, şi l-a împins, iar Mick a căzut. Era leşinat, cînd a venit să-l ia ambulanța.

– Dar trăieşte.

Îşi ținea mîinile încleştate atît de strîns, încît i se albiseră degetele.

– Da, Darcy, îi desprinse Trevor mîinile, liniştitor. A suferit o comoție, probabil, şi o fractură de braț. Îl vor examina să vadă dacă nu are leziuni interne.

– Leziúni interne...

I se întorcea stomacul pe dos.

– Asta sună întotdeauna atît de sinistru, atît de misterios...

Vocea i se frînse, şi clătină din cap.

– Nu. N-am să-mi pierd controlul. Nu-ți face griji.

– Nu observasem că mai ai atît de puțin.

– Mi-e ca o rudă.

Ochii i se umplură de lacrimi, pe care şi le şterse cu furie.

– Aproape ca un tată. Brenna... toți, cred că sînt înnebuniți. Trebuie să ajung acolo.

– Vei ajunge.

– Vreau să merg direct la spital. Poți aranja să mă ducă o maşină acolo?

– Mergem amîndoi, direct.

– A, credeam că tu trebuie să te duci pe şantier. În regulă...

Îşi apăsă ochii cu degetele, trăgînd de cîteva ori aer în piept.

– Mi-e frică. Îngrozitor de frică.

Trevor o cuprinse cu un braț, ținînd-o astfel pînă aterizară.

Şi o privi cum îşi revenea, din nou stăpînă pe sine, în timpul drumului de la aeroport. Avea ochii uscați şi calmi, iar mîinile i se liniştiseră. Cînd ajunseră pe coridorul spitalului, era complet calmă.

– Doamnă O'Toole.

Mollie se ridică de pe canapeaua unde stătea înconjurată de cele cinci fiice ale ei.

– O, Darcy, ai venit... şi a trebuit să-ți scurtezi călătoria...

– Spune-mi cum se simte, da? o apucă ea strîns de mîini, încercînd să nu se gîndească la faptul că Maureen şi Mary Kate plîngeau.

– Ei, i-a ieşit un cucui. Acum i se fac nişte examene la cap şi aşa mai departe. Şi că are o căpățînă zdravănă, nu ne speriem noi numai pentru atîta lucru.

– Sigur că nu, îi strînse Darcy mîinile reci ca gheața ale lui Mollie. Să caut nişte ceai pentru toată lumea? Stai jos, iubito, pînă rezolv eu. Brenna, hai să mă ajuți.

– Dumnezeu să te binecuvînteze, Darcy, ar fi o mană cerească. Domnule Magee, adăugă Mollie, cu un zîmbet tremurător. Ce drăguț din partea dumneavoastră că ați venit.

Trevor o privi în ochi pe Brenna, care se ridica, apoi o luă pe Mollie de mînă şi o conduse înapoi la canapea.

– Spune-mi ce s-a întîmplat, îi ceru Darcy Brennei, cînd se îndepărtară. Şi cît de grav e.

– N-am văzut cu ochii mei...

Întrucît vocea îi era puțin cam spartă, Brenna şi-o drese.

– Se pare că Bobby Fitzgerald a călcat greşit în timp ce urca un bloc pe schelă. Tata s-a întors, cred eu, ca să-l sprijine, dar şi-au pierdut echilibrul amîndoi şi scîndura era cam umedă de la ploaie. A căzut. Cred că l-a lovit scoaba blocului pe care-l căra Bobby şi l-a împins peste bara de protecție. Doamne!

Se opri, apăsîndu-şi fața cu mîinile.

– L-am văzut căzînd. Am auzit un strigăt şi m-am întors, tocmai la timp ca să-l văd cînd a lovit solul. Şi a rămas acolo. A rămas acolo, Darcy, cu sîngele curgîndu-i din cap.

Îşi trase nasul, frecîndu-se la ochi.

– De fapt, înălţimea nu era prea mare, dar a căzut atît de dureros. Nu mi-au dat voie să-l mişc. Nu mai gîndeam şi voiam să-l întorc dar, slavă Domnului, ceilalţi au fost mai calmi. Bietul Bobby... e distrus. L-am pus pe Shawn să-l ia la o plimbare, afară.

– O să fie bine, spuse Darcy, luînd-o de umeri. Avem noi grijă să fie bine.

– Mă bucur că ai venit. Nici nu-ţi pot spune ce frică mi-e. Mary Kate e cam isterică, Maureen e însărcinată, iar Alice Mae e aşa de tînără... Patty rezistă, şi mama la fel, dar nu le pot spune cum a fost cînd l-am văzut izbind solul şi ce teamă mie că n-o să-şi mai revină.

– Sigur că o să-şi revină.

Cînd Brenna izbucni în plîns, Darcy o strînse la piept.

– Te vor lăsa să-l vezi curînd, pun pariu, şi-atunci ai să te simţi mai bine.

Îl văzu pe Trevor apropiindu-se. Ajuns lîngă ea, îi puse o mînă pe umăr.

– Merg să văd de ceai. Tu du-te şi stai cu familia.

– Mulţumesc. Hai să te speli pe faţă, îi spuse Darcy vioaie Brennei. Pe urmă, bem un ceai şi aşteptăm medicul.

– N-am nici o problemă. Du-te să stai cu mama, eu mă spăl şi vin imediat.

În mica sală de aşteptare, Darcy se aşeză pe braţul fotoliului lui Mollie.

– Vine şi ceaiul, imediat.

– Bine, o bătu Mollie cu mîna pe genunchi. E un om minunat, Trevor ăsta. Să-şi lase baltă afacerile şi să vină-napoi fiindcă s-a lovit Mick al meu.

– Sigur că a venit înapoi.

Mollie clătină din cap.

– Nu oricine ar fi venit. Asta spune cîte ceva despre el, ce fel ce om e. Iar adineaori, mi-a spus să nu-mi fac griji, doar să mă concentrez pe a-l ajuta pe Mick să se facă bine. De taxele pentru spital şi medici se va ocupa el. Iar Mick îşi va primi leafa întreagă, deşi o vreme n-o să lucreze.

Cînd Trevor intră, Darcy se ridică în picioare şi, îndemnată numai de inimă, porni spre el. Îi cuprinse faţa între palme şi îl sărută, blînd şi cald, pe buze.

– Vino să stai cu noi, îl chemă, aducîndu-l spre restul familiei.

Chiar cînd se pregăteau să aştepte resemnaţi, intră medicul.

– Doamnă O'Toole.

– Da. Soţul meu...?

– E un om rezistent.

Cu un zîmbet încurajator, doctorul veni spre Brenna, care-i alerga în întîmpinare.

– În primul rînd, vreau să vă spun că va fi bine.

– Slavă Domnului! o apucă Mollie pe Brenna de umăr. Să-i mulţumim lui Dumnezeu pentru asta.

– Are o comoţie şi un braţ fracturat. Osul... arătă el, punîndu-şi mîna pe antebraţ, e atins doar puţin, ceea ce e un mare noroc. Unele dintre contuzii au fost adînci, iar pe coaste are vînătăi considerabile,

dar nici o fractură. Nici leziuni interne nu i-am găsit. Sigur, îl vom ține aici o zi, două.

– E treaz?

– Da, este. Şi foarte lucid. A întrebat de dumneavoastră – şi de-o bere, deşi abia pe urmă.

Vocea lui Mollie se frînse într-un amestec de rîs şi suspin.

– E mult mai bine acum, deci pot să-l văd?

– Am să vă conduc în secție şi, după ce-l instalăm într-un salon, veți putea sta toate cu el cîteva minute. Arată cam neplăcut, cu vînătăile şi tăieturile, şi nu vreau să vă alarmați.

– Cînd creşti cinci copii, te obişnuieşti să vezi destule vînătăi şi tăieturi. Voi aşteptați aici, le spuse ea fetelor, în timp ce eu merg la tatăl vostru. Iar cînd vă vine vouă rîndul, să nu-mi începeți cu plînsete şi văicăreli, aşa că faceți bine şi pregătiți-vă de pe-acum. Dacă-i musai, o să plîngem toate în cor, cînd ajungem acasă.

Darcy aşteptă ca Mollie să se îndepărteze cu medicul, după care se întoarse spre Brenna:

– În regulă, cum facem să-i strecurăm o halbă de Guinness?

CAPITOLUL 12

– Darcy, fetița mea. Ai venit să mă scoți de-aici, nu-i aşa?

La douăzeci şi patru de ore după ce căzuse de pe schele, aterizînd aproape în cap, Michael O'Toole arăta proaspăt şi vioi, plin de vînătăi şi julituri, şi aproape în pragul disperării.

Darcy se aplecă peste bara patului, sărutîndu-l cu drag pe frunte.

– Nici vorbă. Mai ai de stat o zi, aşa că ți-am adus flori.

Mick avea un ochi învinețit, o tăietură pe obraz, pansată cu trei bandaje în formă de fluture, iar fruntea pe care i-o sărutase Darcy era o simfonie de julituri şi zgîrieturi.

Cînd zîmbetul lui larg şi plin de speranță păli,

înlocuit imediat cu un oftat prelung, lui Darcy îi veni să-l ia în brațe ca pe un copil.

– N-am nimic, nici la cap, nici altundeva, decît aripa asta paradită, care nu-i nici pe departe de-ajuns ca să țină omu-n lanțuri la spital, nu? N-am dreptate?

– Medicii sînt de altă părere. Dar ți-am adus ceva care să te înveselească.

– Florile sînt într-adevăr foarte frumoase, spuse el, deşi cam îmbufnat.

– Sînt, într-adevăr, şi vin direct din grădina lui Jude. Celelalte sînt din altă sursă.

Darcy puse florile deoparte şi scoase din sacoşă un bidonaş de plastic, cu capacul sigilat.

– E Guinness – numai o jumătate de halbă, mai mult n-am reuşit, dar va trebui să te mulțumeşti cu atît.

– Eşti o prințesă.

– Sînt, şi pretind să fiu tratată ca atare.

După ce scoase capacul, Darcy îi dădu marfa de contrabandă, apoi coborî bara şi se aşeză pe marginea patului.

– Te simți la fel de bine pe cît arăți?

– În plină formă, pe cuvîntul meu. Mă doare puțin brațul, dar nu-i nimic serios.

Luă prima sorbitură, apoi închise ochii cu voluptate.

– Mi-a părut aşa de rău cînd am auzit că Trev şi cu tine ați alergat încoace tocmai de la Londra. N-a fost decît un pas greşit şi-o buşitură.

– Ne-ai speriat îngrozitor pe toți.

Afectuos, Darcy îi mîngîie părul de pe frunte.

– Şi-acum, cred că toate doamnele şi domnişoarele tale te răsfață.

Ochii lui Mick licăriră.

– Nici nu mă deranjează, de vreme ce-s aşa de drăguțe. Sînt gata să mă-ntorc la treabă, da' Trev nici nu vrea s-audă.

Apoi, pe un ton mai rugător:

– Poate-mi pui tu o vorbă, iubito, să-i spui că mi-e mult mai bine ca să muncesc decît să stau degeaba. Nu se poate să n-asculte o femeie frumoasă ca tine.

– Cu mine nu-ți merge, domnule Michael O'Toole. Odihneşte-te şi lasă munca în pace. Oricum, n-o să fie gata teatrul pînă atunci. Cu cît te odihneşti mai bine şi mai bine, cu-atît vei reveni mai repede. Şi să-ți spun ceva – instalațiile mele au nevoie de-o revizie.

Asta era o invenție, dar îl însufleți pe dată.

– Le arunc o privire de cum mă pun din nou pe picioare. Sigur, dacă-i ceva urgent, poți s-o chemi pe Brenna.

– O să te-aşteptăm, şi eu, şi instalațiile.

– Perfect.

Mick se rezemă de pernă, după care îi observă scînteierea de la încheietura mîinii.

– Ia te uită, asta ce mai e? Frumuşel farafaslîc, este?

– Foarte frumuşel. De la Trevor.

– Nu mai spune! zîmbi şmechereşte Mick.

– Într-adevăr, şi nici n-ar fi trebuit să primesc,

dar m-am hotărît să nu refuz un gest atît de generos.

– Şi de ce să-l fi refuzat? Te-a luat la ochi, de prima oară de cînd te-a văzut. Omul ăsta are gusturi alese, şi să ştii că greu mai găseşti altul ca Trevor Magee.

– Degeaba-mi vii cu de-astea, domnule O'Toole. Nu e decît o mică distracţie pentru amîndoi.

– Nu zău?

Văzînd că Darcy nu se lăsa convinsă, aşa cum nu se lăsase toată viaţa, nu mai insistă.

– Mă rog, sigur – da' mai vedem noi, nu?

Şi, spre plăcerea lui Mick, la nici o oră după plecarea lui Darcy intră Trevor.

Adusese o cutie de Guinness, iar Mick îi admiră îndrăzneala de a nu se fi ostenit s-o ascundă.

– Ei, uite un om după placul inimii mele.

– A, voiai şi tu una?

Cu un zîmbet vesel, Trevor îi dădu berea şi se aşeză.

– Bănuiam că începuseşi să-ţi cam pierzi răbdarea.

– Ba bine că nu. Numai nişte nădragi să am, c-aş ieşi şi eu de-aici cu mata.

– Mîine. Am vorbit cu medicul şi spune că te va externa dimineaţă.

– Slavă Domnului. Pot să vin pe şantier imediat, să supraveghez. N-am să ridic nimic, continuă el grăbit, în timp ce Trevor îl privea surprins. Nu pun mîna, doar le ţin pe toate sub ochi, ca să zic aşa.

– Peste-o săptămînă.

– Ce naiba, dom'le! Într-o săptămînă am să-mi pierd mintile. Ştii cum e să zaci aşa, c-un stol de găini cotcodăcind în jur?

– Nu mi s-a întîmplat decît în cele mai frumoase visuri.

Mick rîse scurt, apoi sorbi din bere.

– Darcy a plecat acum nici o oră.

– Ţine mult la dumneata.

– Sentimentul e reciproc. Întîmplător, am observat flecuştetul pe care i l-ai dat, farafastîcul ăla de la mînă.

– Îi stă bine.

– Într-adevăr, lucios şi sclipitor cum e... O văd unii, şi ce- şi zic: uite-o fîşneaţă care nu caută decît distracţii şi uşurătate. Şi amarnic se mai înşeală.

– Nu te contrazic.

– De vreme ce taică-său, bunul meu prieten Patrick Gallagher, e dus dincolo de gîrlă, iau asupră-mi sarcina de a ţi-o spune p-a dreaptă: să nu te joci cu fata asta, Trevor. Nu-i o nimica toată, ca brătara aia drăguţă pe care ai cules-o din nu ştiu ce vitrină. Are în piept o inimă cît casa, chiar dacă nu-i place s-o arate. Şi, orice ţi-ar spune ea, dacă te porţi urît o să sufere, ca oricare altă femeie.

– Nu intenţionez să mă port urît cu ea.

Glasul lui Trevor devenise mai rece, aproape îngîmfat. Nu era genul de om obişnuit să primească ordine, constată Mick, şi nici sfaturi.

– Poate ar fi mai bine să zic „neglijent". Iar un bărbat poate fi neglijent cu o femeie chiar fără să

vrea, mai ales dacă ea se aşteaptă la asta.

– Voi avea mare grijă să fiu atent, indiferent la ce se aşteaptă.

Mick dădu din cap, fără să mai adauge nimic. Se întreba, însă, oare la ce se aştepta Trevor însuşi.

Cînd intră pe portiță, Trevor văzu cîțiva turişti urcînd pe panta dintre vechile cruci şi pietre funerare, spre clădirea fără acoperiş a fostei biserici construite în numele sfîntului.

Propria lui reacție spontană îl surprinse: nemulțumirea că mai erau acolo şi alții, cu aparatele lor foto, rucsacurile şi ghidurile turistice.

O prostie, îşi zise. Erau tocmai oamenii pe care spera să-i atragă cu teatrul lui.

Oare pentru ce veniseră, toți năvălitorii? Romanii, vikingii, saxonii, normanzii, bretonii. Cu ce îi fascina insula aceea atît de mult încît erau gata să pornească la război şi să moară pentru a o cuceri?

Şi, întorcîndu-se, văzu o parte din răspuns.

Satul de jos era frumos şi îngrijit ca într-un tablou, cu arcul auriu al plajei scînteind în razele soarelui.

Marea se întindea, albastră ca safirul, mărginită de spume albe.

Sub ochii lui, lumina se schimbă, se înteți, astfel încît să se vadă umbrele norilor lunecînd peste pămînt.

Văzduhul mirosea a iarbă, flori şi mare.

Trevor se îndoia că frumusețea țării era aceea care-i atrăsese pe invadatori.

Dar era sigur că făcea parte dintre motivele pentru care luptaseră să rămînă acolo.

– Sîntem o țară care îşi asimilează ocupanții şi şi-i însuşeşte.

Privi în jur, aşteptîndu-se să vadă un turist irlandez sau un localnic. Cînd colo, se pomeni privind în ochii albaştri ai lui Carrick.

– Îți place să mă iei prin surprindere...

Mirat, Trevor observă că erau singuri, deşi în urmă cu doar cîteva momente pe colină mişunaseră cel puțin o duzină de oameni.

– Prefer puțină intimitate, îi făcu Carrick semn cu ochiul. Tu nu?

– Mi-e dificil să mă simt intim, cînd apari lîngă mine oricînd ai chef.

– Voiam să schimbăm o vorbă. Cum îți merge cu teatrul?

– Sîntem în program.

– A, da, voi yankeii sînteți nemaipomeniți cu programele. Nici nu-ți pot spune cîți au trecut pe-aici, uitîndu-se la ceasuri şi la hărți, şi gîndindu-se cu s-o facă pe-asta şi pe-aia, şi pe ailaltă, aşa încît să rămînă în program. S-ar zice că asemenea lucruri rămîn deoparte cînd pleci în vacanță, dar năravul din fire n-are lecuire.

Cu părul fluturînd în vînt, Trevor îşi vîrî mîinile în buzunare.

– Deci, voiai să stăm de vorbă despre năravul americanilor de a se uita la ceas?

– A fost doar o introducere. Dacă vrei să mai vezi locul de odihnă al unchiului tău, e pe-aici.

Carrick se întoarse, pornind cu paşi graţioşi peste terenul neregulat, în timp ce jiletca argintie îi scînteia.

– John Magee, începu Carrick, cînd Trevor i se alătură lîngă mormînt. Fiu şi frate iubit. Mort pe front, departe de casă.

Trevor simţi o durere strîngîndu-i inima, ca un soi de regret îndepărtat.

– Fiu iubit, fără îndoială. Dacă a fost iubit şi ca frate, e discutabil.

– Te gîndeşti la bunicul tău. Venea aici rareori, dar venea.

– Serios?

– Ie dară, ca să stea la fel ca tine, încruntat cel mai adesea, cu gînduri tulburi şi întunecate. Pentru că îl răscoleau, şi-a închis inima. Intenţionat a ferecat-o.

– Într-adevăr, murmură Trevor. Din cîte-mi amintesc, nu făcea nimic fără intenţie.

– Şi tu eşti un om foarte hotărît, în unele privinţe.

Carrick îl aşteptă să ridice capul, pînă cînd ochii li se întîlniră din nou.

– Dar nu e interesant, că atunci cînd cel dintr-a cărui sămînţă a încolţit tatăl tău stătea pe această colină, privind spre casă, nu vedea ceea ce vezi tu acum? Nu era un loc frumos, învăluit în vrajă şi bun-venit. El vedea o capcană şi şi-ar fi retezat cu dinţii piciorul din gleznă ca să scape.

Prinţul zînelor se întoarse să privească din nou spre Ardmore. Părul negru i se revărsa pe spate, ca o capă.

– Şi poate că, într-un fel, a şi făcut-o. Şchiopătînd astfel, după ce-şi pierduse o parte din el însuşi, a plecat în America. Dacă n-o făcea, tu n-ai fi stat azi aici, privind în jos ca să vezi ceea ce el nu putea să vadă.

– Ai dreptate, fără el n-aş fi fost azi aici. Ia spune-mi, cine aduce flori la mormîntul lui John Magee, după atîta timp?

– Eu, arătă Carrick spre micul ulcior. Pentru că Maude nu mai poate, şi m-a rugat să fac numai asta pentru ea. Nu l-a uitat niciodată şi nici iubirea ei n-a şovăit vreodată, în toţi anii dintre moartea lui şi a ei. Fidelitatea este cea mai aleasă dintre virtuţile voastre, ale muritorilor.

– Nu oricine se poate lăuda cu asta.

– Nu, dar cei care o au ştiu cîtă bucurie dăruieşte. Ai o inimă fidelă, Trevor Magee?

Trevor ridică din nou privirea.

– Nu m-am prea gîndit.

– Răspunsul ăsta e la un pas de minciună, dar vom reformula întrebarea. De-acum, ai gustat din Darcy. Crezi că poţi părăsi ospăţul, plecînd?

– Ceea ce se întîmplă între noi nu priveşte pe nimeni altcineva.

– Ha! Secretele voastre nu înseamnă nimic pentru tine. Trei veacuri te-am aşteptat – pe tine, acum sînt sigur, nu pe altul. Tu eşti ultimul. Stai şi-ţi faci griji să nu fii luat drept prost, ceea ce nu e decît un alt soi de mîndrie, la fel ca a bunicului tău, cînd nu trebuie decît să primeşti ceea ce ţi se dăruieşte. Ţi s-a aprins sîngele după ea. Ai mintea tulburată de

ea, dar te codeşti să cercetezi ceea ce ai în inimă pentru ea.

– Sîngele aprins şi mintea tulburată n-au nici o legătură cu inima.

– Asta-i o prostie. Nu este pasiunea primul pas spre iubire, iar dorul, cel de-al doilea? Iar tu ai trecut de primul pas, te afli deja la al doilea şi eşti prea îndărătnic ca să recunoşti. Voi aştepta.

Ochii îi scăpărară cu nervozitate, părînd să ia foc, arzători.

– Dar şi eu am un afurisit de program, aşa că fii mai vioi, yankeule.

Pocni din degete, iscînd un fel de fulger. Şi dispăru.

Era extrem de prost dispus. Ca şi cum n-ar fi fost destul de enervant că Michael O'Toole îi dădea sfaturi pentru viaţa lui personală, acum îi mai ţinuse predici şi unul care nici n-ar fi trebuit să existe. Muritori şi mistici îi forţau mîna să ia o măsură definitivă cu Darcy, şi al dracului să fi fost dacă avea de gînd să se lase încolţit aşa.

Viaţa lui era numai a lui, iar a ei, doar a ei.

Ca să fie totul cît mai clar, răspunse doar în trecăt la saluturi, cînd traversă şantierul, şi intră direct pe uşa bucătăriei.

Shawn, care spăla oalele şi cratiţele, ridică privirea.

– Salut, Trev. Ai întîrziat la masă, dar îţi fac ceva, dacă ţi-e foame.

– Nu, mulţumesc. Darcy e dincolo?

– Adineaori a urcat în micul ei palat. Mai am fiertură de peşte pe...

Shawn lăsă fraza neterminată, căci Trevor urca deja scara.

– Mă rog, cred că n-are poftă de ce pot eu să-i servesc.

Nu ciocăni. Era nepoliticos, ştia, ceea ce-i procura un soi de satisfacţie perversă. La fel ca surpriza de pe faţa lui Darcy, cînd ieşi din dormitor cu o mică sacoşă de cumpărături în mînă.

– Văd că intri ca la tine acasă...

Oricît de blajine erau cuvintele, se simţea o undă de iritare – iar pe Trevor îl bucura.

– Îmi pare rău că nu mă pot ocupa de tine, dar tocmai plec la Jude, să-i duc mieuşelul pe care l-am cumpărat pentru copil.

Drept răspuns, Trevor o înhăţă de păr şi-i aplecă pe spate capul, în timp ce-şi lăsa gura peste a ei. Darcy fu străpunsă de un şoc care se aprinse într-o patimă atît de ascuţită şi arzătoare, încît părea lovitura unei spade de foc.

În primul moment, dădu să-l respingă. Apoi îl strînse mai tare. Trevor nu-i luă în seamă reacţiile, iar cînd termină, o îndepărtă de el, cu ochii sclipitori ca oţelul.

– Atîta ţi-a ajuns?

Darcy făcu un efort să-şi regăsească echilibrul şi luciditatea.

– În materie de sărutări, a fost...

– Nu, fir-ar să fie, o întrerupse el, cu glasul înăsprit, îngustîndu-şi ochii. Efectul pe care îl are asu-

pra ta, pe care ştii că-l are şi asupa mea, ţi-e de ajuns?

– Nu. Poţi fi sigur că vei afla primul, dacă sînt nemulţumită.

– Perfect.

– Şi, fiind o femeie de cuvînt, îţi spun clar că nu-mi place să dai buzna la mine-n casă nepoftit şi să mă bruschezi, numai fiindcă ţi-a intrat o muscă-n cur.

Rîzînd fără chef, Trevor clătină din cap.

– Ai dreptate. Scuză-mă.

Se aplecă şi-i dădu sacoşa pe care Darcy o scăpase din mînă.

– Am fost adineaori pe Tower Hill, la mormîntul unchiului meu.

Darcy înclină capul.

– Trevor, ţii doliu după un om care a murit cu mult timp înainte de naşterea ta?

– Bunicul meu nu voia să vorbească despre locul ăsta, iar bunica mea, fiind o soţie ascultătoare şi supusă, nu vorbea nici ea. Prin urmare...

– Ţi s-a trezit curiozitatea.

– Exact. De mult mă gîndeam să vin aici. Şi, în timp ce stăteam acolo, am avut o conversaţie cu Carrick.

Degetele lui Darcy tresăriră, între ale lui. Cînd coborî privirea, Trevor îi văzu limpede surprinderea pe faţă.

– Crezi că am avut halucinaţii?

– Nu...

Darcy tăcu o clipă, apoi clătină din cap.

– Nu cred asta, nu. Şi alţii, de a căror sănătate mintală nu mă îndoiesc, susţin că au făcut acelaşi lucru. Noi, cei de pe-aici, avem vederi largi.

Dar cunoştea legenda şi o irita destul de tare ca să-şi mai amîne plecarea.

Se aşeză pe braţul unui fotoliu.

– Despre ce aţi discutat?

– Despre mai multe. Despre bunicul meu. Despre bătrîna Maude şi John Magee. Despre programe, virtuţi, teatru. Despre tine.

– Despre mine...

Darcy îşi frecă de pantaloni palmele dintr-o dată umezite.

– Şi ce-aţi vorbit despre mine?

– Cunoşti legenda, mai bine decît mine probabil. Din cîte înţeleg, e nevoie ca trei cupluri să se îndrăgostească, să se accepte şi să-şi depună jurămintele.

– Aşa se spune.

– Iar în ultimul an, cei doi fraţi ai tăi s-au îndrăgostit, au acceptat şi au jurat.

– Sînt informată, am fost la nunţile amîndurora.

– Aşa că, ştiind ce minte ageră ai, presupun că te-ai gîndit că sînt trei Gallagheri.

Făcu un pas spre ea.

– Pari puţin cam palidă.

– Ţi-aş fi recunoscătoare dacă ai ajunge mai repede la subiect.

– Bine, atunci, direct: ne-a ales ca fiind etapa a treia şi ultima.

Pieptul lui Darcy păru imediat să se umple pe

dată de o căldură apăsătoare. Rămase însă cu privirea calmă.

– Ceea ce ție nu ți-ar prea conveni.

– Dar ție?

Era prea tulburată ca să-i observe eschiva.

– Nu eu sînt cea care stă la taclale cu prinții zînelor, aşa-i? Şi nu, nu țin neapărat ca soarta şi viitorul meu să fie dictate de dorințele sau necesitățile altuia.

– Nici eu. Şi nici n-o voi face.

Încet, Darcy se ridică în picioare.

– Îmi dau seama ce anume ți-a creat starea asta. Simpla idee a vagii posibilități că eu aş fi soarta şi viitorul tău te-a dat peste cap, nu? Simplul gînd că un om cu ştiința şi prestanța ta ar putea să cadă-n limbă după o chelneriță.

Trevor fu atît de sincer şocat, încît trecu un moment pînă să răspundă:

– Pe-asta de unde naiba ai mai scos-o?

– Cine te-ar putea acuza că eşti revoltat şi nervos, cînd se fac asemenea sugestii? Norocul nostru că iubirea n-are ce căuta în toată povestea asta.

Mai văzuse femei furioase, dar nu era sigur că avusese vreodată una care să arate atît de capabilă de a-l vătăma fizic. Ridică mîinile, cu palmele înainte:

– În primul rînd, ocupația ta nu are nici o legătură cu... nimic. În al doilea rînd, nu prea eşti chelneriță, deşi nici dacă ai fi n-ar conta.

– Servesc într-o cîrciumă, atunci ce sînt, dacă nu chelneriță?

– Aidan ține barul, Shawn e la bucătărie, iar tu serveşti, spuse Trevor cu răbdare. Şi cred că, dacă ai vrea, le-ai putea face pe toate. Dar asta nu are nici o importanță.

– Întîmplător, pentru mine are o anumită importanță.

Totuşi, îşi stăpîni furia, lăsînd-o să fiarbă la foc scăzut.

– Darcy, ți-am spus asta fiindcă ne priveşte pe amîndoi, fiindcă trăim împreună şi e firesc să ştim cum stăm. Acum am clarificat totul şi ne-am înțeles că nu avem de gînd să ne lăsăm atraşi într-o legendă veche.

Îi luă din nou mîna, frecîndu-i nodurile cu degetul mare pentru a o destinde.

– Separat de asta – complet separat – îmi placi aşa cum eşti, îmi place să fiu cu tine şi te doresc într-un mod... cum niciodată n-am mai dorit pe nimeni.

Darcy îşi impuse să se relaxeze, să accepte, să fie mulțumită chiar.

Exista însă undeva înlăuntrul ei un gol care nu voia să se mai umple.

– În regulă. Separat de asta, şi eu simt acelaşi lucru. Deci, nu e nici o problemă.

Cu un zîmbet scurt, se ridică pe vîrfuri şi îl sărută cald, apoi îl conduse spre uşă:

– Şi-acum, afară cu tine, trebuie să plec.

– Vii diseară la Faerie Hill Cottage?

Darcy îi aruncă o privire pe sub gene.

– Cu mare plăcere. Mă poți aştepta pe la miezul

nopții şi nu m-ar deranja să mă aştepți cu un pahar de vin pe masă.

– Atunci, pe curînd.

Ar fi sărutat-o din nou, dar Darcy îi închidea deja uşa în față.

De cealaltă parte a uşii, Darcy numără pînă la zece – de trei ori. Apoi expiră. Vasăzică, stabiliseră să fie rezonabili şi să facă totul în sistem Magee, aşa? Ei bine, pe toți sfinții, avea să-l vadă în genunchi în fața ei, făgăduindu- i lumea cu toate bogățiile.

Iar atunci, ei bine, era foarte posibil ca ea să primească. Numai ca să-l învețe minte să nu mai alunge ideea de a o iubi pe Darcy Gallagher.

CAPITOLUL 13

Una peste alta, Trevor era foarte satisfăcut de felul cum mergeau lucrurile. Proiectul se înscria în program.

Oamenii din sat îl ajutau cu interes. Cunoscuse cîțiva care-i erau veri. De fapt, pe doi dintre ei îi angajase ca muncitori.

Mick fiind în concediu medical pentru cîteva zile, Trevor trebuia să stea mai mult timp pe şantier.

Se uită la ceas, gîndindu-se că mai avea şanse să-l prindă pe tatăl lui acasă, la New York.

Şi, cînd intră în dormitor, tresări atît de tare încît cafeaua fierbinte i se vărsă peste dosul mîinii.

– Fir-ar mă-ta a dracu'!

– Nu e nevoie să fii necuviincios.

Țistuind încet din limbă, Gwen continuă să bro-

deze. Stătea pe scaunul din fața căminului, cu părul legat la spate şi fața calmă, lucrînd rapid şi dibaci la gherghef.

– Va trebui să-ți ungi arsura cu alifie, spuse ea.

– N-am nimic.

Ce însemna o mică usturime, pe lîngă întîlnirea cu o fantomă? Mai ales că stăteau şi de vorbă.

– Aproape mă convinsesem că nu cred în tine.

– Sigur, şi trebuie să faci ceea ce ți-e cel mai comod. Ai prefera să te las în pace?

– Nici nu mai ştiu ce-aş prefera.

Puse cafeaua pe masă şi-şi răsuci scaunul de la birou cu fața spre ea. Aşezîndu-se, îşi supse absent arsura de pe mînă.

– Te-am visat. Ți-am mai spus-o. Ceea ce nu ți-am spus e că, pe jumătate, mă aşteptasem să te găsesc cînd urma să vin aici. Nu pe tine, se corectă el, ci pe o femeie...

Cuvîntul „vie" părea cam nepotrivit.

– O femeie reală.

Gwen ridică spre el o privire plină de blîndețe şi înțelegere.

– Credeai, poate, că aveai s-o găseşti pe femeia pe care o visaseşi, şi că ea urma să fie aleasa inimii tale?

– Poate. Nu că aş căuta-o în mod deosebit. Dar... era posibil.

Un om se poate îndrăgosti de un vis, dacă-şi permite. E ceva simplu, lipsit de efort, de muncă şi de probleme. Şi de orice bucurie, dacă stai să te gîndeşti.

Tu preferi să lucrezi pentru a cîştiga ceva, nu? Face parte din cel care eşti.

– Cred că da.

– Femeia pe care ai întîlnit-o aduce cu sine multe eforturi, muncă şi probleme. Spune-mi, Trevor, îți aduce şi bucurie?

– Te referi la Darcy?

– Şi cu care alta te-ai plimbat? replică Gwen. Sigur că despre Darcy Gallagher vorbesc. O femeie frumoasă şi complicată, cu o voce ca...

Lăsă fraza neterminată, clătinînd din cap, cu un rîs uşor.

– Ca de înger, voiam să spun, dar ea numai cu un înger nu seamănă. Nu, are o voce de femeie, plină, bogată şi ispititoare. Te ispiteşte.

– Ar putea ispiti şi morții... Persoanele de față se exclud.

– Nu e cazul. Mă întreb, Trevor, nu crezi că ea e cea pe care o cauți?

– Nu caut nimic. Şi pe nimeni.

– Cu toții căutăm. Cei norocoşi găsesc.

Mîinile îi rămaseră nemişcate pe broderie.

– Iar înțelepții acceptă. Eu am fost norocoasă, dar nu şi înțeleaptă. N-ai putea învăța nimic din greşelile mele?

– N-o iubesc.

– Poate că da, poate că nu.

Gwen îşi luă din nou acul.

– Dar nu ți-ai deschis inima în fața riscului. Îți păzeşti cu prea multă străşnicie acea parte din tine, Trevor.

– S-ar putea ca acea parte din mine să nu... existe. Să nu fiu capabil, pur şi simplu, să iubesc pe cineva în modul la care te referi tu.

– Asta-i o prostie.

– Am făcut-o să sufere pe o altă femeie, fiindcă n-am putut-o iubi.

– Şi cred că şi tu ai suferit, cu aceeaşi ocazie. În minte ţi s-au strecurat îndoieli. Îţi dau cuvîntul meu că veţi supravieţui, amîndoi, ba chiar mai mult, veţi avea de cîştigat din experienţa asta. O dată ce vei înceta să te mai gîndeşti la inima ta ca la o armă, în loc de un dar, vei găsi ceea ce cauţi.

– Nu inima mea e pe primul plan aici, ci teatrul.

Gwen scoase un sunet de încuviinţare.

– E mare lucru să-l poţi construi, şi să-l clădeşti astfel încît să dureze. Casa asta, cît e ea de simplă, a dăinuit vieţi de-a rîndul. A, sigur, cîteva schimbări pe ici pe colo, dar miezul ei rămîne neschimbat. La fel ca pluta zînelor de dedesubt, cu turnurile sale de argint şi rîul albastru.

– Ai ales casa în locul castelului, sublinie Trevor.

– Aşa am ales. Ie dară, aşa e. Din motive greşite, dar totuşi nu-mi regret copiii, nici pe bărbatul care mi i-a dăruit. Carrick, poate, nu va înţelege niciodată partea asta a inimii mele. Eu am ajuns să înţeleg că aş greşi cerîndu-i-o. Inimile se pot contopi, iar cei cărora le aparţin rămîn aceiaşi. Iubirea acceptă acest lucru. Ea acceptă orice.

Abia acum Trevor văzu modelul pe care-l broda. Era palatul de argint, cu turnurile sale strălucitoare, rîul albastru ca nestematele, copacii încărcaţi cu

fructe de aur. Şi, pe un pod care traversa rîul, stăteau două siluete, încă neterminate. Gwen, o recunoscu el, cu mîinile întinse spre ale lui Carrick.

– Te simţi singură fără el.

– Aşa e... îşi trecu uşurel Gwen un deget peste firele care formau jiletca argintie. E un gol în mine. Un loc care aşteaptă. La fel cum aştept şi eu.

– Ce ţi se va întîmpla dacă vraja nu se desface?

Gwen ridică din nou capul, cu ochii blînzi, liniştiţi şi întunecoşi.

– Voi rămîne aici, şi-l voi vedea numai în inima mea.

– Cît timp?

– Cît timp va mai fi. Tu ai de ales, Trevor Magee, la fel cum am avut şi eu de ales cîndva. Nu trebuie decît să alegi bine.

– Nu e acelaşi lucru, începu Trevor, dar Gwen începu să dispară, risipindu-se ca o ceaţă. Nu e deloc acelaşi lucru, repetă el, în camera goală.

Deşi se întoarse imediat cu scaunul, trecu un timp pînă să poată ridica receptorul, pentru a se ocupa de problemele cele mai urgente.

Avea biroul plin de hîrtii, computerul în funcţiune şi receptorul proptit pe umăr, cu glasul lui Finkle turuind monoton, cînd auzi o maşină apropiindu-se. Trevor îşi schimbă poziţia, privind pe fereastră. Şi o văzu pe Darcy venind spre poarta grădinii. Uitase de vin.

Darcy se opri la uşa cabinetului, simţindu-se atît iritată, cît şi încîntată, cînd Trevor continuă să vor-

bească la telefon, făcîndu-i doar semn cu degetul să intre.

Iritată că nu părea s-o fi aşteptat arzînd de nerăbdare. Şi încîntată fiindcă îşi imagina că în curînd avea să-l facă să alerge după ea cu limba scoasă ca un cățeluş.

– Am nevoie de raportul ăsta pînă mîine, înainte de a se închide la New York, spuse Trevor, notînd ceva. Mda, bine, au timp pînă la sfîrşitul zilei să accepte oferta, altfel nu se mai discută... Da, exact aşa vreau să le spui. Punctul următor. Nu sînt mulțumit de licitația pentru proiectul Dressler. Să fie clar că, dacă furnizorul nostru de cherestea obişnuit nu e în stare de mai mult, vom căuta alte surse.

Luă o sorbitură de cafea, aruncînd o privire absentă spre Darcy, care-şi descheia mantoul.

Apoi, inhală cafeina ca pe aer – şi se înecă.

Mantoul căzu pe podea. Pe dedesubt, Darcy nu purta decît brățara lui, pantofii cu tocuri – şi un zîmbet tipic de felină.

– Perfect... reuşi el să îngaime. Iisuse, arăți perfect.

Cînd în ureche îi bîzîi glasul lui Finke, nu făcu decît să închidă telefonul, ridicîndu-se în picioare.

– Înțeleg că ora afacerilor s-a încheiat.

– Într-adevăr.

Darcy se uită în jur, înclinînd capul.

– Nu văd paharul meu de vin.

Trevor descoperi că era posibil să vorbească deşi avea inima blocată în gît.

– Am uitat de el.

Cu respirația deja întretăiată, se apropie de ea.

– Îl aduc mai tîrziu.

Darcy îşi lăsă capul pe spate, pentru a rămîne cu ochii ațintiți spre ai lui, unde văzu exact expresia pe care o dorise. Dorință, crudă ca o rană proaspătă.

– Mor de sete...

– Mai tîrziu, fu singurul lui răspuns, înainte ca gura să i se prăvălească peste a ei.

Darcy se înmuiase complet, aşa cum Trevor ştia că i se întîmpla întotdeauna după dragoste.

Îşi spuse că avea să-şi regăsească destulă energie pentru a ajunge amîndoi în pat – peste un minut.

– Nu pot rămîne aici... murmură ea, cu buzele lipite de umărul lui.

– Ştiu. O clipă doar...

– Oricum, nu-mi mai simt picioarele. Mă ameteşti, Trevor.

Aceste cuvinte îl făcură să rîdă, apoi întoarse capul, îngropîndu-şi fața în părul ei.

– Aş putea zice că te voi duce în brațe pînă la pat, dar n-aş reuşi în veci şi praful s-ar alege de imaginea bărbăției mele. Îmi secătuieşti toate puterile, Darcy.

– Cam greu să ți se compromită imaginea, după una ca asta.

– Bine, atunci...

Îşi strecură un braț pe sub genunchii ei şi o ridică.

Avea părul răvăşit şi ochii somnoroşi, dar plini de mulţumire.

Darcy începu să se joace cu discul de argint prins pe lănţişor, cuprinzîndu-l în degete.

Dădu să-i răspundă, după care nu mai putu decît să holbeze ochii, în timp ce inima îi cădea drept la picioarele lui.

– Ce este?

Alarmat de expresia ei şocată şi paloarea din obraji, Trevor o duse repede la pat.

– Te-am lovit cumva?

– Nu...

O, Iisuse, o, Doamne. Sfîntă Maică a Domnului!

– O clipă de ameţeală, ţi-am mai spus. Acum mi-e mai bine, dar tot mor de sete. Tare bine mi-ar mai prinde vinul ăla, dacă nu te superi.

– Sigur.

Deloc convins, Trevor îi mîngîie obrazul cu nodurile degetelor.

– Aşteaptă aici, vin imediat.

În clipa cînd ieşi din cameră, Darcy înhăţă perna de pe pat şi începu să-i care la pumni, cu furie. Ducă-se toate la dracu' şi la mama lui, se prinsese în plasa propriilor ei urzeli!

Omul ăsta ar fi trebuit să fie vrăjit de ea, intrigat, frustrat, satisfăcut, stupefiat şi dispus să-i fie sclav pentru toată viaţa.

Şi cînd colo, dăduse cu stîngu-n dreptu' şi se îndrăgostise ea de el!

N-ar fi trebuit să se întîmple aşa!

Lovi din nou perna, apoi o strînse la piept, în timp ce simţea un gol ameţitor în stomac. Cum sa-l aibă la mînă, cînd deja era ea însăşi la mîna lui?

Şi fusese un plan atît de inspirat: şi-ar fi folosit vicleşugurile, momelile, farmecele, temperamentul, tot ce avea la dispoziţie.

Apoi, cînd îl prindea, cum sigur ar fi trebuit să se întîmple, ar fi fost liberă să-i dea drumul, sau să-l păstreze. Abia atunci ar fi venit momentul să se decidă care dintre ele îi convenea mai mult.

Mă rog, probabil că era pedeapsa lui Dumnezeu. Mica glumă a sorţii. Fusese atît de sigură că-şi putea ţine inima în frîu, pînă se hotăra dacă era cazul să-l iubească sau nu... Acum, nu mai avea încotro.

Pentru prima oară în viaţă, nu mai era stăpînă pe inima ei. O senzaţie înfricoşătoare.

– Ţi-ai revenit? întrebă Trevor, întinzîndu-i paharul cu vin alb.

Darcy îl luă, sorbind delicat.

– În viaţa mea nu m-am simţit mai bine, răspunse, bătînd cu palma în locul de lîngă ea, pe pat. Stai cu mine, iubitule, şi spune-mi cum ţi-a mers pe ziua de azi.

Tonul ei mieros îl făcea să fie prudent, dar se aşeză totuşi, ciocnindu-i paharul cu al lui.

– Sfîrşitul a fost momentul cel mai reuşit.

Rîzînd, Darcy îşi plimbă degetele pe coapsa lui.

– Şi cine-a spus că ăsta a fost sfîrşitul?

Brenna nu fusese deloc încîntată cînd Darcy o trăsese cu forţa de pe şantier, la ora nouă dimi-

neața. Protestase, înjurase şi se bosumflase, în timp ce prietena ei o tîra de mînă în susul colinei, spre casa Gallagher, printr-o ploaie măruntă care umplea aerul cu fuioare de ceață.

– Bună dimineața, ridică Jude privirea. Vreți ceva la micul dejun?

– Nu, răspunse Darcy, chiar în timp ce Brenna smulgea o felie de pîine prăjită. N-am venit ca să mîncăm. Am o vorbă cu tine, Jude. Ca între femei. Valea, Aidan.

– N-am terminat masa...

– O termini la cîrciumă.

Cu mişcări agile, Darcy îi trînti şunca rămasă pe pîine, aşteru deasupra oul din farfurie şi îi întisne sandvişul improvizat:

– Poftim. Şi-acum, roiu'. Avem de discutat probleme femeieşti.

– Bună treabă, să dai omu' afară de la masă, din casa lui.

Continuînd să bombăne, Aidan îşi luă haina.

– Mă duc. Sper să nu întîrzii, îi mai spuse el lui Darcy.

Apoi o sărută pe Jude, prelungind momentul cît mai mult, numai pentru a-şi enerva sora, pocni din degete spre Finn şi ieşi, cu cîinele după el.

– Pari cam obosită, comentă Brenna, studiind-o pe Jude. N-ai dormit bine în ultima vreme?

– Azi-noapte, copilul a fost cam agitat, îşi trecu Jude mîinile în cerc peste burtă, fascinată de unduirile nervoase pe care le simțea sub palme. Nu mă deranjează, de fapt. E o senzație minunată.

– Trebuie să dormi odată cu el.

Brenna se hotărî să mai ia o felie de pîine prăjită, pe care începu să şi-o ungă cu gem.

– Dacă nu vă supărați, le întrerupse Darcy, eu aveam ceva de discutat.

În timp ce Brenna îşi dădea ochii peste cap, Jude îşi împreună doar mîinile pe masă.

– Sigur că nu ne supărăm. Despre ce e vorba?

– Despre...

Cuvintele i se opriră în gît. Pufnind, înhață ceaiul Brennei şi îl înghiți, trecînd peste protestul prietenei sale.

– M-am îndrăgostit de Trevor.

– Iisuse Christoase! exclamă Brenna, smulgîndu-şi ceaşca înapoi. Şi numai pentru atîta lucru m-ai luat de la treabă?

– Brenna, interveni încet Jude, fără s-o slăbească pe Darcy din ochi. Vorbeşte serios.

– Fata asta transformă-n piese de teatru toate...

Totuşi, Brenna se întrerupse, privind-o mai atentă pe Darcy.

– A... Aha, bine...

Rîzînd, sări în picioare şi îi dădu lui Darcy un sărut zgomotos pe gură.

– Felicitări.

– N-am cîştigat naibii nici un concurs, se trînti Darcy pe un scaun, dezgustată. De ce-a trebuit să se întîmple aşa?

Găsind că Brenna nu-i era de nici un folos, se întoarse spre Jude.

– Fără să am timp să mă pregătesc, să iau şi eu o

hotărîre... Parc-aş fi primit un pumn în mutră şi trebuie să-mi ţin echilibrul. Pe mine nu mă trînteşte-n fund orice bărbat.

– Lasă c-ai trînit tu destui, îi aminti Brenna. Se pare că ţi- ai găsit şi tu naşul. Mie-mi place Trevor, adăugă, muşcînd cu poftă din tartină. Cred că vă potriviţi.

– De ce?

– Nu-ţi uita ideea, ridică Jude un deget. Darcy, te face fericită sau nu?

– De unde să ştiu? îşi aruncă Darcy mîinile în sus, apoi se ridică iar de la masă. În clipa asta, simt prea multe ca să ştiu dacă şi fericirea face parte dintre ele. Şi nu-mi veniţi cu zîmbetele astea fudule de muieri măritate. Îmi place compania lui. În viaţa mea n-am cunoscut un bărbat cu care să-mi placă aşa de mult să stau. Numai să stau cu el. Abia aştept să-l revăd, chiar şi fără să mă gîndesc la sex, iar dacă tot veni vorba, sexul cu el e fantastic.

Ezită un moment, apoi continuă:

– Iar azi-noapte, după ce am făcut dragoste, m-a pălit dintr-o dată. În viaţa mea n-am fost mai furioasă. Cum îşi permite să mă facă să mă îndrăgostesc de el, cînd mai am mult pînă să mă hotărăsc ce vreau?

– E un nesimţit, declară veselă Brenna. Auzi acolo, ce tupeu!

– Mai tacă-ţi gura. Trebuia să mă aştept c-ai să-i ţii partea.

– Darcy, o luă Brenna de mînă şi, cu toate că ochii-i erau încă veseli, în ei se citea o înţelegere

care-i risipi lui Darcy orice nemulţumire. E omul pe care ţi l-ai dorit dintotdeauna. Arată bine, are minte şi e bogat.

– Face parte şi asta din problemă, nu? îşi depuse Jude mîna peste a lor, formînd o unitate. Aşa ceva ţi-ai dorit dintotdeauna sau ai crezut că ţi-o doreai. Iar acum, cînd l-ai găsit, te întrebi dacă e adevărat. Şi dacă este, o va crede şi el?

– Nu ştiam că va fi aşa.

O podideau lacrimile şi, de faţă numai cu prietenele ei, nu şi le mai stăpîni.

– Am crezut că avea să fie doar un capriciu, o distracţie. Dar nu e deloc simplu. Întotdeauna am putut să spun ce se întîmplă în mintea unui bărbat, dar cu el nu reuşesc niciodată. Este lunecos, îmi scapă printre degete. Şi, Doamne, tocmai din cauza asta mor după el! Începu să plîngă şi mai tare şi luă un şervet ca să se şteargă pe faţă.

– Of, dac-ar şti în ce hal m-a adus, cît s-ar mai umfla în pene!

– S-ar putea să ai dreptate, răspunse Jude, dar nu din motivele la care te gîndeşti. Are sentimente serioase faţă de tine. Se observă.

– Are sentimente, nu zic nu.

O parte din înverşunare îi reveni, iar Darcy îi savură gustul pe limbă, ca şi cum ar fi fost un medicament care vindecă nebunia.

– A vorbit cu Carrick.

– Ştiam eu! trînti Brenna o palmă pe masă, triumfătoare. Ştiam că tu eşti a treia! Şi tu ai ştiut, nu-i aşa, Jude?

– Reieşea în mod logic.

Jude, însă, o privea din nou pe Darcy, atentă.

– Tu nu l-ai văzut pe Carrick, şi nici pe Gwen, aşa-i?

– Se pare că nici unul dintre ei n-are timp să stea de vorbă cu mine.

Şi nu era sigură dacă acest fapt o uşura sau o irita.

– Oricum, au timp pentru Magee. Carrick ne-a luat pe amîndoi în vizor, mi-a spus el şi mi-a dat de înţeles – foarte clar – că n-are de gînd să se îndrăgostească de legendă. Nu caută iubirea şi jurămintele veşnice. Mă doreşte numai pe mine, mîrîi ea, cu ochii scăpărîndu-i, îngustaţi. În pat, şi pentru compania de discuri. Primul chef i l-am satisfăcut, spre satisfacţia noastră a amîndurora, şi s-ar putea să i-l satisfac şi pe al doilea. Dar va descoperi că Darcy Gallagher nu se vinde deloc ieftin.

Jude simţi un fior de teamă.

– Ce ai de gînd?

Or fi fost umezi ochii lui Darcy, dar străluceau de îndîrjire.

– Am să-l fac să se tîrască pe burtă, pînă să termin cu el.

– Cred că nu te-ai gîndit să vă confruntaţi de la egal la egal?

– Ha! se aşează Darcy la loc. Dacă eu sînt atît de nefericită, zăpăcită şi speriată, atunci jur pe Dumnezeu că şi el va ajunge la fel. Cînd va fi orbit de iubire pentru mine, am să-i port inelul pe deget înainte de a-şi recăpăta vederea.

– Şi pe urmă? murmură Jude.

Această parte a planului era cam tulbure, aşa că Darcy ridică din umeri:

– Pe urmă, lucrurile se vor rezolva de la sine. Eu am de rezolvat prezentul.

CAPITOLUL 14

Pentru Darcy, prezentul începuse deja, iar ea nu avea de gînd să rămînă în urmă. După ce reveni la cîrciumă, se duse direct în bucătărie.

Enervată că Shawn încă nu era acolo, întrucît făcea o cafea mai bună decît se pricepea ea, măsură cantitatea şi o puse la fiert. Apoi, se studie în oglinda de lîngă uşă.

Puțin umedă şi răvăşită de vînt. Perfect.

Îşi umplu o cană, se pălmui uşor peste obraji ca să fie sigură că era îmbujorată şi ieşi în ploaie.

Îl văzu pe Trevor stînd pe vine lîngă un lucrător, cu privirea spre o țeavă care ieşea din perete. Era acoperit cu un praf alb şi fin, probabil de la perforarea blocului.

Motivul pentru care acest lucru, împreună cu centura-trusă de scule petrecută pe şolduri, o făceau să-i lase gura apă nu reuşea decît să-i sporească dilema.

Totuşi, nu era atît de buimăcită încît să apară la vedere şi-l aşteptă să se ridice şi s-o vadă.

Îi observă schimbarea din expresie – era perfectă. Încîntată, păşi spre el.

– Am vrut să văd ce se mai întîmplă, înainte de a mă apuca de lucru, îi zîmbi ea, întinzîndu-i cana. Şi m-am gîndit că nu ți-ar strica o cafea, pe umezeala asta.

Fu şi mai mulțumită cînd, pe chipul lui, pe lîngă surprindere se aşternu suspiciunea.

– Mulțumesc.

– N-ai de ce. Cred că stau în drum...

Dar nici nu se clinti din loc, răsucindu-se doar cu privirea de jur împrejur.

– Însă e interesant, şi văd că progresează atît de repede...

– Avem o echipă bună.

Trevor ştiu de la prima sorbitură că ea făcuse cafeaua. Era bună şi tare, dar nu avea acelaşi rafinament ca a lui Shawn. Suspiciunea i se intensifică. Oare ce voia de la el?

– Poate că la un moment dat, cînd nu eşti atît de ocupat, îmi arăți şi mie cum va fi la sfîrşit.

– Îți pot arăta acum.

– Poți? Ar fi minunat.

– Intrarea va fi pe-acolo, prin cîrciumă, arătă el spre peretele din spate, care acum era strînsă între noile blocuri. Dar încă nu spargem zidul. Observi că

nivelurile sînt diferite. Am construit deja rampa de coborîre. Aşa, diferenţa de înălţime la nivelul acoperişului nu va fi disproporţionată. Rampa se evazează.

– Da, da un evantai. Îmi amintesc.

– Exact, astfel încît holul se continuă de la sine, fără a forma o zonă complet separată.

– Şi toate ţevile alea care ies de-acolo ce-s?

– Toalete, de o parte şi de alta a holului. Brenna e de părere să scriem în gaelică „bărbaţi" şi „femei", la fel cum e şi la voi în cîrciumă. Uşile le vom face din lemn de esenţă închisă.

Îşi îngustă ochii, văzînd imaginea în minte.

– Pe dedesubt, totul va fi modern, dar oamenii vor avea o impresie vizuală de vechime.

Cînd reveni cu ochii spre ea, observă că-l privea surprinsă.

– Ce e?

– Cred că m-am aşteptat să folosiţi concepţia modernă şi la bază, şi la suprafaţă.

– Chiar aşa?

Darcy vru să răspundă, apoi clătină din cap.

– Nu, îşi dădu ea seama. Nu, aici nu merge. Aici vrei *duachais*.

– Okay. Şi dacă tot o vreau, poate-mi explici şi mie ce înseamnă.

– A, e termenul gaelic pentru...

Gesticulă, în căutarea echivalentului potrivit.

– Pentru „tradiţie". Nu, nu numai atît. Ţine în special de un anumit loc, cu rădăcinile şi datinile lui.

Ochii lui Trevor se îngustară, atenţi.

– la mai zi o dată...

– *Duachais*.

– Mda, asta e. Exact asta.

– Ai perfectă dreptate s-o doreşti aici, şi mă bucur.

– Şi te mai şi miri.

– Puţin, oricum... N-ar trebui...

Întrucît perspicacitatea lui o descumpănea, schimbă subiectul.

– Şi în sală?

– Mda, din nou uşi, două faţă în faţă.

O luă de mînă, cu un gest absent, pe care nici unul din ei nu-l observă. Alţii însă erau mai atenţi.

– Sala va cuprinde trei sectoare, cu două culoare între ele. Capacitatea totală e de două sute patruzeci de locuri. Din nou: mic şi intim. Aici, importantă e scena. Te şi văd cîntînd pe ea.

Darcy nu spuse nimic, studiind numai spaţiul gol din faţa ei.

Trevor aşteptă o clipă.

– Ţi-e frică să cînţi pe scenă?

– Toată viaţa am cîntat.

Într-un fel sau altul, îşi spuse ea.

– Nu, n-am trac, dacă la asta te referi. Dacă tu eşti mîndru de ceea ce-ai realizat şi de ceea ce faci, intenţionez ca şi eu să fiu la fel.

Nu de-asta ieşise. Voise să-l ia prin surprindere, să flirteze cu el, să se asigure că toată ziua avea să se gîndească numai la ea.

– Îmi place teatrul tău, Trevor, şi voi cînta cu plăcere în el, împreună cu fraţii mei, aşa cum am

discutat. În privința celorlalți...

Ridică din umeri, luîndu-i cana care se golise.

– ...am nevoie de ceva mai convingător. Cred că diseară vom da o reprezentație.

Avea să se asigure în sensul ăsta.

– Ce-ar fi să rămîi la cină aici? Pe urmă, poți urca în salonul meu. De data asta, am să torn eu vinul.

În loc de a-i aştepta răspunsul, îşi strecură mîna liberă în părul lui şi ridică gura spre a lui. Şi, cu această făgăduială de mai mult, se răsuci în loc şi plecă.

Nu era greu să organizeze o reprezentație la *Gallagher's*. O vorbă scăpată ici, un cuvînt aruncat colo.

La urma urmei, cum se putea petrece mai plăcut o seară ploioasă decît cu muzică şi băutură, printre prieteni şi necunoscuți?

Pe la ora opt, cîrciuma era deja ticsită, iar berea curgea valuri-valuri.

Brenna trecuse deja după bar să dea o mînă de ajutor, iar Darcy simțea că servise deja un ocean de tocăniță.

Pînă acum, nici urmă de Trevor Magee.

„Dracu' să-l ia!" îşi spuse ea. Dacă nu era în stare să-i accepte invitația la cină, muzică şi sex, din ce aluat era plămădit omul ăsta? Din piatră? Gheață? Oțel?

Trînti halbele goale pe tejghea, atrăgîndu-i lui Aidan atenția.

– Ai grijă cu sticlăria, Darcy. Nu prea avem rezerve, la cîtă lume s-a adunat în seara asta.

– Îmi bag picioarele, mormăi ea printre dinți. Două halbe de Guinness, una de Smitty's, jumate de Harp şi două brandy cu ghimbir.

– Du-i o apă lui Jude, te rog, pînă se aşază berea, şi vezi dac-o poți convinge să mai mănînce o tocană. În ultimele două zile n-a prea avut poftă de mîncare.

Darcy vru să-i răspundă răstit, numai din principiu, dar nu putea să-l repeadă pe un om atît de îngrijorat pentru soția lui.

Aşa că se duse la bucătărie, puse tocana în farfurie şi mai pregăti un coş cu pîine şi unt.

Le duse pe toate, cu apa şi un pahar cu cuburi de gheață, la masa lui Jude.

– Şi-acum, ai să mănînci, spuse ea, punîndu-i farfuria în față. Altfel, Aidan va fi îngrijorat, Shawn ofensat, iar eu, turbată de furie.

– Dar am...

– Vorbesc serios, Jude Frances. Răspunzi de sănătatea nepoatei sau a nepotului meu, şi n-am chef să flămînzească.

Străduindu-se să nu se îmbufneze, Jude luă lingura.

– Vezi că mizerabilul tocmai a intrat.

– Serios?

Din mîndrie, şi nu puțină revoltă, Darcy refuză să se întoarcă spre uşă.

– Era şi timpul, naibii. Ce face?

– Scrutează terenul, în stilul bărbaților. Se uită

după tine, cred. Aha, te-a ochit. Doamne, cum se mai uită la tine. E minunat – focos, cu un sentiment de proprietate şi puţină îngîmfare. Mai e un bărbat cu el, foarte cizelat, urban şi atrăgător, care arată amuzat şi complet nelalocul lui aici.

Pe negîndite, luă o lingură de tocană.

– Par să fie prieteni, continuă ea. Celălalt i-a pus o mînă pe umăr, amical, şi arată spre bar. Dar Trev clatină din cap, chemîndu-l încoace. Acum te-a văzut şi prietenul lui, şi i-au sărit sprîncenele pînă-n frezâ. Mă mir că nu i-a căzut şi limba din gură.

Impresionată, Darcy înclină capul.

– Te pricepi de minune la treburile astea, nu?

– Psiholoagă, scriitoare... Noroc că am mai mult talent să scriu despre oameni decît să-i analizez. Deci, abia aştept să ascult muzica, diseară, continuă ea, ridicînd vocea suficient pentru a- i da lui Darcy de înţeles că putea şi voia să se facă auzită. Mă bucur că am găsit o masă cît mai erau locuri libere.

– Lasă că şi altfel te-am fi instalat pe-un scaun, după tejghea. Şi-acum, mănîncă pînă nu se răceşte.

– Zău că nu... Ei, bună seara, Trevor!

Pregătită, Darcy se întoarse, cu un zîmbet prietenos.

– Ce noroc ai! Jude a ocupat o masă şi sînt sigură că te primeşte bucuroasă şi pe tine. În seara asta e plin.

Apoi, îşi îndreptă zîmbetul spre omul de lîngă Trevor şi avu plăcerea de a-i vedea în ochi o admiraţie bărbătească pură.

– Bună seara şi dumneavoastră.

– Darcy Gallagher, Jude Gallagher, Nigel Kelsey. Un prieten de-al meu.

– Încîntată de cunoştinţă.

– Trevor nu mi-a spus că voi fi bombardat cu frumuseţi...

Nigel luă mai întîi mîna lui Jude, o sărută elegant, apoi repetă gestul şi cu Darcy.

– Ne-ai adus un mare cavaler, Trevor. Luaţi loc aici şi spuneţi- mi ce vă face plăcere să beţi. Am întîrziat cu o comandă pe care trebuie s-o iau de la bar.

– Pentru mine, un gin cu tonic, ceru Nigel.

– Cu gheaţă şi lămîie?

– Da, mulţumesc.

– O halbă de Harp, îi spuse şi Trevor.

– Atunci, le aduc imediat. Şi avem o tocană delicioasă în seara asta, dacă vă e poftă.

– Sau dacă nu vă-e, mormăi Jude, în timp ce Darcy se îndepărta.

– Deci, dumneavoastră sînteţi scriitoarea americană care s-a măritat cu cîrciumarul, spuse Nigel, aşezîndu-se, cu pulovărul, sacoul şi pantalonii săi eleganţi.

Dup părerea lui Jude, arăta ca un boem la un dans în grajd.

– Am venit în calitate de americancă şi am descoperit că eram scriitoare. Sînteţi din Aidan Gallagher? îi recunoscu ea accentul.

– Născut şi crescut la Londra. Trev a avut drep-

tate, continuă el, privind în jur. Totul arată autentic, ca un platou de filmare. Aproape perfect.

– Ne place s-o credem şi noi.

– Nigel nu vrea să ia pe nimeni de sus, comentă Trevor, aşezîndu-se lîngă Jude, în separeul îngust. E doar un dobitoc.

– Am spus-o în sens de compliment. Cîrciumile englezeşti, cel puţin în capitală, tind să fie puţin mai rezervate decît cele care se găsesc în Irlanda. Şi rareori au barmaniţe care arată ca stelele filmului.

Se răsuci să arunce încă o privire după Darcy.

– Cred că m-am îndrăgostit.

– Dobitoc cu D mare. Nu mănînci, observă Trevor, privind-o pe Jude. Darcy a minţit în legătură cu tocana din seara asta?

– Nu...

Vinovată, Jude mai luă o lingură.

– E minunată. Numai că nu mi-e foame, de fapt. Iar Aidan se teme să nu mă usuc pe picioare.

– Au venit, gin cu tonic şi un Harp, puse Darcy băuturile pe masă. Deci, mîncaţi la noi?

– Luăm tocăniţa, răspunse Trevor, înainte ca Nigel să comande. Mai tîrziu ne cînţi?

– Poate...

Şi, făcîndu-i cu ochiul, Darcy plecă, nu fără a păşi mai ţanţoş.

– Poate că voiam şi eu să mă uit peste meniu... se plînse Nigel.

– O salvezi pe doamna aci de faţă. Dacă mîncăm acelaşi lucru, putem lua fiecare cîte o parte din porţia ei, ca să-i rezolvăm problema.

– Dumnezeu să vă binecuvînteze, spuse Jude cu pătrundere, împingînd în faţa lui Trevor coşul de pîine.

Abia li se aduseseră farfuriile, cînd începu muzica. Doar o vioară şi un fluieraş cît degetul, la început, de la o masă din faţă. Masa era plină cu halbe şi pahare, scrumiere şi pachete de ţigări.

– Cel cu scripca e Brian Fitzgerald, le spuse Jude. Sîntem un fel de veri. La fluieraş e tînărul Connor, iar la micul acordeon cîntă Matt Magee – probabil un văr de-a tău, Trevor. Tînăra cu ghitara e Patty Riley, iar pe cealaltă femeia, vioara a doua, n-o cunosc. Cred că nu e localnică.

Nigel dădu din cap, gustînd din tocană.

– La concertele improvizate vă vin mulţi instrumentişti care nu sînt localnici?

– Tot timpul. Reprezentaţiile de la *Gallagher's* au reputaţie, atît cele improvizate cît şi cele organizate.

Îl privi cu afecţiune pe Trevor, cînd acesta mută cu un aer firesc o parte din tocana ei la el în farfurie, apoi într-a lui Nigel.

– Pentru asta, aş fi în stare să-mi botez copilul după tine, dar Aidan ar intra la bănuieli.

– Nici nu mi-e greu. Shawn e un geniu.

– Credeam că Trev exagerează talentele culinare ale celui mai nou artist al nostru, se avîntă din nou Nigel în tocană, încîntat. Trebuia să m-aştept. Nu greşeşte niciodată.

Rîsul fu cel care îi atrase mai întîi atenţia. Cald, feminin, sexy.

Aruncă o privire, pentru a o vedea pe Darcy punînd o mînă pe umărul bătrînului, bătînd tactul cu piciorul şi apoi alăturîndu-şi vocea.

Cînd treceam vestiții munți din Kerry, mă-ntîlnii
Cu Căpitanul Farrell, ce banii şi-i număra de zor...

Nigel lăsă lingura jos, atent, eliminîndu-şi din auz celelalte sunete ale ambianței.

Întîi mi-am scos pistolul, apoi scosu-mi-am sabia
Zicînd: „Banii sau viața, 'ndrăzneț înşelător!"

Era un cîntec vesel şi vioi, cu versuri săltărețe. Nu solicita mult timbrul vocal, ci numai iuțeala. Nigel îl privi pe Trevor, dînd din cap:

– Într-adevăr, nu greşeşti niciodată.

Urmară valsuri, hore şi balade, cu său fără voci. Cînd în sfîrşit Shawn ieşi din bucătătrie, Nigel îi văzu pentru prima oară pe cei trei frați Gallagher împreună.

– Excelentă moştenire genetică, murmură el, făcînd-o pe Jude să se lumineze la față de plăcere.

– Nu-i aşa că-s minunați? Şi ascultă! adugă ea, cînd începură să cînte despre îndrăzneții Fenieni.

În pofida bunei dispoziții, observă un schimb de priviri între Nigel şi Trevor. Aveau să-şi spună ceva şi n-o puteau face în prezența ei. Mă rog, le era datoare.

Aşa că, la sfîrşitul baladei, îl bătu pe Trevor pe braț:

– Mă duc să beau un ceai în linişte, la bucătărie.

După care avea să plece acasă, pe uşa din spate.

– Mulțumesc pentru companie şi ajutor. Încîntată de cunoştință, Nigel. Îți urez şedere plăcută la noi.

În timp ce violoniştii se avîntau într-un duel, Nigel aşteptă doar ca Jude să se îndepărteze cu doi paşi, ca să spună:

– O adevărată mină de aur.

– S-ar putea, dar Aidan nu vrea să renunțe la cîrciumă, şi nici Shawn. Aici vor da reprezentațiile, aici vor face şi înregistrările.

– N-ai spus nimic de Darcy.

– La ea mai am de lucru. Şi ea e loială familiei, dar are gustul vieții în înalta societate. Trebuie doar s-o conving că le poate avea pe amîndouă.

– Cu o față ca asta şi o voce ca asta – şi, Christoase, auzi-o cum cîntă! – poate avea *tot* ce-şi doreşte.

– Ştiu.

Faptul că acest lucru nu-l mulțumea în totalitate îl făcu pe Trevor să lase paharul jos.

– Şi, crede-mă, o ştie şi ea.

– Deci, nu-i o fătucă irlandeză naivă, mm? Oricum, nu te-am văzut niciodată dînd greş, cînd ți-ai pus ceva în minte.

Nigel îşi aprinse o Player din pachetul ce se golea rapid, privindu-l pe Trevor prin fum.

– Şi ce altceva mai vrei de la ea?

– Încă nu m-am hotărît.

– Dacă te hotărăşti să aveţi numai relaţii de afaceri, nu mă deranjează...

Se întrerupse cînd văzu privirea lui Trevor, tăioasă ca un scalpel.

– Cred că e mai bine să nu continui. Mă duc la bar să mai comand un gin cu tonic.

– Bună idee.

– Aşa se pare, de vreme ce nu ne-am mai încăierat pentru-o fată din semestrul întîi la Oxford, şi oricum ai cucerit-o şi pe- aia.

Nigel se ridică, arătînd spre halba lui Trevor.

– Mai vrei o bere?

– Nu, mulţumesc. Prefer să rămîn cu mintea limpede. Şi, Nigel, să fie asta ultima şi la tine, da? Ai de condus maşina pînă acasă, nu uita.

– Înţeleg. De cînd te ştiu am fost un norocos afurisit.

Norocul, din cîte-şi dădea seama Trevor, nu era decît unul dintre lucrurile necesare pentru a se ocupa de Darcy Gallagher.

CAPITOLUL 15

– Cafeaua.

Nu-i putea pretinde să supravieţuiască după trei ore de somn, fără cafea.

Sexul putea satisface, mîncarea putea hrăni, dragostea putea energiza, dar fără cafea, ce rost aveau toate?

Mai ales la ora cinci şi jumătate dimineaţa.

Trevor făcuse un duş, îşi luase jeanşii pe el, dar nu mai putea face un pas fără adevărata lui esenţă vitală.

– Cafeaua, repetă el, în urechea lui Darcy, care stătea cuibărită în pernă. Te rog, spune-mi unde e.

– Mm... se întoarse ea alene, agăţîndu-l cu un braţ pe după gît. E prea devreme.

– Pentru cafea nu e niciodată prea devreme, nici

prea tîrziu. Darcy, te implor, spune-mi numai unde o ții.

La asta, Darcy deschise ochii. Lumina era încă destul de slabă pentru a o lăsa să plutească în continuare pe aripile amintirilor din timpul nopții – ceea ce-l salvă de o criză de furie.

– Trebuie să te razi.

Ridică şi cealaltă mînă, frecîndu-i obrazul.

– O, ce aspru, masculin şi periculos. Hai înapoi în pat.

Sex cu o femeie frumoasă. Cafea. Era una dintre cele mai dificile alegeri ale vieții.

Omul care le putea avea pe amîndouă era un rege.

Dar... toate la timpul lor.

Trevor îşi strecură mîinile pe sub trupul ei cald şi o ridică din pat.

– Poți să-mi arăți unde e.

Darcy avu nevoie de un moment ca să-şi dea seama că o ducea pe sus la bucătărie.

– Trevor! Sînt în curu' gol aicea!...

– Nu zău? aruncă el o privire în jos, după care începu s-o savureze. Ca să vezi. O cafea, Darcy, şi toată lumea va fi a ta.

– Promisiunile ca asta se respectă cînd o zbura porcu'...

Gesticulă spre un dulap, apoi chirăi, cînd Darcy îi aşeză fundul gol şi cald pe bufet.

– Canalie!

– N-o văd.

– Bărbații nu văd nici ce au în fața ochilor.

Bombănind nişte înjurături, Darcy împinse la o parte cîteva cutii.

– Poftim. Dacă era un şarpe, te-ar fi muşcat de nas. Şi-acum, cred că vrei să ți-o şi fierb.

Era o idee atît de încîntătoare.

Cu speranță, Trevor o încadră între brațe, morfolindu-i şi rontăindu-i buzele bosumflate.

– Ai vrea:..?

Dacă n-ar fi fost aşa de-al dracului de chipeş, cu părul lucind umed de la duş, obrazii înăspriți de barbă şi ochii aceia minunați, cenuşii, atît de somnoroşi, i-ar fi dat cu cutia-n cap.

– Hai, dă-te mai încolo şi lasă-mă să-mi iau halatul.

– De ce?

Drept răspuns, Darcy îşi îngustă ochii.

– Fiindcă mi-e frig.

– A... Rezonabil. Ți-l aduc eu.

O culese de pe bufet, îi depuse un sărut pe frunte şi plecă după halat.

Cu un căscat enorm, Darcy umplu cu apă ibricul, apoi scoase cafetiera şi filtrul.

Începea să dîrdîie, în timp ce măsura cantitatea de cafea, cînd Trevor reveni cu halatul în mîini.

– Mulțumesc – dar să nu crezi c-am să-ți fac şi micul dejun.

Trebuia s-o atingă – doar s-o atingă şi atît.

O cuprinse cu brațele, apăsîndu-şi buzele pe gîtul ei.

– Ce rea eşti!

Inima ei tresări în piept, apoi începu să bată

nebuneşte. Era un gest atît de simplu, atît de cald, atît de plin de acea dulceaţă a intimităţii pe care sexul frenetic n-o putea atinge niciodată.

Darcy închise strîns ochii, avînd mare grijă să vorbească pe un ton cît mai firesc.

– Ei, da' ştiu că eşti foarte afectuos dimineaţa...

De regulă, nu era. Pînă şi el s-ar fi mirat, dacă nu s-ar fi simţit atît de bine cu ea în braţe.

– Potopesc cu afecţiune orice femeie care-mi face cafea. Dacă-mi face şi micul dejun, sînt sclavul ei.

– Cred că ospătăriţele de la New York se bat ca să servească la masa ta. Pe mine, una, nu mă interesează tîrgul de sclavi, dar eşti binevenit să te serveşti din tot ce găseşti pe aici, pe colo.

Trevor se mulţumi cu pîine prăjită, de vreme ce altceva nu părea să se găsească, în timp ce Darcy turna apa fiartă peste cafeaua din filtru.

– Doamne, inspiră el adînc. Cum pot trăi unii fără mirosul ăsta dimineaţa? La două străzi de locuinţa mea din New York e o cafenea unde mirosul îţi umple ochii cu lacrimi de recunoştinţă.

Darcy deschise uşa frigiderului, scoţînd o cutie cu frişcă.

– Şi ce altceva îţi mai lipseşte, de la New York?

Pîinea sări din prăjitor.

– Covrigii.

– Covrigi? Un om cu resursele tale simte că nu-i lipsesc decît cafeaua şi covrigii?

– În momentul de faţă, aş plăti o sută de dolari pentru un covrig proaspăt. Dar New York-ul are mai

multe de oferit decît cafea şi covrigi. Restaurante, teatre, artă – şi, pentru cei materialişti, tot ce se poate cumpăra cu bani. Ţi-ar plăcea la nebunie.

– Fiindcă sînt materialistă?

– Fiindcă, dacă ştii ce anume vrei, acolo este aproape imposibil să nu găseşti. Mulţumesc, luă el cana, cu recunoştinţă. E unul dintre locurile unde vei ajunge, dacă semnezi contractul cu *Celtic.*

„Şi astfel", îşi spuse Darcy, „se închide uşa intimităţii şi se deschide cea a afacerilor."

– Şi de ce-aş vrea să merg la New York?

– Din acelaşi motiv din care te-ai duce la Dublin, Londra, Chicago, Los Angeles, Sydney – oriunde. Concerte, presă, luminile rampei...

Darcy îşi adăugă frişcă şi zahăr în ceai.

– Îmi promiţi cam multe, cînd nici nu ştii ce rezultat vor avea înregistrările sau reprezentaţiile mele.

– Ba ştiu. Meseria mea e să ştiu.

– Meseria ta e să ştii multe, Trevor, dar mă voi mărgini numai la asta. Dacă te cred pe cuvînt şi-mi asum această schimbare, totul se va schimba. Înseamnă un risc enorm, bazat numai pe faptul că-ţi place vocea mea.

Ridică o mînă, nelăsîndu-l s-o întrerupă.

– Ai risca şi tu, ştiu. Ai face o investiţie în mine. Dar cu asta te ocupi tu, nu-i aşa? Faci investiţii, iar dacă una nu rentează, reuşeşte alta, aşa că nu pierzi prea mult. O dezamăgire, o nemulţumire, dar nu şi viaţa.

– Bine zis, spuse el, după un moment. Acum îmbracă-te.

– Poftim?

– Îmbracă-te. Cred că am o cale ca să te liniştesc.

Se uită la ceasul din bucătărie.

– Şi grăbeşte-te, da?

– Da' ştii că ai tupeu? Să-mi dai aşa ordine – şi la şase dimineaţa, pe deasupra!

– Iartă-mă. Vii cu mine sau nu? Nu va dura mult, şi are legătură cu temerile tale. Cu temerile tale absolut justificate.

– Mă rog, dacă tot m-am sculat, am să vin. Dar ţine minte că nu-s pe statul tău de plată şi nu sar în picioare ori de cîte ori pocneşti tu din degete.

Se răsuci şi porni înapoi spre dormitor. Satisfăcut, Trevor îşi continuă micul dejun.

Pentru a doua oară în acea dimineaţă, Trevor trezea pe cineva din somn.

În acest caz, urmările nu mai fură la fel de plăcute.

– Futu-i morţii mă-sii să-i fut! fu răspunsul lui Nigel. Dacă te-a dat afară cucoana la ora asta neomenoasă, culcă-te pe canapea. Eu nu mă urnesc din loc, nici nu-mpart pattul.

– Nu vreau să mă culc, vreau să te scoli tu. Darcy e jos.

Unul dintre ochii strîns închişi ai lui Nigel se deschise:

– Adică tot împarţi *ceva?*

– Aminteşte-mi să te pocnesc mai tîrziu. Acum, sus, îmbracă-te şi fă-te prezentabil.

– Nimeni nu poate fi prezentabil la... Iisuse, la şase jumate dimineaţa!

– N-am timp, Nigel, se întoarse Trevor spre uşă. Cinci minute.

– Măcar pune naibii de-o cafea! strigă Nigel după el.

– De data asta, n-o mai fac eu! declară cu tărie Darcy, cînd Trevor apăru pe scară.

– Nici o problemă.

Apucînd-o de mînă, o trase cu el spre bucătărie.

– Vrei un ceai?

– Nu mă-ndupleci tu pe mine cu o ceaşcă de ceai. Abia dacă mi- ai lăsat timp să mă rujez.

– N-ai nevoie.

Întrucît încă nu pusese ibricul pe foc, Trevor deduse că sîsîitul provenea de la ea, nu de la apa în clocot.

– Tipic pentru un bărbat, să spună o asemenea prostie crezînd că face un compliment.

Trevor puse ibricul la fiert, apoi se întoarse spre ea.

– Eşti, zise el foarte rar şi calm, cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o în viaţa mea. Şi am văzut un număr considerabil de femei foarte frumoase.

Pufnind, Darcy se aşeză la masă.

– N-ajungi nicăieri încercînd să mă flatezi.

– Nu te flatez – e realitatea.

– Scuze că vă întrerup, interveni Nigel, din uşă, dar mi-ai spus să mă grăbesc.

– Mda...

Ceva reverbera în capul lui Trevor, în inimă, dar nu putea defini ce anume.

Își trecu o mînă peste cămașă, sub care discul de argint părea să se fi înfierbîntat dintr-o dată.

În spatele lui, ibricul începu să șuiere, prelung și ascuțit.

Trevor se răsuci și închise focul, cu o furie stăpînită, pe care nu și-o înțelegea.

– Bună dimineața, Darcy, o salută Nigel, păstrîndu-și expresia politicoasă, deși avea senzația că păşea peste nişte nervi întinşi la limită. Îți pot oferi o cafea, cînd e gata?

– Nu, mulțumesc, am și băut una. Azi-dimineață, după ce am fost trezită brutal din somn.

– Aha...

Hotărîndu-se să profite de ocazie, Nigel se așeză în fața ei, la masă.

– Cînd Trevor al nostru are toane, nimeni nu-i în siguranță. E ca un val seismic.

– Nu zău?

– Christoase, da!

Nigel își aprinse prima țigară a zilei.

– Sau te lași dus de val, sau te îneci. Sigur, e unul din modurile lui de a face ca totul să se rezolve cînd și cum vrea el.

– Poftim.

Nemulțumit, dar totuși calm, Trevor puse o cană în fața lui Nigel.

– Lasă-l să continue, protestă Darcy. Subiectul mă fascinează.

– Am un subiect și mai fascinant pentru tine.

Nigel conduce branșa din Londra a *Celtic Records*. Oricît de iritat ar fi la nivel personal, ca profesionist e ireproșabil.

– Foarte adevărat, luă Nigel o sorbitură de cafea.

– Ai auzit-o pe Darcy cîntînd, aseară în cîrciumă, fără microfoane, filtre, orchestrație, repetiții. În cel mai improvizat mod. Ce impresie ți-a făcut?

– E foarte bună.

– Nu negociem aici, Nigel. Nu ne-ascundem după deget. Spune-i cum ți s-a părut – de-a dreptul.

– Bine, răspunse Nigel. Din cînd în cînd, în meseria mea, dai peste cîte o nestemată, un diamant – nu, în cazul tău, prefer safirul, pentru că ți se potrivește cu ochii. O nestemată rară, strălucitoare, nedescoperită. Asta am auzit eu aseară, la *Gallagher's*. Și aș dori să pun această nestemată în montura potrivită.

– Te las pe tine să-i explici despre ce montură e vorba. Eu trebuie să ajung pe șantier. E tîrziu.

Trev își luă cheile de pe bufet, unde le aruncase Nigel în seara trecută, dîndu-i-le lui Darcy.

– Mașina ți-o las ție.

Darcy nu putu decît să privească orbește spre chei.

– Mulțumesc, dar prefer să mă întorc pe jos. O să-mi limpezesc mai ușor capul.

– Cum vrei.

Totuși, se aplecă, punîndu-i mîinile pe umeri.

– Trebuie să mă duc.

– Nu-ți face nici o problemă. Vino să iei prînzul

la cîrciumă, dacă tot a trebuit să te mulțumeşti cu un mic dejun atît de sumar.

– Dacă am timp.

O sărută uşor, înainte de a se întoarce spre Nigel.

– Vino să arunci o privire pe şantier, mai încolo. Plimbarea le va prinde bine picioarelor tale de orăşean.

– Mulțumesc foarte mult.

După ce Trevor plecă, Nigel se ridică să-şi umple din nou ceaşca.

– Sigur nu vrei şi tu o cafea, Darcy?

– Nu, nu e nevoie. Mulțumesc.

Nigel se aşeză la loc, zîmbind.

– Aşadar...

Se întrerupse, cînd Darcy ridică o mînă:

– Te rog, am o întrebare. Ai fi spus ceea ce ai spus adineaori, dacă nu mă culcam cu Trevor? Fii sincer, continuă ea, cînd în ochii lui se văzu o licărire. N-am să-i spun ce mi-ai răspuns, îți dau cuvîntul meu, dar e foarte important să ştiu adevărul.

– Atunci, adevărul. Mi-ar fi fost mai uşor şi mi-ar fi convenit mult mai mult să-ți spun ceea ce-am spus, dacă nu te culcai cu Trevor.

– Şi eu aş fi preferat aşa, dar asta e. Sper că crezi şi tu că ceea ce-ți spun acum e adevărul. Nu mă culc cu Trevor ca să-mi ofere un contract gras.

– Ne-am înțeles.

Nigel făcu o pauză, pe gînduri.

– Faptul că ai o relație personală cu el te împiedică să accepți şi una profesională?

– Nu ştiu. Cred că nu are obiceiul să lege relații personale cu artistele, nu-i aşa? Nu e stilul lui.

– Într-adevăr, nu este.

Interesant, reflectă Nigel. Ba chiar, fascinant. Dacă nu se înşela, avea în față o femeie îndrăgostită.

– Dar nu l-am mai văzut niciodată să se încurce cu cineva cu care spera să încheie un contract.

– Dacă semnez contractul cu *Celtic,* ce-ar aştepta de la mine?

Zîmbetul lui Nigel fu numai farmec.

– A, Trevor aşteaptă de toate. Şi le obține.

Darcy se relaxă îndeajuns ca să chicotească.

– Atunci, spune-mi avantajele şi dezavantajele.

– Vei avea de-a face cu regizori, producători, compozitori, agenți de marketing, consultanți, asistenți. Nu numai vocea ți-o doreşte, ci tot pachetul, şi toți vor veni cu idei sau pretenții pentru prezentarea acestui pachet. Oricum, am impresia că eşti o femeie inteligentă şi conştientă de valoarea ei, deci ştii deja că pachetul e absolut perfect.

– Adică, dacă eram urîtă ca o broască sau nu puteam cînta două versuri cu cap şi coadă, ați fi găsit căi de a reface pachetul.

– Sau de a folosi defectele. Ai fi uimită să vezi cum poate specula defectele o campanie publicitară abilă. Oricum, vei munci din greu şi nu toate aspectele îți vor conveni. Vei fi obosită, nervoasă, frustrată, iritată, stresată şi... eşti temperamentală?

– Eu?

Deliberat, Darcy fîlfîi din gene.

– Sigur că sînt.

– Atunci, adaugă şi explozii, revolte, crize de furie – şi toate astea, numai în prima sesiune de înregistrare.

Darcy îşi rezemă bărbia în pumn.

– Îmi placi, Nigel.

– Sentimentul e reciproc, aşa că am să-ţi spun un lucru – pe care l-aş omite, dacă nu te-aş plăcea. Dacă tu şi Trevor continuaţi ca acum, lumea o să vorbească. Şi nu toţi vor fi prea binevoitori. Unii vor muşca, vor împunge şi vor bombăni că n-ai primit contractul decît pentru că ţi-o tragi cu şeful. Vor avea grijă s-o simţi, în zeci de moduri meschine şi răutăcioase. Nu-ţi va fi uşor.

– Nici lui.

– El nu va afla, decît dacă ăia sînt foarte, foarte proşti. Iar oamenii mărunţi şi invidioşi rareori sînt şi proşti. Poţi să-i plîngi pe umăr, desigur.

Ochii lui Darcy scăpărară.

– Eu nu plîng pe umărul nimănui!

– Nici nu mă aşteptam, răspunse calm Nigel. Dar, dacă se pune problema, sper să-l foloseşti pe al meu.

Se bucura că hotărîse să meargă pe jos pînă în sat. Prin minte îi forfoteau atît de multe gînduri. Trebuia să şi le pună în ordine.

De ce, cînd în sfîrşit îi sosise sorocul, îi dăruise inima unui bărbat care nu era orbit de persoana ei?

Care nu se repezea dornic ca un cățel să-i facă toate poftele?

Care nu-i promitea lumea pe tavă, chiar dacă cei

care o făcuseră de cele mai multe ori nu aveau la dispoziție nici măcar tava, necum toată lumea?

Probabil că, dacă era ca ei, nu s-ar fi îndrăgostit de el, dar asta n-avea importanță.

Îl iubea, de ce nu putea şi el s-o iubească la fel, pentru ca totul să fie perfect?

Lua-l-ar dracu' de pervers!

Cînd trecu de cotitură, soarele o orbi un moment, alb şi strălucitor ca un far.

Ridică mîna la ochi, clipind, şi zări o lucire argintie.

– Bună dimineața îți doresc, frumoasă Darcy.

Încet, cu inima poticnindu-i-se în piept, coborî mîna. Nu soarele o orbise, ci o strălucire magică, iar omul care stătea la marginea drumului, sub lancea înaltă a turnului rotund, era stăpînul ei.

– Mi s-a spus că frecventezi Fîntîna Sfîntului Declan.

– A, umblu pe ici pe colo, depinde. Iar tu nu vii decît rareori pe colină.

– Şi eu umblu pe ici pe colo. Depinde.

Ochii lui scăpărară vesel, strălucitori ca jiletca argintie.

– De vreme ce tot eşti aici, şi eu la fel, faci cîțiva paşi cu mine?

În timp ce-i vorbea, poarta de fier se deschise, fără ca el s-o atingă.

– Toți bărbații sînt la fel. Muritori sau din neamul zînelor, trebuie să facă paradă de forță.

Mulțumită să-l vadă încruntîndu-se, trecu pe lîngă el, prin deschizătură.

– Mă întrebam dacă vei avea vreodată motive să mă cauți.

– Ți-am acordat mai mult credit decît meritai.

Poftim, îşi spuse el, cînd Darcy îl privi încruntată. Dinte pentru dinte.

– Eram convins că o femeie cu talentele tale ar cuceri orice bărbat ia în cătare. Dar mai ai pînă să-l prinzi în cîrlig pe Magee.

– Magee nu-i un peşte. Şi cine ți-a băgat în cap ideea că-i obligatoriu ca să se îndrăgostească de mine?

– Are prea mult spirit practic yankeu şi insuficient romantism irlandez, asta-i problema lui.

Nemulțumit că Darcy avea dreptate în privința socotelilor lui greşite, Carrick porni şi el peste terenul accidentat.

– Nu-l înțeleg. Dacă nu i s-a aprins sîngele în clipa cînd te-a văzut, atunci sînt un nătîng. Ar fi trebuit să-l aduci la ordine, pînă acum.

Se opri, sfredelind-o cu ochii.

– Îl doreşti, nu-i aşa?

– Dacă nu-l doream, nici c-un deget nu s-ar fi atins de mine.

– Şi ți-a atins numai trupul? Sau a ajuns şi în inimă?

Darcy se întoarse, privind în vale, spre sat.

– Magia ta nu-i destul de puternică pentru a vedea pînă în inima mea?

– Vreau să aud din gura ta cuvintele. Am învățat, în mod dureros, puterea cuvintelor.

– Cele pe care le am sînt pentru el, nu pentru

tine. Vor fi rostite cînd vreau eu, nu cînd îmi ceri tu.

– Pentru numele lui Finn, ştiam eu că urma să am greutăți cu tine.

Cugetă un moment, frecîndu-şi bărbia. Apoi, cu un zîmbet viclean, ridică brațele.

Aerul vibră, unduindu-se ca apa în care a fost aruncată o piatră. Se conturară nişte forme, umbre care se întindeau în sus, dobîndind culoare şi viață.

Vocea blîndă a mării deveni muget, o mie de sunete luptîndu-se între ele.

– Priveşte, porunci Carrick, dar Darcy se holba deja la clădirile, străzile şi oamenii din locul unde fusese satul ei. New York City.

– Maică Precistă...

Făcuse un pas înapoi, speriată să nu cadă în lumea aceea vastă, aglomerată, miraculoasă.

– Ce mai loc...!

– Poate fi al tău, cu tot ce are mai bun în el. Magazine pline de comori.

Prin fața ochilor îi goneau vitrine pline cu bijuterii scînteietoare şi haine scumpe.

– Restaurante elegante.

Fețe de masă albe, flori exotice, licărirea lumînărilor, luciul vinului în pahare de cristal.

– Locuințe luxoase.

Lemn lăcuit şi covoare groase, curba fluidă a unei scări, o fereastră imensă cu vedere spre copaci învăpăiați de flăcările toamnei.

– E mansarda lui Trevor. Ar putea fi a ta.

Carrick îi privea fața străbătută de uimire, plăcere, dorință.

– Şi are mai mult. Familia lui are o casă în Hampons, o vilă în Italia, pe malul mării, un pied-a-terre drăguţ la Paris, conacul din Londra...

Apoi se mistuiră, cît ai clipi, şi nu se mai văzu decît satul Ardmore, stînd cuibărit sub norii cu margini cenuşii.

– Le-ai putea avea pe toate, căci unele femei nu trebuie decît să dorească, pentru a primi.

– Nu mai pot gîndi...

Simţind că i se înmuiau picioarele, Darcy se aşeză pe pămînt.

– Mă doare capul de-atîtea gînduri...

– Ce doreşti?

Privind-o, Carrick îşi luă punga şi turnă pe jos un şuvoi de pietre albastre scînteietoare.

– I le-am oferit lui Gwen, dar ea le-a întors spatele, şi lor şi mie. Ai face şi tu acelaşi lucru?

Darcy clătină din cap, dar nu a negaţie, ci mai degrabă cu totală nedumerire.

– Şi el ţi-a dat nestemate, şi le porţi.

– Eu...

Îşi trecu degetele peste brăţară.

– Da, dar...

– S-a uitat la tine şi a văzut că eşti frumoasă.

– Ştiu.

Strălucirea pietrelor îi umplea ochii de lacrimi.

– Dar frumuseţea nu durează mult. Dacă numai asta îl atrage la mine, ce se va întîmpla cînd o să treacă? Sînt dorită numai pentru ceea ce se poate vedea cu ochiul liber?

Ar fi fost de-ajuns, dacă nu era îndrăgostită.

De-ajuns pentru orice bărbat, în afară de Trevor.

– Ţi-a auzit vocea şi ţi-a făgăduit faimă, avuţie şi un soi de nemurire. Ce-ţi poţi dori mai mult? Ai visat vreodată la mai mult de-atît?

– Nu ştiu...

Îi venea să plîngă. De ce să plîngă, după ce văzuse minuni?

– Ai puterea, ai posibilitatea de a alege, şi te aşteaptă un dar.

Culese una dintre pietre şi, luîndu-i mîna, i-o depuse în căuşul palmei.

– Cu asta, îţi poţi pune o dorinţă. Nu trei dorinţe, cum se spune în poveşti, ci numai una. Ţii în mînă dorinţa inimii tale. Dacă e avere, vei avea o viaţă bogată. Glorie, şi frumuseţea nu ţi se va şterge niciodată. Faimă, iar lumea te va cunoaşte. Iubire? Omul pe care-l doreşti cel mai mult e al tău, acum şi pentru totdeauna.

Se retrase cu un pas şi, dacă ar fi avut ochii limpezi, Darcy i- ar fi văzut în privire compasiunea.

– Alege înţelept, frumoasă Darcy, căci vei trăi toată viaţa cu ceea ce alegi acum.

Şi dispăru, iar nestematele, mai puţin cea din mîna ei, se prefăcură în flori. Darcy văzu că acopereau un mormînt, avînd gravat în piatră numele „John Magee".

Îşi rezemă capul de piatră şi plînse pentru amîndoi.

CAPITOLUL 16

Darcy intenționa să se urce direct la etaj, ca să se aranjeze. Dar Aidan era deja la bar, făcînd inventarul. Îi aruncă o singură privire şi puse registrul deoparte.

– Ce s-a întîmplat?

– Nimic. Sînt într-o pasă proastă, atîta tot.

Dădu să treacă pe lîngă el, dar Aidan îi ținu calea, cuprinzînd-o cu brațele, şi-şi apăsă buzele pe părul ei.

– Hai, iubito, spune-mi ce te frămîntă.

Cel mai tare se temea ca Trevor să n-o fi lovit în vreun fel, astfel încît ar fi fost nevoit să ucidă un om care-i devenise prieten.

– Of, Aidan, nu mă face să-ncep şi tu. Un capriciu, nimic mai mult.

– Eşti o capricioasă, fără discuție. Dar plîngăcioasă nu eşti. Ce te-a făcut să plîngi?

– Eu însămi, cred.

Se simțea atît de bine, în brațele unui om care niciodată n-o dezamăgise.

– Mă chinuiesc atîtea gînduri şi mi s-a părut că numai prin lacrimi mai pot alunga unele dintre ele.

Aidan se pregăti pentru cea mai proastă veste.

– A făcut Magee ceva...

– Nu, n-a făcut nimic.

Şi tocmai asta era o parte din problemă. Nu făcuse nimic, decît că era cel care era, cel pe care-l dorea ea.

– Aidan, spune-mi un lucru. Cu ani în urmă, cînd ai călătorit şi ai văzut toate acele locuri, a fost minunat?

– A fost. Unele erau măreție, altele de-a dreptul groaznice, dar în ansamblu a fost minunat.

Îi mîngîie părul cu o mînă, amintîndu-şi.

– Cred că s-ar putea spune că şi pe mine mă munceau multe gînduri, iar călătoria a fost o cale de a scăpa de unele.

– Dar te-ai întors.

Se retrase, studiindu-i chipul.

– După ce ai văzut atîtea locuri, ai venit înapoi aici.

– Aici e casa mea. Adevărul e că...

Îi şterse cu degetul mare o lacrimă de pe obraz.

– Nu mă aşteptam, cînd am pornit la drum. Dar trebuise să plec, ca să mă întorc.

– Mama şi tata nu se mai întorc.

Ochii i se umplură de lacrimi, deşi jurase să termine cu plînsul pe ziua aceea.

– Uneori, mi-e un dor insuportabil de ei. Ştiu că s-au întors la nunți, că vor veni să-ți vadă copilul cînd o să se nască, dar nu-i acelaşi lucru.

– Nu este. Şi mie mi-e dor de ei.

– Şi mai e ceva.

Vîrînd o mînă în buzunar, atinse piatra pe care o avea acolo.

– Trebuie să mă hotărăsc dacă să semnez contractul cu Trevor, ca să facă din mine o cîntăreață.

– Eşti cîntăreață.

– Ştii la ce mă refer.

– Ştiu. Şi-mi ceri opinia?

– Aş dori să țin seama şi de ea.

– Vei fi minunată. În călătoriile mele, am avut ocazia să ascult multe voci. A ta străluceşte, Darcy, dintotdeauna a fost aşa.

– Aş putea s-o fac. Azi-dimineață, Trevor m-a dus să vorbesc cu omul pe care l-a adus de la Londra, Nigel. Mi-a înfățişat o imagine care nu era numai vis şi armonie, şi nu m-am descurajat. Mă aşteaptă o muncă grea. Şi am sentimentul că Trevor e făcut din aceeaşi stofă cu tine. N-o să mă menajeze, ceea ce nu-mi va conveni întotdeauna.

– Pari să te fi hotărît.

– Cred că aşa e.

Aşteptă un moment, după care descoperi că, în loc de nervozitate, avea o stare de uşurare.

– Încă nu sînt gata să-i spun lui Trevor. Mai e încă ceva.

Ținîndu-şi respirația, scoase piatra din buzunar şi i-o arătă.

În ochii lui Aidan se ivi nu atît surprinderea, cît recunoaştere, urmată de un soi de resemnare.

– Ştiam că tu erai a treia. N-am vrut să mă gîndesc la asta.

– De ce?

În sfîrşit o privi, ochi în ochi.

– Fetița mea... murmură el.

Valul de iubire fu atît de puternic, încît aproape o doborî.

– Of, Aidan, iar mă faci să plîng.

– Aşa ceva nu se poate.

Pentru a avea amîndoi timp să-şi revină, Aidan scoase două sticle de apă de sub bar.

– Deci, ai fost la mormîntul bătrînei Maude?

– Nu, la Tower Hill.

Darcy bău cu sete, cînd îşi dădu seama că avea gîtul uscat ca nisipul.

– John Magee este acoperit acum cu flori. Nu m-am mirat deloc să-l văd. Pe Carrick, vreau să zic. Totuşi, mi-a cam zgîlțîit inima.

Îşi apăsă peste ea pumnul, în care strîngea piatra.

– E de mirare, nu-i aşa? Carrick pare tăios şi îndrăzneț, dar în ochi i se citeşte tristețea. Iubirea e atît de încurcată.

– Îl iubeşti pe Trevor?

Pentru că piatra părea să-i ardă inima, Darcy îşi coborî mîna.

– Da. Nu e deloc aşa cum m-am aşteptat. Nu-i

deloc uşor şi, mai mult ca sigur, nu mă face să mă simt ca o regină. Din clipa cînd m-am uitat pe fereastră şi l-am văzut, în mine s-a produs o schimbare. Era prea tîrziu ca să mă opresc.

Aidan cunoştea perfect această stare, cu toată nervozitatea care o însoţea.

– Şi, dacă puteai, te-ai fi oprit?

– Cred că da. M-aş fi oprit sau aş fi încetinit pînă puteam să-mi trag respiraţia. Sau să mă ajungă el din urmă. Stă mereu cu un pas mai în spate, intenţionat. Îl înţeleg, pentru că şi eu am făcut-o adesea. Mă doreşte.

O spusese meditativ, apoi zări strîmbătura lui Aidan.

– Hai, n-o face pe masculul şi pe fratele mai mare, acum cînd tu te-ai ajuns aşa de bine.

– Sînt mascul şi-ţi sînt şi frate. Dar, să continuăm. Unul din voi trebuie să facă primul pas.

– Aş vrea să-l facă el.

În ton i se simţea o undă din vechea aroganţă. Îl îngrijora, dar îl şi amuza.

– Carrick mi-a arătat unele lucruri, lucruri uluitoare. Puteam să le am, mi-a spus el, numai dacă mi le doream. Bogăţii şi plăceri, faimă şi glorie, iubire şi frumuseţe. Ajungea să-mi doresc, dar numai pe una dintre ele – să aleg o singură dorinţă.

– Iar tu pe care o vrei?

– Pe toate.

Rîse, dar cu un sunet spart, care lui Aidan îi frînse inima.

– Sînt egoistă şi lacomă, şi mi le doresc pe toate.

De ce nu-mi pot dori ceea ce e simplu, obişnuit şi liniştit, Aidan? De ce nu mă pot mulţumi cu un vis uşor?

– Eşti prea aspră cu tine însăţi, *marvourneen*. Dorinţa e dorinţă, indiferent care ar fi visul. Nu poţi controla chiar totul.

– Ce idee! murmură Darcy, şocată. Niciodată nu m-am gîndit aşa.

– Studiaz-o un timp.

Aidan îşi trecu vîrful unui deget peste piatră, apoi îi închise mîna în jurul ei.

– Şi nu te pripi să-ţi pui dorinţa.

– Asta am hotărît şi singură.

Vîrî piatra în buzunar, ca să n-o mai ispitească.

– S-o fi grăbit Carrick de moarte, dar eu prefer s-o iau pe îndelete.

În sfîrşit, îl sărută pe Aidan pe amîndoi obrajii cu multă simpatie.

– Eşti exact omul de care am nevoie şi exact cînd am nevoie.

În întuneric, cu braţele împrejurul lui Trevor şi mintea lunecînd spre somn, Darcy strînse în mînă discul de argint de pe pieptul lui.

Presupunea că-l primise de la mama lui care iubea atît de mult Irlanda, iar faptul că îl purta o înduioşa.

– Ce scrie? murmură ea, întrucît cuvintele erau şterse şi nu le putea citi clar.

Însă, cînd Trevor îi răspunse, aţipea deja, aşa că glasul lui pluti ca prin vis. *Iubire veşnică.*

Mai tîrziu, după ce adormiră, Trevor visă o apă albastră străbătută cu raze de soare strălucitoare ca scînteierea unor nestemate, avînd deasupra valuri albe din care picurau stropi ca nişte lacrimi.

Sub suprafaţă, unde ar fi trebuit să domnească liniştea, răsuna muzică.

O sărbătoare a sunetului care grăbea pulsul şi hrănea spiritul.

Trev se îndrepta într-acolo, căutînd printre lumini şi umbre sursa sunetelor.

Nisipul auriu de sub picioarele lui era aşternut cu pietre preţioase, de parcă o mînă generoasă şi nepăsătoare le-ar fi împrăştiat ca pe nişte firimituri de pîine.

În lumina albastră se înălţa un palat de argint, cu turnuri lucitoare şi un banchet de flori întinzîndu-se sub ziduri.

Muzica se înteţi, seducătoare, feminină. Răzbătea o voce de femeie.

Un cîntec de sirenă, irezistibil.

O găsi lîngă palatul de argint, aşezată pe o movilă albastră care pulsa ca o inimă. Îi zîmbi, ca o chemare.

Părul ei, negru ca noaptea, se unduia în jur. Ochii, albaştri ca albastrul colinei de sub ea, rîdeau.

O dorea mai mult decît îşi dorea viaţa.

Iar dorinţa îl făcea să se simtă slab, o slăbiciune care îl înfuria.

Totuşi, nu se putea opri.

– Darcy.

– Deci, ai venit la mine, Trevor?

Vocea ei ţesea farmece, fire vrăjite care se depănau în jur cu fiecare cuvînt.

– Ce-mi dăruieşti?

– Ce-ţi doreşti?

Ea nu făcu decît să rîdă din nou, clătinînd din cap.

– Asta tu trebuie s-o descoperi.

Întinse o mînă, invitîndu-l să i se alăture. La încheietură îi scăpărau nestemate, mici puncte de foc aprins.

– Ce-mi vei dărui?

Sîngele lui Trevor începea să clocotească de frustrare.

– Altele asemenea, spuse el, atingîndu-i pietrele de pe mînă. Cît de multe vrei, dacă pe ele le doreşti.

– Ei, nu pot spune că m-ar deranja să le am, dar nu sînt de ajuns. Altceva, ce mai oferi?

– Te voi duce în toate locurile pe care vrei să le vezi.

La aceste cuvinte, Darcy se îmbufnă, începînd să-şi treacă prin păr un pieptene sclipitor.

– Atîta tot?

Nervii îl făcură să şuiere:

– Te voi face să ajungi bogată, celebră. Toată lumea am să ţi-o pun la picioare.

Acum, Darcy căscă.

– Haine! se răsti el. Servitori, case. Invidia şi admiraţia tuturor celor care te văd. Tot ceea ce-ai putea cere.

– Nu e de-ajuns.

Trevor văzu că, rostind aceste cuvinte, Darcy avea ochii plini de lacrimi.

– Nu-ți dai seama că nu e destul?

– Atunci, ce mai vrei?

Întinse brațele spre ea, ca s-o facă să răspundă, dar înainte de a o atinge simți că se răsturna şi începu să cadă.

Vocea care-l urmări nu mai era a lui Darcy, ci a lui Gwen.

– Pînă nu ştii şi dăruieşti, nu se împlineşte. Pînă n-o faci, nu va începe.

Trevor se trezi din somn cu un salt, ca un om gata să se înece, cu inima bubuindu-i şi respirația răguşită.

Însă chiar şi acum, treaz fiind şi conştient, auzi o şoaptă înceată:

– Priveşte tot ceea ce ai. Dăruieşte numai ce-ți aparține.

– Christoase!

Zguduit, se dădu jos din pat.

Darcy se cuibări în locul cald unde stătuse el şi dormi mai departe.

Trevor porni spre baie, să bea apă, apoi îşi trase pe el blugii şi coborî la parter.

Ceasul arăta ora trei dimineața.

Perfect!

Scoase sticla de whiskey şi-şi turnă trei degete într-un pahar.

Ce naiba se întîmpla cu el?

Dar ştia – şi-şi turnă pe gît whiskey-ul, ars de tăria alcoolului, după care puse paharul jos.

Era îndrăgostit de ea.

Apoape rîzînd, îşi apăsă degetele peste ochi.

Se îndrăgostise pînă peste cap.

Ultimul ecou al visului pluti din nou pînă la el: *Dăruieşte numai ce-ți aparține.*

Îşi alungă cuvintele din minte. Se săturase de atîtea vrăji, pentru o singură noapte.

CAPITOLUL 17

Cînd intră în dormitor, o auzi cîntînd, un cîntec de dragoste şi dor. Îi frîngea inima.

Se opri, în timp ce vocea ei se strecura pe uşa întredeschisă, învăluindu-l.

Aşteptă ca melodia să se încheie, privind-o prin deschizătură cum se mişca prin cameră.

Îşi petrecuse noaptea albă încercînd să se decidă ce avea de făcut cu ea.

Bătu scurt cu degetul în uşă şi o împinse.

Darcy se înfăşurase cu un prosop şi-şi aplica pe faţă cremă. Mirosea a caise calde, stîrindu-i pofta imediat.

Avea părul umed şi cîrlionţat, la fel de rebel ca în tabloul din camera ei. Îi amintea, în chip incomod, de vis.

– Ţi-am adus un ceai.

– Minunat. Îţi mulţumesc, luă ea ceaşca, zîmbindu-i, cu ochii încă visători după cîntec. Credeam că ai şi plecat la lucru. Mă bucur că mai eşti aici.

– Mă pregăteam să te trezesc.

Dorinţa îi înceţoşa creierul, aşa că ieşi, lăsînd uşa deschisă.

– Mi-ai luat-o înainte.

Străbătută de un fior, Darcy sorbi din ceaiul fierbinte, în aerul îngheţat din cameră.

– Şi la ce te gîndeai, pentru după ce m-ai fi trezit?

Pînă şi un om cu I.Q.-ul de-o singură cifră şi libidoul zero ar fi înţeles invitaţia. „Stai cuminte", îşi spuse Trevor.

– O plimbare.

– O plimbare?

– Mda.

Trevor se aşeză pe marginea patului. Nu voia s-o atingă şi să- şi piardă controlul, dar asta nu însemna că n-o putea privi îmbrăcîndu-se, ca să se tortureze singur.

– Oricum, de obicei mergi pe jos pînă în sat. Deci, vom face o plimbare, apoi te duc eu cu maşina.

Darcy era îmbujorată, caldă şi parfumată după duş, avea pe ea doar un prosop, iar lui îi ardea de preumblări prin ceaţă.

O femeie cu mai puţină încredere în ea însăşi s-ar fi întrebat dacă nu cumva îşi pierduse sex-appeal-ul în timpul nopţii.

– Nu ai de lucru? se întoarse ea spre debara, pregătindu-se să se îmbufneze.

– Îmi pot lua o dimineață liberă. Vine Mick şi o să aibă el grijă de toate. Pot să lipsesc cîteva ore.

Adevărul era că ar fi putut lipsi şi cîteva zile. Săptămîni chiar.

Mai logic ar fi fost să se întoarcă la New York, ca să rezolve treburile de-acolo la fața locului, nu de la distanță.

Dar, în timp ce o privea pe Darcy luîndu-şi pe ea lenjeria de corp, ştiu că în viitorul apropiat n-avea să plece nicăieri. Sau, nu singur.

– Domnul O'Toole ar trebui să mai stea acasă. În convalescență.

– „M-am săturat de femei care se vîntură în jurul persoanei mele zi şi noapte."

Imitația foarte acceptabilă a dezgustului lui Mick o făcu pe Darcy să zîmbească.

– Totuşi...

– Vrei să-ncerci să-l mai ții un timp pe loc? Eşti invitata mea. Eu, unul, nu mai am putere.

– Mă rog, murmură ea, cercetînd o bluză. Numai să nu întreacă măsura. Nu c-ar fi bătrîn, dar nici tînăr ca altă dată nu mai este. Şi, fiind bărbat, va dori să facă mai mult decît îl țin puterile.

– Vrei să spui că bărbații se dau mari?

– Sigur că da, îi aruncă ea o privire amuzată peste umăr. Tu n-o faci?

– Probabil. Dar Brenna nu-l va lăsa să exagereze. Stă cu ochii pe el, ca lupoaica pe lupani. Şi cred că lui Mick îi place. Bărbaților le place şi să fie răsfățați de femei. Se prefac numai că-i enervează.

Afară plutea o ceață subțire, transformînd formele cunoscute în siluete fantastice.

Culorile vii din grădină erau mai atenuate, iar colinele din jur pluteau învăluite în mister.

Domnea o linişte atît de adîncă, încît parcă ar fi fost singuri pe lume. Porniră peste cîmp, iar Darcy merse un timp tăcută, cufundată în romantism.

– Unde mergem?

– La Saint Declan.

O străbătu un fior pe şira spinării. Nervozitate, superstiție, nerăbdare – nu putea fi sigură.

– Dacă ştiam că trecem pe la mormîntul bătrînei Maude, aş fi luat nişte flori.

– Pe mormîntul ei sînt flori întotdeauna.

Flori magice, îşi zise Darcy, crescînd acolo sub efectul unor puteri mai presus de ale muritorilor. În depărtare, prin ceața care se subția, ruina de piatră părea să-i aştepte. Darcy se cutremură.

– Ți-e frig?

– Nu, doar...

Dar n-o deranjă cînd Trevor îi eliberă mîna, pentru a o cuprinde pe după umeri.

– E un loc ciudat unde să mergem, într-o dimineață cețoasă.

– Dacă se ridică ceața, priveliştea e magnifică. Şi e prea devreme pentru turişti.

– Prea devreme pentru turişti, îi dădu ea dreptate, dar nu şi pentru zîne.

Într-un asemenea loc, cum puteai şti cine pîndea sub un dîmb sau la umbra unei pietre?

– Îl cauți pe Carrick?

– Nu...

Totuşi, nici el nu ştia prea bine.

– Am vrut să mergem acolo împreună.

Trecură pe lîngă fîntînă şi crucile din jur, spre biserica veche, fără acoperiş, unde odihnea Maude. În contrast cu pietrele funerare înclinate, florile de pe mormîntul bătrînei erau pline de viață.

– Nu-i rup florile.

– Hmm?

– Oamenii care trec pe-aici, spuse Trevor. Turiştii, studenții şi localnicii care vin încoace. Nu-i culeg florile de pe mormînt.

– Ar fi o lipsă de respect.

– Oamenii nu ştiu întotdeauna ce-i ăla respectul, dar cei de- aici, da.

– E un loc sfînt.

– Într-adevăr.

Cu brațul încă pe după umerii ei, se aplecă aproape absent să-i sărute părul umed.

O străbătu un fior, rapid şi tăios.

Singuri pe lume, într-un loc sfînt, îşi dădu ea seama. În dimineața de după ce se iubiseră şi, într-un fel, se descoperiseră unul pe altul. O adusese aici, pe faleza de deasupra mării şi a satului, în ceață şi vrajă.

Ca să-i spună că o iubea. Închise ochii, tremurînd de bucurie. Desigur, nimic n-ar fi putut să fie mai perfect. Trevor dorise să se afle într-un asemenea loc pentru a-i spune ce avea pe suflet şi a o cere de soție.

Ce-ar fi putut să fie mai romantic, mai dramatic? Mai firesc?

– Se ridică ceața, murmură el.

– De-aici, arată perfect, răspunse încet Darcy. Ca o ilustrație dintr-o carte cu poveşti. Cînd sînt jos, făcînd treburile zilnice, uit complet de asta.

Copleşită de emoții, îşi rezemă capul pe umărul lui.

– Mă întrebam de ce a vrut Maude să se odihnească aici, departe de rude şi prieteni – şi, mai ales, departe de Johnnie al ei. Dar ăsta era motivul. Aici era locul potrivit pentru ea şi nu este deloc departe de Johnnie. Niciodată n-a fost departe de el.

– O asemenea iubire e un miracol.

Trevor îşi dorea şi el unul şi era hotărît să-l înfăptuiască.

– Iubirea e întotdeauna miraculoasă.

„Spune-mi, spune-mi-o mai repede", îl îndemnă ea în gînd. „Ca să ți-o pot spune şi eu."

– Pare să fie la ordinea zilei, pe-aici.

„Acum..." – şi se întrebă dacă un om putea muri de fericire.

– E o frumusețe, plină de farmec şi dramatism. Dar în lume mai sînt şi alte locuri, Darcy.

Darcy se încruntă, nedumerită, apoi zîmbi din nou. Desigur, credea că trebuia s-o pregătească, să-i explice că trebuia să călătorească în interes de afaceri, înainte de a-i cere să-l urmeze.

– Întotdeauna mi-am dorit să văd şi alte locuri.

Îi putea netezi drumul. Încă un compromis în

construirea relației, își spuse ea, aproape amețită de bucurie.

– Poți vedea toate acele locuri.

O îndepărtă de el, ținîndu-i mîinile pe umeri, cu o privire pătrunzătoare.

Deodată, Darcy avu sentimentul că, în sfîrșit, urma să i se împlinească dorința inimii. Și singurul bărbat pe care-l iubise vreodată avea s-o ceară în căsătorie – cînd era nefardată și cu părul umed.

Naivitatea gîndului o făcu să rîdă, ridicînd brațele spre el. O iubea așa cum era.

– O, Trevor...

– Va fi o muncă grea, dar interesantă. Plină de satisfacții și împliniri. Lucrativă.

– Desigur, dar nu mă...

Ceața romantică se risipi, la fel ca negura de deasupra mării, lăsînd ultimul lui cuvînt să i se contureze limpede în minte.

– Lucrativă?

– Foarte. Cu cît semnezi mai repede, cu atît vom putea începe mai curînd pregătirile. Dar trebuie să faci pasul, Darcy, să iei hotărîrea.

– Pasul...

Își duse o mînă la tîmplă, parcă amețită, apoi se întoarse. Cum să facă un pas, orice pas, cînd nu se mai ținea pe picioare?

Își pierduse complet echilibrul. Cine și l-ar fi putut păstra, după ce primea o asemenea lovitură?

Despre contract era vorba, nu despre dragoste și căsătorie, ci despre afaceri.

Doamne Dumnezeule, cît de proastă fusese, ce

fantezii romantice își țesuse, numai ca să rămînă complet lipsită de apărare.

Iar cel mai rău era că Trevor nici nu bănuia.

– Vasăzică, am venit aici ca să vorbim despre contracte?

Primul pas, își spuse el. S-o facă să semneze, s-o lege de el cît mai solid. Avea să-i arate lumea și toate lucrurile pe care și le dorea. După ce gusta din ele, urma să-i ofere un festin. Tot ceea ce-și dorise vreodată.

– Vreau să ai tot ce-ți dorești. Și vreau să particip și eu la asta. *Celtic Records* te va cultiva, îți va construi o carieră. Mă voi ocupa personal. Și de asta, și de tine.

– De pachet...

Darcy încercă să-și înghită amărăciunea, dar aceasta i se oprise în gît.

– Așa s-a exprimat Nigel. Deci, ai să te ocupi personal de pachet?

– Da, și de fericirea ta, îți dau cuvîntul meu de onoare.

Mai calmă, își înclină capul.

– Cît crezi că ar fi necesar ca să fiu fericită?

– Pentru început, la semnarea contractului?

Și spuse o cifră care i-ar fi tăiat respirația, dacă nu s-ar fi simțit atît de împietrită. În schimb, Darcy întîmpină oferta ridicînd cu cinism din sprîncene.

– Și cît din suma asta, dacă te pot întreba, e pentru talent, și cît pentru faptul că mă culc cu tine?

Ochii lui se învăpăiară scurt, apoi deveniră duri ca piatra.

– Nu plătesc femeile ca să se culce cu mine. Asta-i o insultă pentru amîndoi.

– Ai dreptate.

În sfîrşit, durerea începea să-i străpungă platoşa de gheaţă, slăbindu-i puterile.

– Te rog să mă scuzi, m-am exprimat nedelicat. Alţii, însă, vor spune acelaşi lucru. Nigel m-a prevenit.

Trevor nu se gîndise la asta – ceea ce nu făcea decît să demonstreze cît de mult îi tulbura gîndurile iubirea pentru ea.

– Deci, asta te opreşte? Te temi de vorbele unor idioţi invidioşi? Eşti prea puternică pentru ei, Darcy.

– Nu mă tem, dar sînt conştientă.

– Afacerile rămîn separate de viaţa noastră personală. Ai un har şi te pot ajuta să ţi-l foloseşti. Ceea ce se întîmplă între noi pe orice alt plan e numai treaba noastră.

– Şi dacă va începe să treacă, dacă unul sau altul ajunge la concluzia că e timpul să meargă mai departe, chiar foarte departe – atunci ce va urma?

Atunci ar fi murit. Simplul gînd îl înjunghia în inimă.

– Nu va afecta latura de afaceri.

– Poate ar fi bine să încheiem un contract separat, numai cu clauza asta.

Voise să sune sarcastic, crud chiar şi fu uimită cînd Trevor nu făcu decît să dea din cap.

– În regulă.

– Atunci, e bine. E foarte bine.

Expiră tremurător şi se duse să privească încă o dată spre Ardmore. Vasăzică, aşa se proceda în lumea lui. Contracte, acorduri şi negocieri raţionale. Perfect. Le putea face faţă, avea să le facă faţă.

Dar numai să-ncerce s-o părăsească la jumătatea drumului.

Să încerce numai. Nu ştia ce era aia furia lui Darcy Gallagher.

– În regulă, Magee. Pregăteşte-ţi hîrtiile, sună-ţi avocaţii, anunţă formaţia, fă tot ce e necesar.

Se răsuci spre el, brusc, cu un zîmbet scînteietor, fermecător şi dur.

– Voi semna. Vei primi vocea pe care o doreşti, cu tot ce mai conţine pachetul. Dumnezeu să te ajute.

„Dumnezeu să ne-ajute pe amîndoi", adăugă în sinea ei.

Pe Trevor îl cuprinse un val de uşurare. O cîştigase şi era pe cale s-o păstreze.

– N-ai să regreţi.

– Nici n-am de gînd.

Ochii îi erau tăioşi ca două diamante, cînd Trevor îi luă din nou mîinile, aplecîndu-se spre ea.

– Nici să nu te gîndeşti. Nu pecetluiesc aranjamentele de afaceri cu sărutări.

– Ai dreptate.

Solemn, îi strînse mîna.

– Am terminat cu afacerile?

– Pentru moment.

Deci, acum voia o femeie, o amantă.

Perfect, avea să-i dea şi pe acest plan ceea ce merita.

Cu deliberare, îşi ridică mîinile de pe şoldurile pe coastele lui, peste piept, pînă pe umeri, îndesîndu-şi trupul într-al său.

Provocator, sîcîitor, muşcă mărunt, se retrase, muşcă din nou pînă simți gustul dorinței frustrate, pînă văzu fulgerarea de dorință în ochii lui începînd să fumege.

Atunci, abia atunci îşi lăsă capul pe spate, îngăduindu-i să se înfrupte.

Se ospătară unul din altul, fără răbdarea tandră din timpul nopții.

Era pasiune şi numai pasiune, cu lăcomia, arderea şi cerințele ei. În timp ce sufletul îi plîngea, trupul i se bucura.

Dar, cînd Trevor ajunse punctul de a-şi pierde complet mințile, Darcy se retrase.

Vîntul îi înfoie părul, soarele îi aprinse scîntei în ochi.

O clipă, frumusețea ei păru de-a dreptul crudă.

– Mai tîrziu, spuse, ridicînd o mînă să-l mîngîie pe obraz, cu un gest de amantă versată.

Trevor simți un val de furie în gît.

– E un joc periculos, Darcy.

– Şi unde-ar mai fi distracția, fără pericol? Vei avea ceea ce doreşti de la mine, pe ambele planuri. Bucură-te că ți-am dat cuvîntul meu, pe un plan, şi un eşantion delicios, pe al doilea.

Era destul de nervos ca să rişte o întrebare:

– Ce vrei ce la mine?

Genele ei coborîră, ca o pavăză împotriva durerii.

– Nu m-ai adus aici pentru că o ghiciseşi deja?

– Ba cred că da, murmură el.

– Atunci, să mergem...

Îi întinse mîna, zîmbind din nou.

– Ne pierdem dimineața de pomană. Şi nici nu mi-am terminat ceaiul.

Nici unul dintre ei nu întoarse capul înapoi, pentru a vedea cum se sfîşia aerul în urma lor.

CAPITOLUL 18

Se apropia furtuna, venind dinspre nord-vest, pentru a-şi aduna forţele la marginea satului, ca o armată pregătindu-se pentru asalt.

Vînturile şi stropii de ploaie din avangardă alungau oamenii de pe plajă, aducînd cu ele un frig neplăcut.

Cerul, vînăt şi amenințător, îi făcea pînă şi pe localnici să privească în sus cu teamă.

Avea să lovească din răsputeri, spuneau ei.

Cei care mai trecuseră prin aşa ceva îşi verificau proviziile de lumînări, gaz lampant şi baterii.

Copiilor li se ordona să nu se îndepărteze de casă. Bărcile erau legate strîns la debarcadere, în timp ce satul Ardmore se pregătea pentru luptă.

Dar, cînd uşa cîrciumii se deschise brusc, fața

lui Jude era luminoasă ca razele soarelui.

– A venit!

Emoția îi sufocase vocea pînă la şoaptă, astfel încît nu se auzi pînă la bar, unde Aidan mînuia robinetele.

Darcy fu cea care o văzu cum stătea lîngă uşă, cu părul ud de ploaie, obrajii îmbujorați şi cartea la piept, strîngînd-o ca pe un copil drag.

Darcy lăsă imediat tava pe o masă, unde patru studenți francezi priviră nedumeriți mîncărurile pe care nu le comandaseră, începînd să-şi consulte dicționarele frazeologice.

– A apărut cartea? A ta?

Emoționată, Darcy dădu să i-o smulgă din mîini.

– Nu, mai întîi vreau să i-o arăt lui Aidan. El trebuie s-o vadă primul.

– Sigur că da, ai dreptate. Vino, atunci. Fă loc, Jack, eşti ditamai ursul. Dă-te mai încolo, Sharon, avem treburi urgente.

Strecurîndu-se printre clienți, Darcy ajunse la bar, ridică tăblia şi o împinse pe Jude în fața ei.

– Mai repede, o zori ea. Ard de nerăbdare s-o văd.

– Bine, în regulă... Aidan!

Acesta servi o halbă şi luă banii.

– Jude. Bună, iubito. N-ai găsit nici un scaun?

– Nu, am...

– Te putem instala ca într-un culcuş, dar aş prefera să ajungi acasă înainte de a începe furtuna. Două halbe de Smithwick's. Face trei lire douăzeci.

– Aidan, vreau să-ți arăt ceva.

– Într-un minut sînt al tău, iubito. Optzeci de pence, restul.

– Dracu' să-l ia de minut!

Pierzîndu-şi răbdarea, Darcy îl apucă pe Aidan de braţ:

– Uită-te la ea, maimuţoiule!

– Ce s-a întîmplat? Nu vezi că am aici clienţi care...

Dar se întrerupse, zîmbind cu gura pînă la urechi, cînd văzu ce ţinea în braţe soţia lui.

– Cartea ta!

– Acum a venit. Direct din tipografie. E adevărată. E minunată.

– Sigur că aşa e. Mă laşi s-o văd?

– Da... Nu... Nu mă pot mişca.

– Jude Frances.

Tandreţea din glasul lui îi puse lui Darcy un nod în gît.

– Te iubesc. Hai, dă-i drumul.

Uşurel, i-o desprinse din strînsoare, privind mai întîi coperta a patra, unde era tipărită fotografia ei.

– Nu-i aşa că-i drăguţă, Jude a mea, aşa de frumoasă şi cu ochii ăştia serioşi!

– Of, întoarce-o, Aidan.

Jude ar fi început să danseze, dacă n-ar fi îngreunat-o atît de mult sarcina.

– Partea asta nu e importantă.

– Pentru mine este. Oricine se uită aici vede ce gust am la neveste.

Totuşi, întoarse cartea şi scoase un „ah" de încîntare.

NESTEMATELE SOARELUI
şi alte legende irlandeze
Jude Frances Gallagher

Titlul străbătea toată partea de sus, iar numele marginea de jos, ale unei ilustraţii viu colorate care înfăţişa un bărbat în argintiu şi o femeie cu păr blond pal călărind pe un cal alb înaripat, pe fondul unui cer albastru.

– Este superb! murmură el. Jude Frances, e o splendoare.

– Chiar este, nu-i aşa?

Puţin îi păsa de lacrimile care-i curgeau pe obraji. Erau bine meritate.

– Nu mai pot înceta să mă uit la ea, s-o ating... Credeam că ştiam cît de mult însemna pentru mine – şi nu ştiam nici pe departe!

– Sînt aşa de mîndru de tine!

Îşi coborî capul s-o sărute pe frunte.

– Trebuie să-mi dai mie exemplarul ăsta, vreau să citesc cuvînt cu cuvînt.

– Începe acum, cu dedicaţia.

În clipa următoare, ochii lui Aidan se schimbară, întunecîndu- se, ridicîndu-se spre ai ei.

De astă dată, n-o mai sărută pe frunte, ci pe gură.

– *A ghra,* fură singurele lui cuvinte cînd se retrase, rezemîndu-şi obrazul de părul ei frumos. Iubirea mea.

– Du-o pe Jude în spate, murmură Darcy. Nu

trebuie să stea așa de mult în picioare. Am eu grijă de bar.

– Mulțumesc. Numai s-o instalez și să-i dau un ceai.

Cu ochii tulburați de emoție, îi dădu lui Darcy cartea.

– Să ai mare grijă de ea.

Fără a lua în seamă clienții, Darcy deschise cartea și citi dedicația.

Pentru Aidan, care mi-a arătat inima mea,
și mi-a dăruit-o pe a lui.
Cu el am învățat că nu există magie
mai puternică decît iubirea.

– Pot s-o văd și eu?

Cu ochii umezi, Darcy ridică privirea peste bar, spre Trevor.

Neputînd vorbi, îi întinse cartea și începu imediat să toarne primul strat de Guinness în două halbe.

– E formidabilă.

– Sigur că da. E a lui Jude.

Fără o vorbă, Trevor trecu după bar, puse cartea pe un raft, la loc sigur, apoi își scoase batista.

– Mulțumesc, se smiorcăi Darcy, ștergîndu-se la ochi.

– Sentimentele te fac să arăți fermecător.

– Și mă mai fac să rămîn cu treburile neterminate. Acum e rîndul lui Aidan să fie sentimental. Mie îmi va veni rîndul mai încolo.

Vîrî batista în buzunar – pentru orice eventualitate.

– Nu-i așa că-i *minunat?* exclamă ea, făcînd un pas de dans, după care îi zîmbi radios următorului client care veni la bar să comande. Cumnata mea e o scriitoare celebră, iar asta e cartea ei! anunță ea, luînd cartea de pe raft. Peste două săptămîni va apărea în librării. S-o cumpărați imediat ce o vedeți. Și-acum, cu ce să vă servesc?

– Darcy, vii să iei comenzile astea, sau trebuie să le servesc eu? apăru în ușă Shawn, nervos, cu o tavă plină.

– Uită-te-aici, zevzecule! aproape că-i împinse ea cartea sub nas.

– E a lui Jude!

Shawn puse tava pe tejghea, cu zgomot, și dădu să înhațe cartea.

– Un strop de ulei să cadă pe ea, și ești mort!

– Știu eu să am grijă, o asigură Shawn, luînd cartea de parcă ar fi fost din porțelanul cel mai fragil. Trebuie s-o vadă și Brenna! anunță el și ieși pe ușă ca din pușcă.

– Praf au s-o facă ăștia doi, stai numai să vezi!

Întorcîndu-se, Darcy văzu șocată că Trevor servea halbele pe care el însuși le umpluse și lua banii.

– Ei, uită-te la el, acum servește și la bar!

– Mă ocup eu pînă vine Aidan, dacă vrei să servești comenzile astea cît sînt calde.

– Știi să umpli o halbă de Guinness?

– Am văzut destule în cursul vieții mele.

– Unii au văzut destule operații pe creier, dar nu le-aș da cuțitul pe mînă nici moartă.

Totuși, luă tava.

– Îți mulțumim pentru ajutor.

– Nici o problemă.

Așa, avea ocazia s-o vadă lucrînd. Și să gîndească.

Era timpul să mai facă un pas.

Așteptă pînă la sfîrșitul schimbului, cînd Aidan plecă s-o ducă pe Jude acasă.

– E frîntă.

Darcy stătea în ușă, privind mașina care se îndepărta.

– O asemenea emoție. O va convinge să se culce puțin. A, se întețește vîntul.:.

Închizînd ochii, se lăsă în voia vîntului, cu voluptate.

– Furtuna va lovi din plin, înainte de căderea serii. Pîn-aici ne-a fost.

– Oricum, plec spre casă curînd, am de lucru, răspunse Trevor. Vezi că te uzi.

– E minunat, după mulțimea care-a fost azi aici.

Totuși, închise ușa și o încuie.

– Pun pariu zece lire sterline pe cinci de la tine că în seara asta ai să lucrezi la lumina lumînării.

– Ăsta-i un pariu pentru ageamii. Nu ți-ai găsit fraierul.

– Păcat. Îmi prindeau bine cinci lire.

Începu să strîngă toate farfuriile și paharele de pe mese.

– Diseară, va fi plin. Oamenilor le place să se

adune la un loc, cînd își iese vremea din țîțîni. Vino și tu dacă poți, o s-avem muzică, pentru calmarea nevricalelor.

– Voi veni. Poți să te întrerupi un minut? Vreau să-ți vorbesc.

Încîntată, Darcy se așeză la o masă, cu picioarele pe scaunul alăturat.

– În zilele ca asta, ai vrea să ai trei brațe și de două ori pe-atîtea picioare.

– Abia aștepți să servești ultima halbă?

Nu atît de mult pe cît se așteptase, dar dădu din cap.

– Cine n-ar aștepta cu nerăbdare? De fiecare dată cînd am să sun la room service, va fi o sărbătoare personală.

– Poți conta pe o serie lungă de sărbători.

Se așeză în fața ei.

Era timpul să ridice miza și să joace cartea următoare.

– Azi voi primi prin fax ciorna contractului tău. Cred c-am s-o găsesc acasă, cînd ajung.

Stomacul lui Darcy tresări. Emoție, nerăbdare, nervozitate.

– Au lucrat repede.

– Cea mai mare parte a contractului e standard. Va trebui să-l citești cu atenție, să te duci cu el la avocat. Vom discuta orice întrebări sau propuneri de schimbare.

– Destul de cinstit.

– Trebuie să plec la New York pentru cîteva zile.

Darcy fu recunoscătoare că stătea așezată, cu

picioarele pe alt scaun, căci genunchii i se înmuiară brusc.

– Serios? Nu mi-ai spus.

– Ți-o spun acum.

Tocmai se hotărîse.

– Vino cu mine.

Da, slavă Domnului că stătea jos. Toți mușchii din trup i se încordară.

– Să vin cu tine la New York City?

– Poți semna acolo ultimele hîrtii.

Pe terenul lui.

– O să sărbătorim.

Voia să-i cunoască familia, să-i vadă casa.

– Problemele de afaceri nu vor dura prea mult. Am să-ți arăt orașul.

Și avea de gînd să-i ofere o mostră din ceea ce-i putea dărui.

Trevor și New York-ul. Emoția de a fi cu el într-un loc pe care îl văzuse în atîtea visuri. Și iluzii.

– Nu cred că mi-ar plăcea ceva mai mult. Ăsta-i adevărul.

– Atunci, voi face toate pregătirile.

– Nu pot, Trevor. Nu pot merge acum cu tine.

– De ce?

– Sîntem în plin sezon. Ai văzut cum e în cîrciumă, cînd abia sînt destule mîini ca să servească. Nu-i pot lăsa singuri pe Aidan și Shawn, în sezonul estival de vîrf. Nu se cuvine.

La naiba, tocmai acum o apucase simțul de răspundere!

– Poți ruga pe cineva să te înlocuiască. Nu va

dura mai mult de cîteva zile.

– Aș putea, iar asta ar rezolva o parte din problemă. Dar nu pot pleca de-aici acum, oricît m-ar tenta. Jude urmează să nască de pe-o zi pe alta. Are nevoie de familie, la fel ca Aidan. Ce fel de soră aș fi, să fug la distracție tocmai într-un asemenea moment?

– Credeam că mai are cel puțin o săptămînă.

– Voi, bărbații...! reuși ea să zîmbească ironic. Copiii se nasc cînd au ei chef, iar primul e întotdeauna cel mai capricios, din cîte-am auzit. Ar fi minunat să vin cu tine acum, dar nu mă lasă conștiința.

– Zburăm cu Concorde. Timpul de traversare va fi neglijabil.

Concorde. Darcy se ridică și se duse după bar, să-și desfacă o bere de ghimbir. Ca o stea de cinema, își spuse.

Doamne sfinte, cît i-ar mai fi plăcut!

– Nu pot. Îmi pare rău.

Avea dreptate, iar Trevor știa. Totuși, nu se lăsa. Simțea o stare de urgență, nevoia de a echilibra situația... Ba nu, mințea. De a atrage avantajul de partea lui, recunoscu el, dezgustat de sine însuși.

– Ai dreptate. E un moment nepotrivit.

– Nici nu-ți pot spune cît aș dori să nu fie așa. Un zbor cu Concorde și o vizită în New York City. Altcîndva, oricînd, mi- aș fi făcut deja bagajele. Și deci, cînd pleci?

Un moment, în mintea lui Trevor se făcu un gol imens.

Nici o clipă nu se gîndise să plece fără ea. „Singur ți-ai făcut-o, Magee", îşi spuse, trăgînd o duşcă din sticla ei, cînd Darcy o aduse la masă.

– Mai întîi, îți dau ciorna de contract şi, dacă nu e nici o problemă, îi pun pe oamenii mei să redacteze forma definitivă. Două zile. Aşa, pot să-mi rezolv acolo toate treburile şi să aduc hîrtiile cu mine la întoarcere.

– Foarte eficient.

– Mda.

Puse sticla jos. Avea un gust nesuferit.

– Al doilea nume al meu.

– Să mă anunți cînd sînt gata toate planurile, zise Darcy, plimbîndu-şi un deget peste dosul mîinii lui. Îți voi oferi o petrecere de *bon voyage* care să te țină în formă pînă la balul de bun venit.

Începu cu corespondența de afaceri, ca de obicei. Răspunse la toate scrisorile, le printă sau le salvă pe cele de care avea nevoie mai tîrziu, apoi trecu la corespondența personală.

O scrisoare de la mama lui îl făcu să zîmbească pentru prima oară după cîteva ore.

Nu suni, nu scrii. Sau, mă rog, nu prea des. Cred că l-am convins pe tatăl tău că avem nevoie de o excursie plăcută. În Irlanda. De fapt, nici n-a fost greu. Îi e la fel de dor de tine ca mie şi cred că vrea să-şi pună şi el amprenta pe teatru. Sper că progresează bine – ba chiar sînt sigură, ştiind că e în mîinile tale.

A şi început să-şi schimbe programul, deşi crede că n-am aflat. Şi eu fac la fel. Dacă totul merge bine, vom veni luna viitoare. O dată ce ne-am definitivat toate planurile, am să te anunț.

Presupun că eşti bine, pentru că altceva nu ne-ai spus, şi ocupat, ca întotdeauna. Sper să-ți găseşti puțin timp şi pentru tine. Ai muncit prea mult înainte de a pleca, pedepsindu-te singur din cauza Sylviei.

Despre asta nu mai spun nimic, întrucît îți şi văd expresia iritată în ochi. Nu, mint, voi mai spune un singur lucru. Fii mai îngăduitor, Trevor. Nimeni nu poate trăi la nivelul propriilor tale exigențe – nici chiar tu.

Gata, am terminat.

Te iubesc. Pregăteşte-te pentru invazie.

Mama

Avea o expresie iritată în ochi? Îşi studie imaginea reflectată vag a feței în fereastră şi conchise că da, probabil aşa era. Îl mîngîia şi-l deconcenrta faptul că mama lui îl cunoştea atît de bine.

Clică pe comanda Reply.

Cică, cică, cică.

Ştia că această introducere o făcea să rîdă.

Haideți mai repede, ca să mă poți cicăli personal. Nu pot trăi fără asta.

Da, teatrul merge bine, deşi azi a trebuit să întrerupem mai devreme. Se apropie o furtună teri-

bilă. În cîteva minute va trebui să trag toate obloanele.

Mă gîndeam că v-ar plăcea să ştiţi ce nume am ales pentru teatru. Îi voi spune „Duachais". E un cuvînt gaelic. Mă rog, cred că ştii asta, dar a trebuit să mă interesez cum se scrie corect. Înseamnă tradiţie, origine, rădăcina unui loc. Iar o femeie foarte inteligentă mi-a spus că asta vreau eu să reprezinte teatrul. A avut dreptate.

Desigur, un asemenea nume le va da coşmaruri celor de la publicistică.

Nu e nevoie să-ţi faci griji, îmi găsesc destul timp liber. Aici, altceva ar fi imposibil. Ajunge doar să te uiţi, şi imediat te simţi, cum să spun, absorbit să te uiţi mai mult.

Mă pregătesc să închei un contract între Darcy Gallagher şi Celtic. *Are un talent uluitor. Aşteaptă numai s-o auzi. Acordă-mi un an, şi vocea, numele şi faţa ei vor fi pretutindeni. Şi-i o faţă, trăsnet.*

Are talent, ambiţie, energie, temperament, minte şi farmec. Nu-i o fătucă timidă. O să-ţi placă.

Sînt îndrăgostit de ea. Oare am motive ca din cauza asta să mă simt ca un idiot?

Se opri, privind lung ultimul rînd.

Nu voise să-l scrie. Clătinînd din cap, începu să şteargă.

Trăsnetul explodă ca o bombă, inundînd camera cu lumină albăstruie orbitoare.

Văzu crăpătura subţire şerpuind în jos pe geam, iar în clipa următoare tunetul bubui asurzitor.

Şi toate luminile se stinseră.

– Căcat.

Fu primul lui gînd, după ce i se potoli urletul inimii în urechi. Probabil că trăsnetul ăsta îi prăjise computerul.

Şi numai el era de vină. Ar fi trebuit să se aştepte.

Întrucît display-ul era la fel de negru ca restul lumii, indicînd că bateria de rezervă nu intrase în funcţiune, Trevor înjură din nou, bîjbîind după lanterna pe care o pusese alături.

O aprinse – fără nici un rezultat. Ce naiba se întîmpla? O verificase înainte de a se apuca de lucru, iar bateriile erau noi.

Mai mult nemulţumit decît îngrijorat, se ridică, pornind spre dibuite spre pat, căutînd chibriturile şi lumînările de pe noptieră.

Următorul fulger îl făcu să tresară, scăpînd pe jos jumătate dintre chibriturile din cutie, cu o nouă înjurătură.

– Vino-ţi în fire, bombăni el şi fu cît pe ce să se cutremure la auzul propriului său glas în întuneric. Nu-i prima furtună din viaţa ta, nici prima pană de curent.

Dar ceva era... altfel.

Dacă s-ar fi lăsat în voia fanteziei, ar fi spus că vîntul, ploaia şi furia furtunii aveau ceva deliberat în ele. Ca şi cum ar fi fost un atac personal la adresa lui.

Aşa ceva era atît de ridicol încît rîse, scăpărînd chibritul.

Mica flacără îl mai calmă. O apropie de feştila lumînării.

Cu un oftat de uşurare, luă lumînarea, pentru a mai aprinde de la ea şi altele.

Iar în lumina fulgerului următor, o văzu.

– Carrick s-a înfuriat.

Mîna îi tresări, făcînd flacăra lumînării să pîlpîie. Noroc că n-o scăpă, dînd foc casei.

– Furtunile îi neliniştesc adesea pe oameni, îi zîmbi cu blîndeţe Gwen. Nu e nici un motiv de ruşine. O ştie şi el, poţi fi sigur de asta, iar pe moment se complace într-o mică dezlănţuire năzuroasă.

Mai sigur pe picioare, Trevor puse lumînarea deoparte.

– Mi se pare o dezlănţuire cam excesivă.

– E soiul dramatic, Carrick al meu. Şi suferă, Trevor. Aşteptarea oboseşte sufletul, iar cînd aproape că vezi sfîrşitul aşteptării, e şi mai greu. Mă întreb dacă ţi-aş putea pune o întrebare de natură personală.

Trevor clătină din cap.

Totul era prea straniu şi, într-un fel, de o banalitate ireală – acea conversaţie cu o fantomă, într-o noapte răvăşită de furtună.

– De ce nu?

– Sper să nu te ofenseze, dar nu pot să nu mă întreb ce anume te împiedică să-i spui femeii iubite ce ai în inimă.

– Nu-i deloc atît de simplu.

– Ştiu că aşa crezi.

Acum, vocea îi devenise mai insistentă, deşi mîinile îi rămîneau nemişcate, calme, împreunate pe mijloc.

– Vreau să ştiu de ce nu poate fi atît de simplu.

– Dacă nu te pregăteşti bine, rişti să greşeşti. Cu cît e vorba de ceva mai important, cu atît mai important este şi să nu faci greşeli.

– Pregătiri? întrebă ea, nedumerită. Şi ce anume ar însemna... asta?

– În cazul lui Darcy, înseamnă să-i arăt ce poate avea, ce fel de viaţă poate să aibă.

– Prin asta te referi la toate lucrurile acelea măreţe? La toate minunile şi bogăţiile?

– Da, exact. După ce va vedea...

Se întrerupse, alarmat de-a binelea, cînd i se zgudui podeaua sub picioare.

Dar, înainte de a apuca să se mişte, Gwen ridică o mînă.

– Te rog să mă scuzi. Am şi eu temperamentul meu.

Rămînînd cu mîna ridicată, închise ochii. Cînd îi deschise din nou, erau întunecaţi şi plini de viaţă.

– Şi mie Carrick ce mi-a oferit, dacă nu acelaşi lucru, în felul lui? Giuvaeruri şi bogăţii, un palat, nemurirea. Nu-ţi dai seama de greşeală, o greşeală care pe amîndoi ne-a costat de trei ori cîte o sută de ani?

– Darcy nu e ca tine.

– O, Trevor, priveşte-o mai atent. Cum se poate să trăiţi în aceeaşi lume şi totuşi să nu vă vedeţi cu adevărat unul pe altul?

Îşi coborî mîna.

– Ei bine, pentru noaptea asta treaba încă nu e gata. Du-te înapoi în sat. E nevoie de tine acolo.

– Darcy? dădu el să se repeadă din loc, cuprins de panică. A pățit ceva?

– O, nu, e bine sănătoasă. Dar este nevoie de tine. Este o noapte a miracolelor, Trevor Magee. Du-te, acum, şi participă la ele.

Trevor nu mai ezită.

Gwen abia se mistuise, cînd el înhăță deja lumînarea, pentru a-şi lumina drumul spre ieşirea din casă, afară în furtună.

CAPITOLUL 19

Aerul era însufleţit şi furios. Plesnea şi muşca. Stropii de ploaie, ca nişte ace mărunte de sticlă, împungeau hainele şi înțepau pielea expusă.

Boabe mari de grindină bombardau iarba şi florile, făcînd pămîntul înşelător.

Iar fulgerele continuau să spintece cerul, lăsînd spărturi prin care tunetele se repezeau mugind.

Trevor se udase pînă la piele încă înainte de a ajunge, cu răsuflarea tăiată, la maşină.

Apăsă pe accelerator, derapînd amenințător la o curbă. Zări în depărtare o spuză de lumini: satul Ardmore.

Lumînări şi lămpi aprinse în case.

Unele locuințe aveau generatoare proprii.

Cîrciuma era printre ele.

Darcy se afla înăuntru, la căldură şi adăpost. Nu avea nici un motiv să alerge ca un nebun, cînd totul era în regulă.

Dar sentimentul de urgenţă, nevoia brutală de a se grăbi, nu voiau să-l părăsească. Trecu de cotitura de la Tower Hill – şi maşina se opri brusc.

– Ce naiba-i asta!

Furios, răsuci cheia, apăsînd cu nervozitate pe pedală. Nu-i răspunse decît un ţăcănit slab, batjocoritor.

Înjurînd, deschise torpoedoul smulse lanterna şi nu simţi decît o satisfacţie înverşunată cînd o văzu aprinzîndu-se.

Vîntul aproape îl răsturnă de pe picioare. Părea pornit anume împotriva lui.

Optintindu-se să-i ţină şiept, îşi croi drum spre poartă, deschizînd-o cu forţa.

Avea s-o ia pe scurtătură.

Pămîntul mocirlos îi sugea picioarele, încetinindu-l. Peste tot se împiedica de pietrele funerare, care ieşeau ca nişte dinţi dintr-un strat de ceaţă gros pînă la genunchi.

Carrick, îşi spuse Trevor, cu furie şi dezgust. Ridica în calea lui toate obstacolele.

Fulgerul explodă din nou, scăldînd într-o lumină albastră mormîntul lui John Magee.

Flori?

Trevor se opri alunecînd, gîfîind, pentru a privi covorul de flori multicolore ca un curcubeu. Iarba era culcată la pămînt de forţa furtunii, dar acele petale fragile stăteau deschise, netulburate.

Vîntul nu le făcea decît să fluture uşor şi nici un fuior de ceaţă nu le atingea.

O luă la fugă mai departe.

Apoi, ceva îi atrase atenţia în sus – un suspin în vînt? Un plînset. Văzu în fereastra de la etaj a casei Gallagher o femeie.

Păr blond-pal, lucind în întuneric, ochi verzi privindu-l.

Nu era în regulă, îşi spuse el şi, în aceeaşi clipă, apariţia dispăru. Pe geam se zărea o lumină slabă şi nici o mişcare.

Schimbă direcţia şi se repezi spre uşa casei. O deschise, lăsînd să intre înăuntru vîntul şi ploaia.

Înainte de a apuca să strige, o văzu pe Jude, aşezată în capul scării.

Avea faţa albă ca hîrtia, părul încîlcit şi cămaşa de noapte udă de sudoare.

– Slavă Domnului. O, slavă Domnului. Nu pot coborî.

Cu un mic ţipăt, se apucă de burtă.

– Copilul... Se naşte copilul...

Trevor îşi stăpîni panica, urcînd treptele cîte două, pentru a ajunge la ea, s-o ia de mînă.

Jude îl strînse atît de tare, încît îi trosniră oasele.

– Respiră. Inspiră, expiră, hai. Uită-te la mine şi respiră.

– Da, bine, da...

Ochii nu i se mai dezlipeau dintr-i lui, holbaţi, sticloşi de durere.

– Doamne, o, Doamne, e *imens!*

– Ştiu. Ştiu, iubito. Continuă să respiri.

– Da... Trece, dar... Nu m-am aşteptat... Totul merge aşa de repede...

În timp ce expira uşurată că-i trecuse durerea, ridică o mînă tremurătoare să-şi dea părul la o parte din faţă.

– Îmi beam ceaiul, în pat. An vorbit cu Aidan şi i-am spus că mă culc. Iar apoi, s-a întrerupt curentul şi a-nceput dintr-o dată.

– O să te ducem la spital. Totul va fi bine.

– Trevor, e prea tîrziu. N-am să mai ajung.

Panica îi revenea, dar al dracului să fi fost dacă o lăsa să- şi facă efectul.

– De obicei, treaba asta durează un timp. Cît trece între contracţii?

– Pe ultimele cîteva nu le-am cronometrat. Telefoanele s-au întrerupt. N-am putut suna nici la cîrciumă, nici la doctor. Mă gîndeam că dacă ajung jos... dar n-am reuşit. Înainte, erau apropiate, la două minute, acum vin tot mai repezi şi mai tari.

Iisuse, Doamne Iisuse Christoase!

– Ţi s-a rupt apa?

– Da. N-ar fi trebuit să vină aşa de repede. Toate cursurile, toate cărţile... Oh! Era vorba că durează cîteva ore. Adu-l pe Aidan. Te rog, adu-l repede... O, Doamne, iar începe!

Trevor o ajută să reziste, vorbindu-i calm şi încurajator, în timp ce gîndurile îi alergau nebuneşte. Ştia că Jude avea dreptate – n-avea să ajungă la spital.

– Hai în pat. Ia-mă pe după gît. Aşa...

– Am nevoie de Aidan...

– Ştiu. Am să-l aduc. Tu stai calmă, Jude. Rezistă.

O culcă în pat şi privi repede în jur. Reuşise să aprindă cîteva lumînări.

– Cînd va începe următoarea, respiră tot timpul. Mă-ntorc imediat.

– Am să rezist... Cîndva, femeile făceau tot timpul treaba asta, fără doctori şi spitale...

Se strădui să zîmbească.

– Numai că, fir-aş a dracului, nici una dintre ele nu eram eu. Grăbeşte-te.

Darcy se răsuci în loc, zîmbind.

– Ia te uită ce ne-a adus furtuna încoace...!

Nu apucă să spună mai mult, cînd îi observă expresia.

– Ce e? Ai păţit ceva?

Trevor clătină din cap, apucînd-o de umăr, în timp ce se întorcea spre Aidan.

– Jude...

– Jude?

În viaţa lui nu mai văzuse sîngele scurgîndu-se atît de rapid şi complet din obrajii unui om.

– Ce e?

Încă înainte de a fi întrebat, Aidan se repezise prin deschizătura barului, ca un bolid.

– Naşte. Acum.

– Sună după doctor! strigă Aidan şi dispăru pe uşă.

– Acum, îi repetă Trevor lui Darcy. Acum naşte.

Nu mai e timp de doctor şi oricum telefoanele nu merg.

– O, Maică Precistă!

Imediat, însă, îşi alungă teama.

– Atunci, să ne grăbim. Jack, Jack Brennan – stai la bar. Cineva să-i anunțe pe Shawn şi Brenna. Tim Riley, te duci tu după Mollie O'Toole? Ea va şti ce e de făcut.

Lăsîndu-şi jacheta în cui de-atîta grabă, ieşi grăbită în ploaie.

– Cum ai găsit-o? strigă, dar vocea îi fu aproape risipită de vînt, înecată în vuietul valurilor.

– Veneam în jos, în casă era întuneric. M-am gîndit că ceva nu era în regulă.

– Nu, nu, vreau să zic, cum se simte? Rezistă?

– Era singură...

Trevor n-avea să uite niciodată cum arătase Jude, nici faptul că fusese nevoit s-o părăsească.

– Speriată... Avea dureri...

Darcy simți un fior de spaimă pe şira spinării.

– E rezistentă, Jude Frances a noastră. O s-o scoată la capăt. Cît despre noi, ceilalți, va trebui să ne dăm seama ce avem de făcut.

Se repezi în casă, împingîndu-şi părul ud din jurul feței.

– Nu e nevoie să vii şi tu sus. Poate fi greu de suportat, pentru un bărbat.

– Vin şi eu.

Jude stătea în capul oaselor, gîfîind, cu mîinile într-ale lui Aidan, însă acesta avea ochii dilatați de spaimă, dar îi vorbea încurajator:

– Aşa, iubito, e foarte bine. Aproape ai terminat, acum. Aproape a trecut.

Jude căzu cu spatele pe perne, şiroind de sudoare.

– Sînt tot mai puternice...

– Naşte aici, se ridică Aidan în picioare, continuînd s-o țină strîns de mînă. Zice că naşte aici. Nu poate să nască un copil aici. I-am spus. Da' nu vrea s-asculte.

– Sigur că-l poate naşte aici, răspunse Darcy veselă, ascunzîndu-şi groaza care-o sufoca.

Ştia că, dacă Aidan intra în panică, situația disperată ar fi devenit imposibilă. Şi nu va fi frumos? Ce mai noapte ai ales, Jude Frances, ca să-l aduci pe lume pe următorul Gallagher!

O noapte de neuitat.

În timp ce vorbea, trecu într-o parte a patului, ştergînd-o pe Jude pe față cu un colț al cearşafului. Ce să facă? Ce-ar fi trebuit să facă? Dumnezeule, nu mai putea gîndi. Nu, *trebuia* să gîndească.

– Ia să vedem, ai urmat toate cursurile alea. Ce-ar fi să ne spui ce trebuie să facem mai întîi, ca să te ajutăm?

– Nu ştiu nimic. Nu aşa trebuia să se întîmple. Doamne, ce sete mi- e.

– Îți aduc puțină apă.

– Gheață, făcu Trevor un pas înainte. I-ar face bine nişte gheață pisată. Aidan, treci în pat lîngă ea şi sprijină-i spatele. Se va simți mai bine dacă stă puțin aşezată. Am fost managerul adjunct al soră-mii de trei ori, de cîte a născut...

Desigur, îşi spuse el, acela fusese un fleac. Sală de naşteri curată şi veselă, cu cumnatul lui la post, asistaţi de medic şi moaşă...

– Poftim! zîmbi Darcy încîntată. Un om cu experienţă. Exact de ce aveam nevoie. Îţi aduc un prosop umed, rece, iubito, şi pe urmă nişte gheaţă din-aia pisată.

Jude scoase un ţipăt, agitîndu-şi o mînă prin aer, după braţul lui Darcy.

– Acum! Acum vine!

– Nu, nu încă.

Planificare, priorităţi, ordine, îşi spuse Trevor şi, încordîndu-se, dădu cearşaful la o parte.

– Se pregăteşte.

Îşi alungă din minte orice gînd, cu excepţia celor strict necesare.

– Încă nu împinge, Jude. Respiră tot timpul. Aidan?

– Aşa, iubito. Gîfîie.

O cuprinse cu un braţ, plimbîndu-şi mîna în cercuri peste burta ei tare ca piara.

– Ţine-te bine şi gîfîie, şi vei trece prin contracţii ca prin apă.

– Aiurea, ca prin apă!

Cînd contracţia ajunse la culme, Jude îşi duse o mînă înapoi, îl apucă de păr şi-i smuci capul spre ea.

– Ce naiba ştii tu? De unde să ştii tu ceva, nenorocitule?

– Numai de-atît eşti în stare? o încurajă Darcy, întrebîndu-se dacă nu cumva degetele lui Jude aveau

să-i străpungă carnea braţului pînă la os. Se găsesc epitete mult mai potrivite pentru el, într-o situaţie ca asta.

– Idiotule, maimuţoiule, cretinule. *Canalie!* strigă Jude, cînd o sfredeli durerea.

– Toate astea şi mai mult decît atît, iubito, murmură Aidan, continuînd s-o mîngîie. Gata-gata, trece. Acum, dac-ai putea să-mi dai drumul la păr, ca să-mi mai rămînă măcar ăla pe care nu mi l-ai smuls din rădăcini...

– Să ne vedem de treabă.

Intrau în criză de timp, îşi spuse Trevor. Auzi uşa din faţă trîntindu-se, ropotul de paşi pe scară şi fu recunoscător că le veneau ajutoare.

– Shawn! începu el să dea ordine, în clipa cînd Shawn şi Brenna năvăleau în cameră. Fă focul. Avem nevoie de căldură. Brenna, du-te jos şi pisează nişte gheaţă pentru Jude, s-o mestece. Găseşte o foarfecă bună, ascuţită, şi nişte sfoară. Darcy, cearşafuri şi prosoape curate.

În timp ce se împrăştiau cu toţii, Trevor o privi pe Jude.

– Mă duc să mă spăl. Surorii mele îi plăcea să cînte muzica în timpul naşterii, spunea că o calma.

– Noi tocmai ne pregăteam să cîntăm...

Trevor dădu din cap.

– Cîntaţi, îi ordonă el lui Aidan, înainte de a ieşi din cameră.

Împreună, acţionau mai coerent şi mai rapid. În zece minute focul ardea, umplînd camera cu lumină şi căldură.

Afară, furtuna urla cu un fel de nebunie triumfală, dar în cameră vocile se înălțau în cîntec.

În pat, Jude se rezema de Aidan, încercînd să-şi tragă respirația pe care i-o tăiau contracțiile.

Îşi concentra toată voința asupra copilului hotărît să se nască.

Nu mai avea timp pentru pudoare. Nu simți decît recunoştință cînd Trevor se aplecă la picioarele ei, între genunchii îndoiți.

– Trebuie să împing. *Trebuie*...

– Mai rezistă un minut. Te vei opri cînd îți spun eu, ca să întorc copilul, cu capul şi umerii.

Urmărise procesul, fascinat, şi şi-l amintea. O putea face.

– Bine, la contracția următoare împinge, iar cînd spun eu să te opreşti, gîfîie şi suflă.

Îşi şterse fruntea de sudoare, cu brațul.

– Începe, trebuie să...

– Împinge!

În aceeaşi clipă, afară fulgeră, un milion de diamante de lumină.

Şi, spre şocul lui Trevor, copilul țîşni afară ca un glonț umed, drept în mîinile lui, orăcăind deja.

– Mamăăă! se holbă el aiurit la mica ființă care se zbătea cu furie în mîinile lui. Da' grăbită mai era. E fetiță, izbuti să anunțe, ridicînd privirea.

Ochii lui îi întîlniră pe ai lui Darcy, pentru a vedea a treia oară că lăcrima.

– Jude...

Legănînd-o, Aidan îşi rezemă obrazul de părul ei.

– Uită-te la ea. Uită-te numai. Este aşa de frumoasă...

– Vreau...

Cu cuvintele oprindu-i-se în gît, Jude întinse brațele. Cînd Trevor îi depuse fetița pe burtă, iar mîinile ei o atinseră pentru prima oară, rîse.

– E perfectă. Nu-i aşa că-i perfectă? Are deja păr. Uitați-vă la ea. Ce păr brunet şi frumos!

– Şi o voce pe măsură! ocoli Shawn patul, aplecîndu-se s-o sărute pe Jude pe obraz. Are nasul tău, Jude Frances.

– Serios...? Cred că ai dreptate.

Întorcînd capul, Jude întîlni gura lui Aidan cu a ei.

– Îți mulțumesc.

Aidan nu reuşi să spună mai mult decît numele ei...

– Cum o botezăm? întrebă Darcy, tamponînd fața lui Jude cu prosopul umed. Ce nume i-ați ales pînă la urmă?

– Ailish...

Jude se opri din număratul degetelor fiicei sale – ce mici, ce perfecte erau! – pentru a-l privi pe Trevor.

– Cum o cheamă pe mama ta, Trevor?

– Ce...?

Trevor, care nu se mişcase din loc, îşi scutură capul ca pentru a şi-l limpezi.

– Pe mama mea? O cheamă Carolyn.

– Ea este Ailish Carolyn Gallagher. Iar voi, cu toții, îi veți fi naşi.

Un timp, nimeni nu observă că furtuna de afară tăcuse.

Brenna şi Shawn erau deja în bucătărie şi-i umplură un pahar cu whiskey.

Fără o vorbă, Trevor îl luă şi şi-l turnă pe gît.

– Perfect, dar acum va trebui să mai bei unul.

Brenna făcu imediat onorurile, turnînd o porţie generoasă.

– Pentru un toast. În sănătatea lui Ailish Carolyn Gallagher.

Ciocniră paharele, iar Trevor bău din nou, uitînd de prudenţa sa obişnuită, în febra evenimentului.

– Ce mai noapte!

– Într-adevăr, îl bătu Shawn pe spate. Dumnezeu să te binecuvînteze, Trev, ai fost un campion.

– Nu vreau să-l jignesc pe Trev, dar premiul din seara asta i-l dau lui Jude. Sper să fiu măcar pe jumătate la fel de zdravănă, cînd mi-o veni şi mie timpul.

Trevor ridică paharul, după care observă schimbul de priviri fericite.

– Eşti însărcinată?

– Astă-seară am anunţat în cîrciumă, motiv pentru care am în pahar ceai în loc de whiskey. Dar n-ai de ce să-ţi faci griji, nu nasc înainte de februarie, iar pînă atunci nu ne vor mai rămîne decît finisările teatrului.

– Ar fi bine ca şi tu să naşti acasă, Brenna, spuse Shawn. A fost fermecător.

– Perfect, atunci aşa vom face. Cu condiţia ca

pînă atunci să înveţi tu să naşti.

– Oricum, reluă Trevor, felicitări.

Ciocni din nou paharul cu ale lor.

– Fă-mi numai o favoare şi încearcă să nu te grăbeşti aşa de repede cum a făcut cumnata ta. Să termini toată treaba mai devreme de două ore e cam iritant.

– Şi cu cel mai fericit final. Te-ai descurcat de minune.

– Într-adevăr, fu şi Shawn de acord. Şi-acum, hai la cîrciumă să răspîndim vestea. Dacă te simţi în stare, vino să sărbătoreşti şi tu cu noi.

Spre surprinderea şocată a lui Trevor, Shawn îl luă de umeri şi-l sărută cu entuziasm.

– Îţi promit că toată viaţa nu va trebui să mai plăteşti un singur pahar la *Gallagher's*.

Răsăriseră stelele.

Mii şi mii, scînteind, licărind, lucind pe un cer de sticlă neagră.

Parcă niciodată n-ar fi trecut pe-acolo o furtună.

Trevor se opri, strîngînd-o pe Darcy lîngă el.

– Ascultă, se aude muzica de la cîrciumă.

Ce cîntec e ăsta?

Îl ştiu...

Se concentră, pînă cînd amintirea i se limpezi în minte.

Spre surprinderea şi încîntarea lui Darcy, începu şi el să cînte.

Stînd în briza mării, sub lumina stelelor, Darcy i se alătură, sporind armonia corului.

Ca diamantele-i străluceau ochii, ea
regina țării s-ar fi zis că era.
Iar părul pe umeri i se revărsa
Legat cu-o bandă neagră de catifea.

Trevor îi zîmbi, cuprinzînd-o cu ambele brațe.

– Întotdeauna mă face să mă gîndesc la tine.

– În situația de față, o iau ca pe un compliment. Nu ştiam că şi tu cînți, Trevor Magee, şi cu un glas aşa de bun şi puternic. Ce surprize mai ai pentru mine?

– Ajungem şi acolo, încetul cu încetul.

Darcy rîse, desprinzîndu-se din îmbrățişare doar atît cît să poată porni amîndoi mai departe.

– Contez pe asta.

CAPITOLUL 20

Cea mai mare parte era o învălmăşeală. Chipuri, glasuri, mişcare. Pierduse şirul halbelor care-i fuseseră îndesate în mîini, numărul palmelor primite pe umăr.

Îşi amintea că fusese sărutat, în repetate rînduri. Mulți vărsaseră *lacrimi. Se temea ca de moarte* că unul dintre aceştia fusese el însuşi.

Cîntaseră – era sigur că ținuse un recital solo. Dansaseră – îşi amintea vag că se învîrtise pe ring cu electricianul şef de pe şantier, un malac tatuat. La un moment dat, parcă ținuse şi un discurs.

La un moment dat, în timpul haosului, Darcy îl dusese în bucătărie şi turnase nişte supă în el – sau îl băgase cu capul în oală, nu mai era prea sigur.

Iisuse Christoase! Se îmbătase ca un porc. Pe negîndie, aprinse lumina, apoi auzi un chirăit ascuțit care provenea din propriul lui gîtlej. Orbit, torturat, dădu cu mîna peste comutator, iar întunericul binecuvîntat reveni.

– Trevor?

Vocea lui Darcy răsuna încet, în timp ce mîna i se depunea cu blîndețe pe brațul lui.

– Te simți bine?

– A, mă simt de-a dreptul gigea, mulțumesc. Și tu?

– Sărăcuțul de el. Mă rog, dacă n-ai fi mahmur după o noapte ca asta, n-ai fi om. Haide, culcă-te la loc și las-o pe Darcy să te dreagă.

În chip pervers, acum cînd era trează și pregătită să-l ajute, în amestecul scîrbos care fierbea într-însul se adăugă și iritarea.

– Tu și hoarda ta de sadici m-ați dres deja.

– Vai, a fost îngrozitor. Mi-e așa de rușine!

– Rîzi de mine?

– Sigur că da.

– N-am obiceiul să mă-mbăt.

– Sînt sigură că nu-l ai. Dar a fost o noapte excepțională și te-ai distrat extraordinar. Hai, înghite aspirina cu chestia asta, și-ai să te pui pe picioare cît ai bate din palme.

– Ce-i aici?

– Remediul Gallagher, o mică poțiune moștenită din tată-n fiu. Fii băiat ascultător și...

Se încruntă la ea, luîndu-i din mînă aspirina, apoi paharul.

– Nu-mi place.

– Ei, haide, nu-i chiar atît de rea.

Neavînd altceva la dispoziție, bău tot paharul și se strîmbă.

– Toată povestea nu-mi place.

– Am să-ți spun eu de ce ai nevoie acum – de-un mic dejun cald, ca să te dreagă. Și o cafea. Așa că, am să-ți fiu ca o mamă și ți le-aduc eu pe toate.

Darcy porni spre bucătărie, apoi se opri și clătină din cap.

– Pentru numele lui Dumnezeu, unde mi-s mințile? Apropo de mame, a ta a telefonat aseară la cîrciumă.

– Ce? Mama mea?

– Cînd erai afară, cîntînd o serenadă familiei Duffy la plecare. Shawn a vorbit cu ea.

Trevor se ridicase în picioare.

– S-a-ntîmplat ceva?

– Nu, nimic. Shawn a spus că părea foarte încîntată și a trimis felicitări pentru Ailish. În orice caz, l-a rugat să-ți spună că da, în orice caz, și nici n-ar putea fi mai mulțumită. Așa că așteaptă s-o suni azi, ca să-i spui totul.

– În orice caz, ce? Totul, despre ce?

– Nu știu.

Darcy trecu la bucătărie.

– Nu știu ce vrea să...

Se întrerupse, rezemîndu-se cu o mînă de spătarul unui scaun.

Sînt îndrăgostit de ea. Oare am motive ca din

cauza asta să mă simt ca un idiot?

Dar nu trimisese e-mail-ul. Tocmai se pregătea să şteargă ultimul paragraf, cînd se întrerupsese curentul.

Nici măcar nu apucase să clicheze pe Send. N-avea cum să fi primit un mesaj pe care nu i-l expediase.

Apoi, îşi frecă faţa cu mîinile. Nu descoperise deja că, în Irlanda, imposibilul era aproape banal?

Şi-acum? Maică-sa era mulţumită că se simţea ca un idiot. Cu atît mai bine, pentru că se simţea tot mai idiot cu fiecare minut care trecea.

Duachais. Tradiţia unui loc, îşi spuse el, cu înverşunare. Darcy cunoştea tradiţiile acelui loc. Lui Gallagher i se oferiseră nestemate, din soare, lună şi mare. Şi le refuzase. Ce spusese Darcy, cînd o întrebase dacă şi-ar fi vîndut mîndria pe giuvaeruri?

Că ar fi găsit o cale de a le păstra pe amîndouă.

Trevor era gata să parieze că aşa era.

Păstrase tabloul, nu? Îl păstrase, pe perete, mult timp după ce-l dăduse afară pe artist.

– Aici n-am cărnuri pentru micul dejun, spuse Darcy, devenind. Va trebui să şterpelesc ceva de la Shawn. Vrei şuncă sau cîrnaţi – ori le preferi pe amîndouă?

– Te-ai culcat cu el?

Cuvintele îi scăpară înainte de a le putea opri.

– Poftim?

– Cu artistul, pictorul care-a făcut tabloul ăsta, se întoarse Trevor, indignat fără rost. Te-ai culcat cu el

Darcy stătu un moment tăcută, încercînd să gîndească pe lîngă vuietul sîngelui prin cap.

– Îmi pui răbdarea la încercare, Trevor. Aşa că voi spune numai că nu te priveşte.

Sigur că nu-l privea.

– Nu mă priveşte pe dracu'! Te-a iubit? Ţi-a plăcut să-i satisfaci fantezia asta, înainte de a-i da papucii?

Concentrîndu-se asupra furiei din ochii lui, Darcy şi-o lăsă şi pe-a ei să-i iasă în întîmpinare.

– Bună părere îţi mai faci despre mine, şi nici nu greşeşti prea mult. Am avut bărbaţi şi nu caut scuze. Am luat ceea ce mi- a convenit, şi ce-i cu asta?

Trevor îşi înfundă mîinile în buzunare.

– Şi ce anume îţi convine, Darcy?

– Mi-ai convenit şi tu, un timp. Dar se pare că ne-a cam trecut. Pleacă de-aici, Trevor, pînă nu spunem ceva care să ne împiedice să ne înţelegem.

– Să ne înţelegem?

Mare tupeu mai avea! Un tupeu calm, stăpînit, cînd el fierbea de furie.

– Întotdeauna au fost înţelegeri, nu? Contracte, plăţi şi cîştiguri. Nici o clipă nu pierzi din ochi beneficiile.

Darcy se albi la faţă, cu ochii albaştri scăpărîndu-i.

– Ieşi afară. Afară din casa mea. Nu primesc în pat bărbaţi care văd în mine o tîrfă.

Cuvintele lui îl loviră usturător.

– N-am vrut să spun asta. Nici nu m-am gîndit...

– Nu? Ieşi afară, canalie, începu ea să tremure. Şi mai află un ultim lucru: tabloul l-a pictat Jude, de ziua mea.

Şi, răsucindu-se pe călcîie, intră în dormitor.

– Darcy, stai!

Trevor reuşi să oprească uşa înainte de a i se trînti în faţă.

– Iartă-mă. Ascultă...

Atît apucase să spună, cînd ceva se făcu ţăndări de perete, la o palmă de faţa lui.

– Iisuse!

– Am spus să ieşi afară din casa mea!

Nu mai era palidă, ci roşie ca focul şi înhăţa deja o casetă de porţelan pentru mărunţişuri.

– Iartă-mă, repetă el, apucînd-o de braţe înainte de a o arunca. N-am nici o scuză, am fost deplasat... Te rog, ascultă- mă.

– Dă-mi drumul, Trevor.

– Aruncă tot ce vrei, dar te rog să mă asculţi. te rog.

Darcy vibra ca o coardă ciupită cu putere.

– De ce te-aş asculta?

– Din nici un motiv. Ascultă-mă şi-atît.

– Bine, dar dă-mi drumul. Nu vreau să mă atingi:

Mîinile i se flexară pe braţele ei, într-o reacţie spasmodică. Apoi o eliberă, dînd din cap. Merita.

– Niciodată n-am mai fost gelos. Crede-mă. Nici mie nu-mi place mai mult decît ţie.

– Ai mai avut femei înaintea mea. Şi pe ele le-ai umilit aşa?

– Nu.

Îşi dădu seama că lovise adînc şi sîngerau amîndoi. Capul lui Darcy începu să vîjîie.

– Nu m-am mai gîndit la nici un bărbat, de cînd te-am cunoscut pe tine. Ţi-ajunge atît?

– Ar trebui... Dar nu-mi ajunge. Am nevoie de mai mult şi sînt gata să-ţi dau în schimb orice doreşti.

Bătăile repezi ale inimii ei se poticniră într-un junghi scurt de durere.

– Ce vrei să spui?

– Să zicem, drepturi exclusive. Am un apartament la New York. Dacă nu-ţi place, vom găsi altul. Am case în mai multe ţări. Dacă vrei, mai pot cumpăra spaţiu şi aici, ca să construiesc o casă aşa cum o doreşti tu. Cred că-ţi vei dori o bază în Ardmore.

– Înţeleg...

Ochii i se calmaseră, vocea-i era mai liniştită.

– Frumos din partea ta. Şi aş avea acces la conturi bancare, carduri de credit, chestii de-asta?

Mîinile lui Trevor se înfundară în buzunare, cu pumnii strînşi.

– Sigur că da.

– Iar în schimb, mă voi păstra numai pentru tine.

– Se poate spune şi aşa. Dar aş...

Nu apucă să se ferească. Mica vază Belleek i se sparse drept între sprîncene. Printre stelele care se învîrteau prin faţa lui, îi văzu ochii – scăpărînd de furie.

– Lichea josnică ce eşti! Care-i diferenţa între o tîrfă şi o ţiitoare, mai mult decît nivelul salariului?

– Ţiitoare?

Şocat, Trevor îşi atinse fruntea, după care privi sîngele de pe degete. În clipa următoare, se ferea de nişte farfurii.

– Cine-a spus... Termină!

– Vierme scîrbos! Jagardea!

Toate bibelourile colecţionate de-a lungul anilor se făceau praf în jurul lui.

– N-aş primi de la tine nici tava de-argint pe care te-ai născut! Ia-ţi toate caselę şi conturile şi linia de credit şi bagă- ţi-le-n cur! Ieşi-ţi-ar pe nas şi urechi!

Lacrimile o împiedicau să ţintească, dar ricoşeurile şi cioburile erau impresionante.

Trevor pară lampa smulsă din perete, călcă pe nişte sticlă, înjură.

– Nu vreau o ţiitoare!

– Du-te dracului!

Era ultimul lucru care-i mai rămăsese, aşa că apucă o cutiuţă sculptată şi o luă la fugă cu ea.

– Pentru numele lui Dumnezeu!

Trevor coborî în goană scara, înjurînd din nou cînd auzi bufnitura uşii de la cîrciumă. Poftim, amîndoi dezbrăcaţi, iar ea unde muta conflictul, dacă nu afară? Un om cu scaun la cap ar fi fugit în direcţia opusă.

Se repezi prin bucătărie, pe urmele ei.

Din goană, Darcy aruncă în lături caseta, strîngînd în pumn piatra pe care o ţinuse înăuntru.

Ducă-se dracului toate dorinţele, îşi spuse ea, cu furie. Ducă-se dracului dragostea, cu Trevor cu tot. Avea să arunce totul în mare.

Ajunse pe plajă, împleticindu-se, şi ar fi căzut, dacă Trevor n-o prindea la timp.

– Darcy, aşteaptă... Nu...

O cuprinse cu braţe tremurătoare. Crezuse că voia să se-avînte ea însăşi în apă.

Darcy se răsuci spre el ca o pisică sălbatică, dînd din picioare, zgîriind, muşcînd. Şocat şi ca să se apere, Trevor o doborî pe nisip, imobilizînd-o sub el.

– Cu prima ocazie, te omor!

– Te cred...

O privi lung. Avea faţa brăzdată de lacrimi, care continuau să- i curgă din ochii aprinşi de furie.

– O merit, pentru că am încurcat lucrurile atît de rău. Darcy, nu-ţi ceream să fii ţiitoarea mea – un termen ridicol şi complet nepotrivit, cînd e vorba de tine. Încercam să te cer în căsătorie.

Respiraţia i se tăie scurt, ca şi cum ar fi primit un cot în plex.

– Ce...?

– Voiam să te cer în căsătorie.

– Căsătorie, cu jurăminte, şi inele pe degete, pînă cînd moartea ne va despărţi?

– Asta-i ideea, riscă el un zîmbet. Darcy, eu...

– Vrei să te dai jos de pe mine? Mă doare.

– Iartă-mă.

Se răsuci într-o parte, ajutînd-o să se ridice.

– Dac-aş putea s-o iau de la început...

– A, nu, mai bine că continuăm de unde ai rămas. Cînd îmi ofereai case şi conturi în bancă. Aşa-ţi închipui că se cere de nevastă o femeie ca mine?

Crezi că mă poți cumpăra ca pe una dintre companiile tale?

– Dar ai spus...

– Puțin îmi pasă ce-am spus. Dar e important ce-ți spun acum. Te-aş fi luat şi dacă n-aveai nimic. Iar acum, nu te voi mai lua nicicum.

Se răsuci, luîndu-şi avînt cu brațul. Instinctiv, Trevor i-l apucă şi-i desfăcu degetele cu forța.

– Ce-i asta?

– E a mea, de la Carrick. Un safir.

Îşi smuci mîna, începînd să vorbească din nou întretăiat.

– Inima mării... Mi-a spus că-mi putea îndeplini o dorință. O singură dorință, cea mai de preț. Dar n-am folosit-o şi n-o voi folosi niciodată. Şi ştii de ce?

– Nu. Şi nu mai plînge, nu suport...

– Ştii de ce? ridică ea vocea, înecată de lacrimi.

– Nu. Nu ştiu de ce.

– Voiam să mă iubeşti şi fără ajutorul ei. Asta era dorința mea – şi-atunci, cum aş fi putut s-o folosesc, ca să mi se împlinească?

Magie, îşi spuse el. Se frămîntase pentru magie, iar ea o ținea în palmă. Îi oferise atîtea lucruri, iar ea îl dorise numai pe el. Atît de mult, încît aruncase înapoi în inima mării averea pe care Trevor crezuse că o dorea mai presus de orice.

– Te-am iubit fără ajutorul ei. Şi încă te mai iubesc.

Îi luă din nou mîna, închizîndu-i degetele peste piatră.

– N-o arunca. Nu arunca iubirea noastră din cauza prostiei mele. Îți jur că niciodată n-am făcut o greşeală mai mare ca acum. Lasă-mă s-o îndrept.

Darcy privi din nou nestemata.

– N-am folosit-o.

– Nici nu era nevoie. Nu trebuia decît să fii tu însăți. Eu unul nu mai sînt eu însumi, de cînd te-am cunoscut. Cumva, dintotdeauna te-am căutat, dintotdeauna am căutat asta.

– Mă crezi atît de meschină şi de cinică încît să nu pot iubi cînd n-am nimic de cîştigat?

– Cred că ai nenumărate bogății. De fiecare dată, descopăr cîte una nouă, şi mă îndrăgostesc tot mai mult.

– Vorbeşti serios?

– Cît se poate de serios.

– Atunci şi eu voi vorbi la fel.

– În clipa asta, cel mai mult îmi doresc să te uiți la mine şi să-mi spui că mă iubeşti.

Darcy îşi dădu seama că sosise momentul cînd viața ei se schimba, cînd visurile se cutremurau, cînd erau legate şi dezlegate farmece.

– Ce naiba, Darcy! îi risipi viziunile glasul lui nerăbdător. Vrei să mă tîrăsc la picioarele tale?

Îl privi, un licăr amuzat începînd să-i lumineze ochii încă umezi de lacrimi.

– Da.

Trevor deschise gura, fiind gata să cadă efectiv în genunchi. Ceea ce ar fi pus capac la toate prin cîte trecuse în dimineața aceea.

– Nu. Al dracului să fiu dacă am s-o fac.

Inima lui Darcy îşi luă zborul spre cer. După un hohot de rîs năvalnic, se aruncă în braţele lui.

– I-auzi! Ăsta-i ticălosul înfumurat pe care-l iubesc!

Îşi lipi de gura lui buzele, calde şi drăgăstoase.

– După pofta inimii mele.

– Mai zi o dată, murmură el. Fără înjurături.

– Te iubesc exact aşa cum eşti.

Îşi aminti cuvintele, ca prin vis: *Iubire veşnică.*

– Un farmec, spuse Trevor. O promisiune. Mărită-te cu mine, Darcy. Făureşte-ţi o viaţă alături de mine. Un cămin şi copii, cu mine.

– Accept şi o fac bucuros. Uite, îi îndesă ea piatra în mînă. Un farmec. Şi o promisiune.

– Mă umileşti.

– Nu, niciodată.

Îi mîngîie obrazul cu degetele.

– Te-aş lua, Trevor, dacă ai fi prinţ sau cerşetor. Dar, din moment ce mă iubeşti, vei înţelege cît de încîntată sînt că eşti mai aproape de prinţ.

– Eşti perfectă pentru mine.

– Mie-mi spui? oftă Darcy, rezemîndu-şi capul de umărul lui. Auzi? Peste zgomotul mării.

– Da. Aud.

Muzică, plină de bucurie, cîntec de fluiere, strigăt de trompete.

– Priveşte, Darcy, îi atinse el părul. Deasupa apei.

Darcy întoarse capul, rămînînd în cercul braţelor lui, şi privi.

În timp ce soarele ieşea din nori la răsărit, arun-

cîndu-şi razele peste apă, calul alb apăru, într-o strălucire de aripi.

Pe spinarea lui călărea Carrick, cu jiletca argintie strălucind şi părul negru în vînt. În braţele lui, cu capul pe inima lui, stătea iubita, avînd ochii de un verde ceţos strălucitori de dragoste.

Urcau tot mai sus, într-o mişcare amplă, triumfătoare, peste colinele verzi ce scînteiau de rouă. Şi lăsau în urma lor un curcubeu care strălucea ca un pod de nestemate.

– În sfîrşit sînt împreună, şopti Darcy. Fericiţi, acum şi pentru veşnicie. Vraja s-a risipit.

– Vraja lor, da. A noastră...

O întoarse cu faţa spre el.

– A noastră abia începe. Poţi face faţă veşniciei, Darcy?

– Îi pot face faţă, Trevor Magee, îl sărută ea, pecetluind legămîntul. Şi veşniciei, şi ţie.

În timp ce soarele strălucea tot mai puternic, o luară din loc, îndepărtîndu-se de mare.

Muzica se pierdea în tăcerea zorilor, sub un curcubeu care se arcuia dinspre începuturi către eternitate.

Sfîrşit